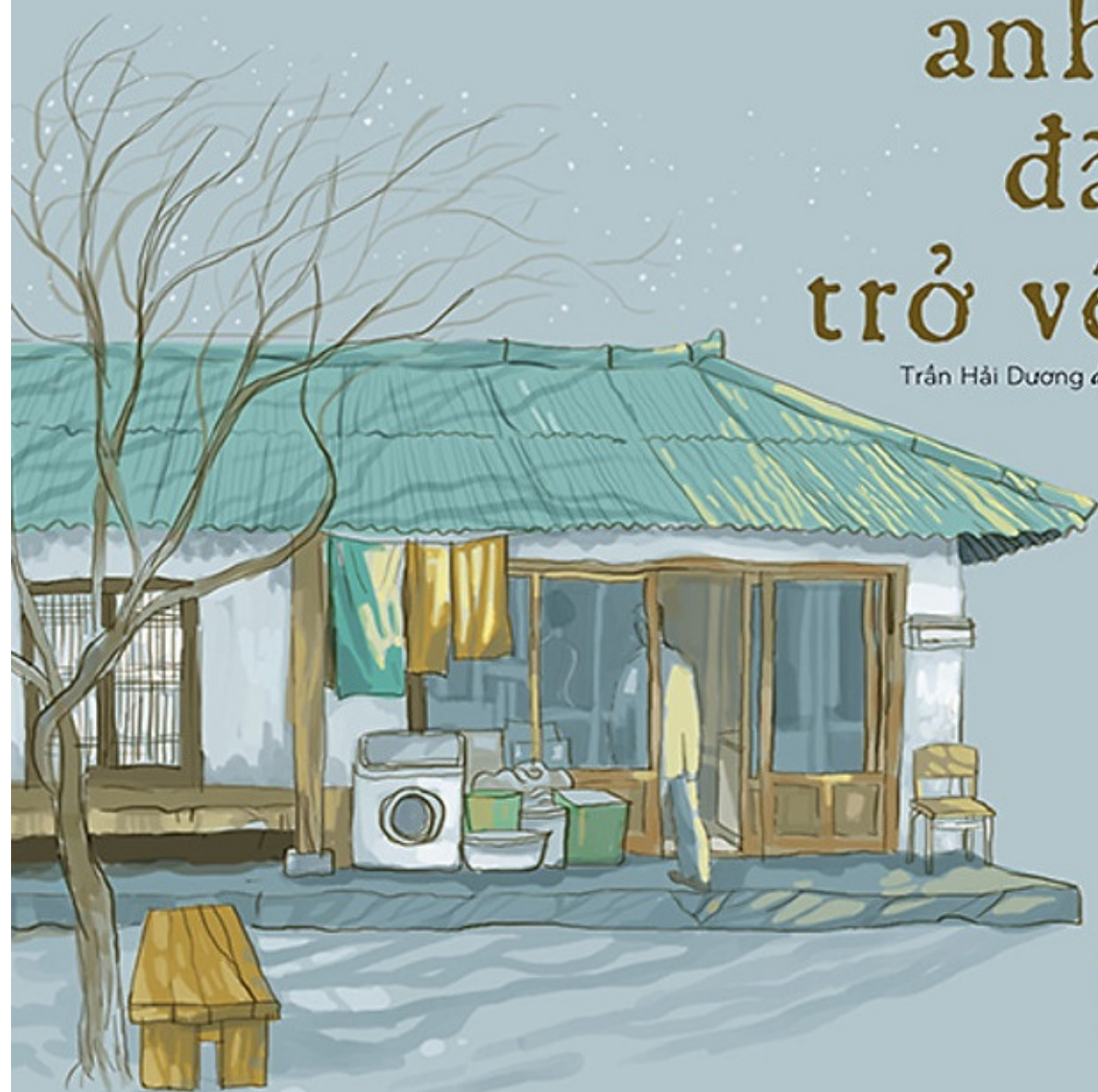

KIM YOUNG - HA
Tập truyện ngắn

anh đã trở về

Trần Hải Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Anh đã trở về

Anh đã trở về. Anh không về một mình mà dẫn theo một ả xấu xí về nhà. Dù ả đã trang điểm rất đậm, nhưng vẫn không che nổi vẻ mặt non choẹt, độ mười bảy hay mười tám tuổi gì đó. Nếu phỏng đoán của tôi đúng thì ả hơn tôi chừng ba, bốn tuổi. Có lẽ, tôi phải ở chung dưới một mái nhà với ả trong khoảng thời gian tới. Anh tôi tháo đôi giày cũ kĩ với cái mồm nhọn hoắt, bước lên sàn nhà. Đời thuở nhà ai mà bước chân vào nhà người khác dễ thế chứ. ả ngượng ngùng nép sau lưng anh. Anh tôi kéo tay ả lại và giục ả mau bước lên nhà. Bố tôi lặng thinh nhìn chằm chằm hai người không nói một câu. Miệng lẩm bẩm: “Đôi trai gái đáng ghét”, rồi bố vào nhà trong lấy cây gậy bóng chày, xông về phía anh tôi đang đứng. Ông vụt một cái thật mạnh và bất ngờ trúng vào bắp chân anh. Quá đổi bất ngờ với cú đánh trời giáng, anh hét lên thật to, và ngã khụy xuống. ả đàn bà đứng sau anh lấy tay che che đầu lại và hét thất thanh. Tuy nhiên, anh tôi không phải là người dễ dàng cứ yên lặng để bị ăn đánh liên tục. Trong lúc bố nhấc cây gậy lên chuẩn bị vụt tiếp cái nữa, anh xông lên như một vận động viên đấu vật Hy Lạp - La Mã thực thụ, chặn bố lại khiến ông mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất. Anh tôi nhanh chóng giật lấy cây gậy, giáng xuống người bố không thương tiếc. Bố bị đánh túi bụi vào lưng, mông rồi bắp chân. Bố lồm ngồm nhồm dầy, cố sống cố chết chạy về phòng, rồi đóng chặt cửa lại. “Đồ mất dạy, mày dám đánh cả thằng bố mày thế à? Đồ khốn nạn, thằng ngu”. Bố liên tục lảm nhảm chửi bới trong phòng, trong khi đó anh giả vờ điếc, lôi ả đàn bà kia về phòng đối diện, đương nhiên trên tay vẫn cầm chiếc gậy đánh bóng chày.

Không nằm ngoài dự đoán của tôi. Từ lúc ấy, bố không hề coi người anh tràn đầy sinh lực tuổi hai mươi của tôi là một trò chơi đơn thuần. Nhìn vào việc thỉnh thoảng bố lại gây sự rồi đánh anh, có vẻ không còn lối thoát nào cho người anh mới trở về của tôi nữa. Con chó bị đánh vài lần cũng phải cụp đuôi xuống. Và cũng kể từ ngày hôm đó ả đàn bà mà anh tôi dẫn về sống trong nhà chúng tôi. Nhìn mái tóc nhuộm vàng chóa, và những ngón tay với những chiếc móng được nuôi dài, sơn giữa lòe loẹt, tôi chắc chắn ả đã từng bung bê trong các quán cà phê ở một vùng quê nào đó. Lúc đầu, chắc ả còn phải thăm dò thái độ mọi người nên hầu như không nói một câu nào khiến tôi tưởng ả bị câm. Nhưng chạm mặt một thời gian, ả bắt đầu rón rén bắt chuyện với tôi. ả bảo tôi gọi ả bằng “chị”. Đưa cho tôi một cái kẹp tóc xấu xí như đồ ăn mỳ để làm quen, rồi ả kêu tôi xưng hô chị-em. Ô, tôi có phải con dở người đâu mà tự dưng đi gọi một ả lạ hoắc bằng “chị”. Tên ả đàn bà lúc mới bước vào nhà và cả bây giờ vẫn vậy. “Này, ấy”, tôi gọi như vậy thành quen và cứ ngỡ đây là tên ả. “Này, nấu mì tôm hộ cái được không?” “Này, chìa khóa để trên giá để giày dép đấy”. Hằng ngày, tôi vẫn nói với ả kiểu như vậy.

Nhưng không hiểu ả xấu xí kia có điểm gì thú vị mà ngày nào anh tôi cũng về nhà từ rất sớm nô đùa với ả. Hai người chơi trò gì không phải tôi không biết, nhưng chuyện đời tư của người ta tôi chẳng nói ra làm gì. Sau khi ả đàn bà kia bước vào nhà ở chung, tôi không còn bị mất quần lót trong máy giặt như trước nữa. Việc này với tôi thật là một điều tốt. Mang quần lót của em gái đi, hay không biết đó là quần của em gái đi chẳng nữa, dù gì tôi cũng thấy anh tôi thật quá đáng. Tuy nhiên, tôi vẫn phải nhắm mắt cho qua bởi lẽ anh là trụ cột trong nhà. Tiền ăn hay bất cứ thứ tiền gì cũng từ túi anh tôi. Tôi chẳng muốn nói ra điều này, nhưng bố tôi ấy mà, chỉ là một con mọt cơm, ăn không ngồi rồi, chẳng làm được bất cứ trò trống gì.

Tôi rất cảm động với cái cách anh tôi động viên mình: cứ lo học thật chăm chỉ vào, mọi việc còn lại để anh lo liệu hết. Thật kì cục, cứ mỗi lần như thế, anh lại nhìn tôi và nói tràng giang đại hải, vẻ mặt toát lên ngụ ý rằng mày phải thấy may mắn khi

có người đứng mũi chịu sào tất cả mọi việc. Mỗi lúc vậy, tôi lại nhớ về chuyện mất quần lót, và thấy tức điên lên, nhưng anh tôi có biết việc đó không thì tôi cũng không biết nữa. Nhưng thôi, so với bố thì anh còn có trách nhiệm trong mọi việc, anh luôn luôn quan tâm đến đứa em gái duy nhất này, nên dẫu thế nào tôi cũng cố gắng chịu đựng. Còn với bố, tôi vô cùng xấu hổ mỗi khi nhắc tới ông. Anh tôi đang trong độ tuổi mới lớn, có những ham muốn nhất thời nên còn thông cảm phần nào. Đằng này, bố tôi năm nay cũng đã sáu mươi tuổi nhưng vẫn còn làm những hành động vô lý như vậy. Bộ đồng phục lẽ ra phải nằm trong tủ quần áo của tôi lại ở trên giường bố. Rốt cuộc, đây là hình ảnh mà bố tôi muốn cho đứa con gái mười bốn tuổi này xem sao? Tuy tôi ăn nói có chút sỗ sàng nhưng hãy hiểu cho tôi. Ai gặp phải tình cảnh tương tự như tôi, chắc không dễ dàng cứng rắn giống tôi lúc này.

Nhưng anh tôi không khoan dung, dễ dàng bỏ qua như tôi. Bất cứ lúc nào cũng chực nhe răng ra, chực ăn tươi nuốt sống bố. Đương nhiên, mỗi lần như thế đều do lỗi của bố cả. Ví dụ chuyện xảy ra ngay sau hôm anh tôi về nhà cùng ả đàn bà lạ mặt kia. Cái việc bố dùng gậy bóng chày đánh anh, rồi thế nọ, thế kia là hành động không đáng mặt người lớn. Đương nhiên, cái suy nghĩ chờ đợi hành động ra dáng người lớn của bố tôi là việc không tưởng. Chẳng phải bố là người vung gậy đánh trước sao.

Sự việc tiếp diễn đến ngày hôm sau. Như thường lệ, anh đi làm về sớm, lau giày xong, anh đi vào phòng ả kia rồi hai người cười nói rôm rả. Lâu lâu mới thấy được một buổi tối yên bình, không cãi cọ, xô xát như hôm đó. Nhưng, ai đó đập cửa thình thịch, phá vỡ bầu không khí hòa bình hiếm thấy trong căn nhà này. Khả năng cao người gõ cửa là mấy chú cảnh sát. Việc này không còn lạ lẫm với nhà chúng tôi. Hầu như do bố tôi gây ra nhưng cũng có đôi lần liên quan đến việc của anh. Thậm chí, tôi còn quen mặt mấy chú cảnh sát tuần tra. Lần này, tôi nghĩ có khi lại mấy chú đó nhưng đến khi mở cửa ra chỉ toàn những người tôi chưa từng gặp bao giờ. Một chú mặc quân phục cảnh

sát, một chú hơi đứng tuổi mặc thường phục đứng ngay trước cửa.

“Đây là nhà anh Lee Kyung Sik có phải không?”

Chú mặc thường phục lên tiếng hỏi. Tôi lập tức gật đầu.

“Anh cháu à?”

Tôi trả lời với chú đứng là như vậy. Tôi gọi to về phía phòng anh tôi và ả kia đang nói chuyện. “Anh ơi... anh ơi”. Nghe tiếng tôi, anh vừa xách quần lên, vừa đi ra. ả đàn bà kia cũng thò cổ ra ngoài cửa theo anh để xem xét tình hình.

“Anh là Lee Kyung Sik?”

Chú cảnh sát mặc thường phục hỏi vậy và anh tôi gật đầu. Nói đoạn, chú kêu ả đàn bà đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Sau câu hỏi của anh, chú cảnh sát liếc nhìn ả đàn bà đang đi từ căn phòng ra và trả lời.

“Có người đã tố cáo với chúng tôi về hành vi mua dâm trẻ vị thành niên”.

Anh tôi nheo mắt.

“Chú nói sao cơ? Hành vi mua dâm cái quái gì? Các chú đã tận mắt thấy một thằng con trai hai mươi tuổi và một đứa con gái mười bảy tuổi quan hệ với nhau chưa mà nói là giao cấu với trẻ vị thành niên? Phải trao nhận tiền thì mới gọi là mua dâm chứ? Tại sao tôi phải trả tiền để ngủ với cô ta? Các chú bị điên à?”

Chú cảnh sát lấy bút chì gỡ gỡ đầu.

“Vậy chỉ có thể là anh đã dụ dỗ con gái nhà lành mới lớn rồi. Không phải anh định bán cô ta cho một quán cà phê “ôm” nào hay sao? Dù sao, cứ theo chúng tôi về đồn trước đã”.

Đầu anh nghiêng về một phía, rầm rập đi theo hai chú cảnh sát. Rồi như đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh nhìn chằm chằm vào chú cảnh sát và hỏi.

“Ai đã tố cáo tôi với các chú?”

Người cảnh sát im lặng, không nói lời nào, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy. Như có linh cảm về một điều gì đó, anh tiến về

phía phòng bố, và gõ cửa liên hồi. Có vẻ như bố đã khóa trái cửa. Với hành động này, người bố ngu ngốc của tôi như thừa nhận việc chính ông là người báo cảnh sát.

“Nhanh bắt thằng đó ngay đi. Thằng nhãi khốn kiếp”.

Bố vừa giữ cửa, vừa hét thét thanh bên trong phòng. Cuối cùng, anh tôi và ả kia đều bất ngờ bị lôi đến đồn cảnh sát trong tiếng lăng mạ, chửi rủa của bố. Cảnh sát không thể luận tội do không thu thập được tiền để làm tang chứng chứng minh rằng anh tôi mua dâm, hơn nữa hai người tự nguyện ở với nhau nên không có lí do kết tội dụ dỗ con gái tuổi vị thành niên. Nhưng anh tôi và ả kia phải khổ sở với các câu hỏi lấy lời khai của phía cảnh sát suốt đêm, đến tận sáng mới được thả về nhà. Bước vào nhà, anh giờ nắm đấm, lao thẳng về phòng bố. Cánh cửa đang được đóng chặt, bỗng bật tung ra. Từng mảnh cửa vỡ ra đến mức đứng từ bên ngoài có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong phòng. Bố chẳng ngồi yên chờ bị ăn đánh. Bố nắm khuỷu tay chiếc chân giường đã chiến trên tay, ngồi trên giường chỉ đợi anh vào. Đúng lúc anh vừa bước vào phòng, miệng hét lên, bố dùng gậy tấn công anh, nhưng đương nhiên như mọi lần anh vẫn tránh được. Tình thế đảo lộn, anh dễ dàng trấn áp bố, căn phòng tanh bành khói lửa không khác gì một khu đổ nát. Ngay sau khi hả cơn giận, anh tôi bước ra khỏi phòng trong tiếng chửi bới của bố.

“Thằng mất dạy, đồ lão toét chẳng khác gì lũ Taliban”.

Trước những tiếng chửi rủa của bố, anh tôi chỉ cười khẩy và đi thẳng về phòng mình. Bố nói anh giống bọn Taliban sao? Chẳng hiểu bố đang nghĩ gì trong đầu nữa. Những lúc anh không có nhà, bố lại lôi những lời lăng mạ anh nói trước mặt tôi kiểu như vậy. Bố bảo rằng đứa con như vậy tốt nhất tổng đi bộ đội hay tìm cách cho vào tù cho khuất mắt. Nhưng dẫu bố có nói nọ nói kia chẳng nữa anh cũng chẳng buồn để ý. Việc này xảy ra như cơm bữa, nên dẫu anh có phản kháng hay tỏ thái độ, bố cũng không thay đổi được.

Mỗi khi anh tôi về đến nhà, ả kia đã chuẩn bị cơm nước tươm tất. Thỉnh thoảng, bố cũng ăn cơm ả nấu. ả cũng không quên

nấu cho tôi, nhưng thực tình mà nói ả không có năng khiếu nấu ăn.

“Nhà em hay thật đấy”.

Nhìn thấy bố và anh đánh nhau, ả chạy xuống bếp, vào chỗ tôi đang ăn cơm trộn và nói với tôi.

“Ngu ngốc. Như thế có đáng gì”.

Vừa nói, tôi cười mỉa mai. ả cúi tiết, giơ nắm đấm lên trước mặt tôi.

“Con nhỏ này thật là...”

Tôi định cho ả một trận nhưng rồi chỉ hét thẳng vào mặt ả thế này.

“Tôi nín nhịn đến bây giờ là vì anh trai tôi, chứ làm gì có đứa nào chịu nổi tiếng rên rỉ mỗi đêm chứ”.

Trong lúc ả ta ú ớ trong miệng không biết nói sao, tôi lè lưỡi ra và nhanh chóng chạy vào trong phòng. Đó là trận cãi vã đầu tiên giữa tôi và ả. Tí tuổi đầu đã biết mùi đàn ông, chỉ nhìn thấy anh người ta là nước dãi chảy ròng ròng đến nỗi theo tận về nhà người lạ mà ở. Rồi còn vô duyên xía mũi vào chuyện riêng nhà người ta, lại còn đòi làm “chị” cái gì chứ. Nói vậy thôi, quả thật nhờ có ả, anh tôi mặt lúc nào cũng tươi tắn, rạng rỡ như hoa. Đạo gần đây, sự yên lặng giữa anh và bố xuất phát từ việc ả chính là đối tượng thỏa mãn nhu cầu tình dục của anh. Nói gì thì nói, bọn đàn ông nếu không giải quyết được nhu cầu đó, chẳng khác gì bọn mất trí. Những lúc như thế, chỉ có hai cách có thể giải quyết được: một là đánh nhau, hai là uống rượu đến say khướt.

Anh tôi lớn lên trong những trận đòn thừa sống thiếu chết của bố cho đến khi vừa tròn mười sáu tuổi. Nghĩ lại những gì bố đã làm với anh, việc có thể cùng chung sống với nhau dưới một mái nhà như thế này đã là điều may mắn lắm rồi. Cho dù ông dùng hết sức bình sinh để đánh anh tôi nhưng vẫn chưa hả cơn giận. Ông hả hê lột sạch, lột hết quần áo trên người anh ra một cách điên dại, rồi ném anh ra khỏi nhà. Và sau đó, ông chìm vào cơn say bí tỉ (với những cốc rượu không đồ nhắm), quên hết

những việc đã làm với đứa con trai chưa thành niên, rồi lăn ra đất ngủ. Anh tôi nhặt đồng quần áo vừa bị bố lột đi ra khỏi nhà, người run lên bần bật khi trên người chỉ có độc chiếc quần lót, vừa đi vừa chửi bố. “Đồ khốn, loại cầm thú. Chờ đấy, tôi không để yên cho ông đâu”. Lời nói đã thành hiện thực cho đến khi anh vừa tròn mười sáu tuổi. Cũng như mọi lần, bố uống rượu say khướt, định lao vào đánh nhưng anh đã nhanh chóng hạ gục bố rồi dùng dây thừng trói ông lại và đi ra khỏi nhà. Bố lắm bầm chửi con trai trong tình trạng dây thừng quấn quanh người, rồi ngã sang một bên và chìm sâu trong giấc ngủ. Anh không một lần ghé lại nhà trong suốt ròng rã bốn năm trời, cho đến năm anh vừa tròn hai mươi tuổi. Tức là vào đầu năm nay, anh đường đường chính chính bước vào nhà như gã lính chiếm đóng. “Đồ khốn này, mày dám cả gan bước vào đây à?” Bố vừa chửi vừa định lao tới đánh anh thì bị ngã nhào sang một bên bởi cú đập của anh. Kể từ đó, luật pháp trong căn nhà này thuộc về phía anh.

Nếu thực sự phải có một người nắm quyền lực trong ngôi nhà này, so với bố anh giữ vị trí đó chắc sẽ tốt hơn. Bố chửi anh là Taliban nhưng dẫu anh có là Taliban hay Osama bin Laden đi chăng nữa cũng hơn bố vạn lần. Bố không có bất cứ một phẩm chất nào cần có của một người bố trong thiên hạ. Ở ông hội tụ tất cả những thói hư tật xấu của các ông bố trên đời. Theo tôi, để trở thành những người cha, người mẹ tốt, mà không, chỉ cần là những phụ huynh bình thường, ai cũng cần hai yếu tố. Thứ nhất, không gì khác chính là tiền. Tiền là thứ tối thiểu nhất mà các bậc phụ huynh cần có. Tiền mua đồng phục, mua dụng cụ học tập, tiền quà vật,... cái gì cũng cần đến tiền. Nhưng con người này không chu cấp đầy đủ cho con cái ngay cả những khoản tiền tối thiểu đó. Hơn thế, thỉnh thoảng ông còn lấy cắp tiền con trai kiếm về để trang trải cho cả nhà. Thứ hai, phải có một công việc đúng nghĩa. Mong các bạn đừng hiểu lầm ý tôi. Tôi không hề có ý so sánh, hay coi thường một nghề nghiệp nào đó. Công việc mà tôi muốn nhắc đến ở đây là việc cố gắng nỗ lực hoàn thành công việc được giao theo yêu cầu với thái độ nghiêm

túc, cần mẫn (Ôi, mình phục mình quá. Sao mình nói được những lời này...). Chỉ cần bố chăm chỉ đánh giấy trước các cửa hàng bách hóa hay đi kéo xe thổ hoặc nhặt phế liệu, tôi cũng có thể tự hào mà ngẩng cao đầu. Nhưng cái nghề chuyên đi tố giác ông đang làm chẳng hay ho nổi gì. Đúng như vậy. Giờ ông chính là một chuyên gia tố giác đến mức cứ đến dịp Tết Nguyên đán hay Tết Trung thu người trên Ủy ban nhân dân phường lại xuống cho quà. Quản lý Park, một nhân viên trên phường, người quản lý trực tiếp bố tôi, tay xách mười cân gạo hay một bộ nước rửa bát, xà phòng gì đó đến gõ cửa nhà tôi với khuôn mặt nhu nhược. Chắc con người ông ta chẳng có chút tự trọng nào. Nhưng với một người trơ trên như bố tôi mà nói, chỉ cần một cái gật đầu, mỗi năm ông có thể đưa ra hàng trăm những ý nguyện đại diện cho người dân trình bày lên Ủy ban phường không khác gì công trường sản xuất ý nguyện. Nào thì phân định vạch đỏ xe, vấn đề khói bụi ở các công trường, thái độ của công chức nhà nước khi tiếp dân, lỗi chính tả trên các biển quảng cáo của quận, thậm chí ông can thiệp cả vào dòng xe, dáng xe đậu trong bãi đậu xe của quận. Nói cách khác bố tôi chẳng khác gì con tốt của chính quyền. Vì thế, chẳng có gì khó hiểu khi cứ đến dịp lễ tết, hay trước các cuộc bầu cử quản lý Park lại qua nhà tôi. Mỗi lúc như vậy, bố lại thao thao bất tuyệt diễn thuyết một tràng về tình hình chính trị trong nước hay địa phương. Nhưng thực tế, cán bộ Park đó chẳng buồn nghe ông nói. Nếu chẳng vậy thì không biết chừng bố tôi có thể chạy đến Nhà Xanh hay phòng tiếp dân trong Tòa nhà hành chính tổng hợp thuộc Chính phủ mà ở đó đến mười ngày chứ không chỉ ngày một, ngày hai. Chính vì vậy mà quản lý Park lúc nào cũng chỉ ngồi yên một chỗ, lắng tai nghe.

“Tôi ấy mà, còn sống được thì cứ sống thôi, sống để mà nhìn đời xem nó thế nào. Trên đời này, không hiếm những việc trái đạo đức, trái pháp luật, rồi vô vàn chuyện xấu xa xảy ra ngay trước mắt, nhưng mọi người ai ai cũng như mù, không thèm để ý, coi như không biết, dễ dàng cho qua. Nhưng tôi thì khác, tôi luôn có suy nghĩ phải đưa những điều xấu đó ra ngoài ánh sáng,

dù trời lạnh cóng, tôi cũng phải viết tắt cả những tài liệu cần thiết, dùng tiền của chính bản thân mình đi phô tô ra, rồi trình lên các cấp chính quyền. Nếu muốn trở thành một chính trị gia tốt thì phải nhớ một điều rằng nước khúc trên có trong, nước khúc dưới mới trong được. Ngay cả bộ phận tiếp dân, những người trực tiếp lắng nghe, tiếp thu ý kiến của người dân cũng phải thay đổi. Anh thấy ý tôi thế nào?”

Dạo gần đây, xã hội đang thịnh hành hình thức biểu tình một người để thể hiện nguyện vọng cá nhân, hơn ai hết bố tôi là người sung sướng đến mức có thể chết đi được với cách biểu tình mới này. Hơi một tý là ông đeo khẩu hiệu biểu tình đằng trước, đằng sau người như một chiếc bánh sandwich, rồi hùng hùng hổ hổ xông lên trước Tòa nhà hành chính tổng hợp thuộc Chính phủ. Hành động này của ông chỉ khiến cho Ủy ban nhân dân quận, và Ủy ban nhân dân phường phải nếm mùi vị chết chóc mà thôi. Hẳn bố đang nghĩ bản thân mình giống như một đại biểu của tinh thần yêu nước, đang ra sức đóng góp cho công cuộc lập lại chính nghĩa, công bằng xã hội, nhưng với tư cách là con gái của ông, tôi vô cùng bất loạn với công việc này của ông khi ông là một người nghiện chất cồn. Thà rằng, bố cứ sống lang thang ngoài ga Seoul, anh em chúng tôi sẽ sống hòa thuận, yên bình với nhau coi như không có bố. Đằng này, cho đến khi bố trút hơi thở cuối cùng chúng tôi sẽ luôn luôn bị quấy rầy. Đương nhiên, ông không do dự tố cáo con trai mình với cảnh sát, dồn anh tôi đến tận chân tường.

Rốt cuộc, sao bố lại sinh anh em tôi ra trên cõi đời này? Mà không, không phải câu hỏi này phải chuyển cho mẹ trả lời mới đúng hay sao? Sao lại sinh chúng tôi rồi vứt bỏ như lũ con hoang thế này? Mấy hôm trước, đúng lúc tôi băn khoăn trước câu hỏi này thì tôi ghé qua cửa hàng ăn trong công trường mẹ đang làm việc và hỏi câu hỏi đó. Thay cho câu trả lời, mẹ phi cái thìa múc canh về phía tôi.

“Ồn ào quá, con bé này. Ngay từ lúc bước vào, mẹ cũng đoán chẳng có việc tốt đẹp gì rồi. Phải biết cảm ơn vì mình được sinh ra trên cõi đời này và sống cho thật tốt. Vì để mà mẹ đã phải

khổ sở như thế nào, mà giờ mày đến đây chỉ để hỏi tại sao sinh ra mày như thế có được không? Mày đi hỏi thằng bố tốt của mày đi. Đồ khốn nạn”.

Mẹ dẫu vậy vẫn là người có nhân cách. Dù chửi bới vậy thôi, nhưng vẫn lấy cơm canh cho tôi ăn.

“Ăn đi con. Nhưng nghe nói anh mày về sao chẳng thấy mặt mũi nó đâu?”

“Anh còn phải đi kiếm ăn chứ sao. Dẫn một ả đàn bà về cùng sống, giờ vui sướng suốt cả ngày, sung sướng cười đến rách cả miệng ra kia kìa”.

“Thế bố mày thì sao?”

“Làm sao nữa. Đánh anh rồi cảm như hén chẳng nói nửa lời. Thỉnh thoảng cũng lấy cơm ăn. Một thời gian nữa sẽ quấy rầy cô con dâu thôi”.

“A, thật là...”

Mẹ có vẻ vô cùng tức giận. Bà ném cái thìa xuống nồi canh, giật chiếc tạp dề ra khỏi người. Đúng lúc có người công nhân vào gọi cơm, nhưng mẹ giả vờ không nghe thấy, rảo bước đi khỏi cửa hàng.

“Hàng họ thì sao?”

“Chẳng phải có mẹ Yun Jeong rồi sao?”

“Nhưng mẹ đi đâu?”

“Nghe nói con dâu tương lai về, phải qua xem mặt mũi nó như thế nào chứ”.

“Con dâu cái quái gì. Có mà con chó ấy”.

“Chó hay bò đi chẳng nữa”.

Sắp có chuyện lớn xảy ra rồi. Nhà chúng tôi theo dây chuyền như thế này: anh thắng bố, bố đè đầu cưỡi cổ mẹ, mẹ lại lấn át anh. Còn tôi? Tôi là công chúa tý hon. Tôi quá nhỏ nên chẳng ai có ý định thắng tôi. Mỗi trận xung đột đều xảy ra giữa ba con người ấy. Lần này, việc mẹ xuất quân trước như thế này chẳng phải là việc tốt đẹp gì với anh. Thật lạ, anh có vẻ yếu thế hơn so

với mẹ. Đối với ả đàn bà kia mà nói, giờ thành đối tượng hành hạ của mẹ. Tôi túm lấy tay áo mẹ trong khi mẹ đang vội vã bước đi.

“Chia tay bố rồi bỏ đi ra khỏi nhà, giờ mẹ còn về nhà bọn con làm gì?”

“Có phải vì tao muốn đi khỏi nhà nên vậy đâu?”

“Vậy thì tổng khứ bố đi, rồi quay về, chúng ta cùng sống với nhau”.

Mẹ im lặng mím chặt môi không nói câu nào, cảm đầu cảm cổ xuống đất bước đi tỏ vẻ tức giận lắm. Tôi dịu giọng xuống, nũng nịu nói với mẹ.

“Vậy thì đuổi bố đi, mấy mẹ con mình sống với nhau”.

“Còn bố chúng mày thì sao? Tổng lão ra ga tàu Seoul như mấy người vô gia cư à?”

“Ông ấy có tới đó chẳng nữa, suốt ngày tố cáo này nọ vô lí tới Cục Đường sắt rồi lại hưởng cuộc sống sung sướng ăn ngon mặc ấm mà thôi. Mẹ này, không phải mẹ ăn ngủ ở ngoài quán mà vẫn nghĩ đến bố đấy chứ? Mẹ là liệt nữ à? Không, mẹ có vấn đề về đầu óc à?”

“Bố mày ấy, cuộc đời ông ấy cũng nhiều truân chuyên, bất hạnh lắm”.

“Đúng rồi, bất hạnh lắm. Thế chúng ta không bất hạnh à?”

“Cái con này, hôm nay mày bị điên rồi. Bụi bay vào mắt đó, ngâm miệng lại ngay. Một là đi theo mẹ, hai là đi đường con định đi đi”.

Mẹ đẩy mạnh, mở toang chiếc cửa vốn đã gần đổ đường hoàng bước vào trong nhà như người vừa mới ra khỏi nhà lúc sáng, và quay trở về (Như tôi thấy, cái nhà này chẳng ai giỏi giang gì nhưng đi tới đâu cũng rất đỉnh đạc). Mẹ hất tung đôi dép đã mòn đế, vội vàng bước lên sàn. ả kia đang thái hành, thấy mẹ xông vào ngược lên nhìn sợ hãi.

Quả là một tình thế nguy kịch, hai người phụ nữ đứng nhìn nhau trong bầu không khí rất căng thẳng. ả vẫn cầm con dao trên tay, không nhúc nhích, làm tôi thấy ngứa mắt. Có lẽ, tôi phải ra mặt rồi.

“Chào đi. Mẹ tôi đấy. Bỏ con dao trên tay xuống chứ”.

Phải tới khi tôi lên tiếng, ả mới chịu bỏ con dao xuống, cúi chào mẹ. Mái tóc bù xù đã phai màu nhuộm rử xuống trán.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

Ả không trả lời ngay, mà ngáp ngừng trong miệng.

“Nghe nói mười bảy tuổi mẹ à”.

“Con cứ đứng yên đó”.

Mẹ nhìn chằm chằm một hồi rồi cất tiếng.

“Cô đi theo tôi”.

Ả cứ đứng yên một chỗ quan sát, mẹ lại giục một lần nữa.

“Khẩn trương”.

Ả khoác chiếc áo cardigan và lẻo đẻo theo mẹ. Tôi nhìn theo ả và lẩm bẩm.

“Cô chết chắc rồi”.

Mẹ túm tay ả vẫn còn nguyên mùi hành, lôi ra ngoài cửa. Nhìn ả bị kéo ra ngoài, tôi có dự cảm điều chẳng lành sẽ đến với ả. ả vốn chẳng có chốn để đi, từ ngày ả đến tôi không còn bị mất quần lót, thỉnh thoảng nấu mì cho tôi ăn, ả vốn xuất thân từ nhân viên quán cà phê nên pha cà phê rất ngon... Nói gì thì nói ả cũng là đối tượng quấy rầy của tôi mà giờ... Tôi mở cửa sổ, cố nhìn xuống phía ngõ hẻm giữa các tòa nhà nhưng không nhìn thấy mẹ và ả. Rốt cuộc hai người họ đang làm gì? Chính tôi cũng không biết nữa. Hôm đó, bố chắc lại đi thực thi trách nhiệm cao cả của một công dân ở đâu đó cả ngày không nhìn thấy mặt mũi. Chẳng biết làm gì, tôi ngồi ở sán nhà, lên ý tưởng thiết kế cho tám trái nền mới để giết thời gian.

Cứ như vậy, chập tối, anh đi làm về. Bước vào trong nhà, anh đi tìm ả ngay lập tức. Không thấy bóng ả đâu, anh nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Mẹ về nhà rồi dẫn đi đâu đó rồi”.

“Bao giờ?”

“Vừa nãy”.

Anh vứt túi xuống, chạy vội ra ngoài. Đúng lúc đó, chạm mặt bố ở cửa, nhưng hai người không chào hỏi nhau, ai đi đường nấy. Chắc có lẽ anh đến quán cơm nơi mẹ làm việc. Tôi nhìn theo anh một lát, rồi cũng vội chạy theo. Anh đẩy mạnh cái cửa được dán bằng các dải phim chụp ảnh đang vỡ phần phật rồi bước vào quán. Đúng lúc đó, mẹ đang cho hành tây vào nồi canh.

“Anh em chúng mày có việc gì mà kéo nhau đến đây thế?”

“So Yeon đi đâu rồi mẹ?”

“Son Yeon nào?”

“Con nghe nói mẹ vừa đưa cô ấy đi”.

Anh nhăn nhó nhìn mẹ chằm chằm như nghĩ rằng mẹ đã cho ả vào trong nồi canh để luộc sống.

“Thằng này, chắc mày định ăn tươi nuốt sống mẹ mày đây nhỉ. Nó có chân nó khắc tự biết phải đi đâu, sao mày lại nhìn mẹ trừng trừng như sắp gây gỗ đánh nhau thế hả? Bỏ đi bao năm trời, rồi dẫn về một đứa con gái đáng ghét như vậy còn ra thể thống gì nữa, cái thằng này”.

Khuôn mặt anh gằn như sắp khóc. Đúng lúc anh đang định nói gì đó, cánh cửa mở toang ra và ả kia bước vào. ả nhìn hai anh em chúng tôi rồi ngẩn người ra.

“Gì thế này?”

Chúng tôi cũng ngơ ngơ ngác ngác không kém gì ả. Lúc đó nhìn bộ dạng ả thật khác lúc trước. Khi mẹ nắm tay lôi ả ra khỏi nhà, ả mặc chiếc áo cardigan đã sờn màu, chảy xệ xuống, nhưng giờ lại mặc trên người chiếc áo len. Nhìn tổng thể chắc chắn đây là chiếc áo mới tinh. Thay bằng chiếc quần bò luộm thuộm khi nãy, ả mặc chiếc váy kẻ caro trông khá ổn. Nhìn ả lúc này như một cô nữ sinh cấp ba vừa mới gặp bố mẹ và được mua cho đồ mới.

“Cô lấy đâu ra bộ đồ này?”

Tôi túm tay áo ả, ngay lập tức mẹ lấy chiếc muôi múc canh dài gõ vào đầu tôi rồi nói.

“Con bé này, chị nó hơn con ba tuổi, lại là vợ anh mày, phải gọi bằng “chị” chứ”.

“Chị cái gì mà chị”.

Trong lúc tôi đang mở miệng nói tiếp, mẹ lại tiếp tục gõ vào đầu tôi bằng chiếc muôi khi nãy.

“Thử đồ xong rồi, đi vào thay ra rồi qua đây”.

“Dạ vâng”.

À kia đi vào nhà vệ sinh. Anh tôi không chịu đựng được hơn nữa, quay sang hỏi mẹ.

“Mẹ à, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ở nhà chơi không thì làm được cái gì. Mẹ bảo nó đến đây phụ việc. Tùy vào mức độ công việc, mẹ sẽ trả lương thỏa đáng. Sao? Mày lo không có ai nấu cơm cho ăn à? Mày đến đây ăn cũng được chứ sao”.

“Ngủ thì sao?”

Đây chắc là câu hỏi khẩn thiết nhất của anh lúc này. Đối với một cặp sống thử còn đang mặn nồng thế này, không có chuyện anh lại để ả ngủ lại ở quán ăn được.

“Ô, cái thằng này. Tao giữ nó ngủ ở đây để làm cái gì. Hết giờ làm, tao sẽ cho nó về. Mày không phải lo, cứ lo kiếm tiền đi”.

“Vâng, con biết rồi”.

Phải đến lúc này anh mới yên tâm, nở nụ cười thật tươi, rồi bước ra.

“À, còn...”

Khi anh đang bước ra về, mẹ bất ngờ túm gáy anh.

“Sao vậy mẹ?”

“Hôm nay, mẹ cũng về nhà”.

Tôi cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghe câu nói này của mẹ.

“Mẹ nói cái gì cơ?”

“Ô, cái bọn này. Mẹ nói về nhà mà chúng mày không thấy vui à? Con với chả cái. Dẫu vậy, hôm nay mẹ vẫn về nhà”.

“Nhưng, mẹ ngủ với ai?”

“Mẹ không ngủ cùng mày, thì ngủ với ai nữa hả con này!”

Thời kỳ hoàng kim chính thức chấm dứt. Mẹ nói mẹ sẽ về ở trong phòng tôi. Thế đời sống cá nhân của tôi sẽ ra sao? Mặt tôi méo xẹo như sắp khóc. Mẹ lại định gõ cái muôi vào đầu tôi, nhưng tôi vội quay người đi và ra khỏi quán ăn. Tôi lấy hết sức đá mạnh hòn đá nằm ở bên đường. Ôi trời ơi. Đang sống ở ngoài quán tốt vậy, mẹ còn quay về cái ổ chuột chật chội này làm gì nữa. Mẹ về, bố mẹ lại bắt đầu những trận cãi vã ngán đến tận cổ. Chỉ cần nghĩ đến thôi, tôi đã thấy khủng khiếp lắm rồi. Đương nhiên, giờ anh tôi đang ở thế thượng phong, nhưng bố tôi sẽ chẳng để yên đâu, rồi ông lại nổi đóa lên cho coi.

Đúng như lời mẹ nói, trời vừa nhá nhem tối, mẹ trở về mang theo một cái tay nải. Năm năm ròng mẹ mới quay về. Lần này, đến lượt bố ngã ngựa ra đằng sau khi trông thấy mẹ bước vào. Mẹ chẳng thèm nhìn bố, thản nhiên bước vào, đường hoàng như một người lính vừa bắt được một tên du kích.

“Nếu được, đừng lời qua tiếng lại với nhau nữa”.

“Làm sao sống cùng nhau dưới một mái nhà như thế này được”.

“Không thích sống cùng thì ông cứ việc ra khỏi nhà”.

Bố nhìn trừng trừng giận dữ, đứng sát bên cạnh một hồi rồi cuộc chiến đầu tiên kết thúc. Mẹ vào phòng tôi và bật tivi lên xem. Bố đứng trầm ngâm, khuôn mặt thoáng hiện lên niềm vui mừng khi mẹ quay về nhà. Việc này chứng tỏ kể từ ngày mẹ ra đi, bố chưa từng đi tìm một người phụ nữ nào khác. Mẹ làm trong quán ăn chắc cũng có nhiều người đàn ông qua lại tán tỉnh, nhưng chuyên gia tố cáo người khác như bố chắc chẳng ai thèm để ý tới. Chẳng biết có phải vì lý do đó không mà tầm 11 giờ bố gọi tôi lại.

“Mày không đi đâu chơi à?”

“Đêm hôm thế này bố bảo con đi đâu chơi”.

“Thế mày bảo mẹ qua phòng bố được không?”

“Nói rồi thì sao chứ”.

“Thì mày cứ thử nói xem nào”.

Tôi chuyển nguyện vọng của bố tới mẹ. Mẹ vừa xem ti vi, vừa cười khanh khách đầy hứng thú rồi vắn to tiếng lên.

“Mẹ định không đi thật à? Dù sao bố cũng nhịn lâu lắm rồi mà”.

Ngay lập tức tôi bị ăn một cái bạt tai.

“Tí tuổi ranh mà không có câu nào mà không thể nói được”.

“Con nói sự thật thì có làm sao”.

“Còn không ngủ đi à?”

“Đương nhiên phải đi ngủ rồi”.

Tôi trùm chăn kín đầu. Vừa lúc đó, tivi phát sóng bản tin chính quyền Taliban đang trên bờ diệt vong. Anh tôi cũng thuộc đội quân Taliban... Trong lúc tôi đang trăn trở vì những suy nghĩ vớ vẩn, chợt nghe thấy tiếng mẹ mở cửa đi ra khỏi phòng. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng thì thầm phát ra từ bên ngoài. Dần dần những tiếng thở hổn hển lúc nhỏ, lúc to truyền đến phòng tôi. Sau này, chắc còn ầm ĩ lắm đây. Không chỉ phòng bố, phòng anh cũng phát ra âm thanh như tiếng mèo kêu. Trở thành người lớn cũng đơn giản thật. Đầu tiên, nuôi dưỡng sức mạnh đủ để không chế lại bố mẹ, đi tìm một nửa của mình rồi dẫn về nhà. Và rồi mọi chuyện đều ổn thỏa. Ước gì mình cũng nhanh chóng trở thành người lớn. Trong truyện cổ tích Andersen, nàng công chúa tí hon bị hai mẹ con nhà cóc độc ác bắt cóc, đưa đi chỗ nọ chỗ kia. Vào một ngày nọ, nàng gặp được một chàng hoàng tử, chàng đã cứu nàng thoát khỏi chỗ đó. Và chàng đã đặt cho nàng một cái tên mới. Cô gái xinh đẹp như nàng sao lại gọi là công chúa tí hon. Từ nay nàng sẽ tên là Ma Ya (Tiểu Ngọc). Ôi thật đẹp biết bao. Về sau, mình cũng tên là Ma Ya. Khi nào gặp được một nửa của mình, phải bắt anh ấy kêu mình là Ma Ya mới được. So với cái tên Kyeong Seon quê mùa này, Ma Ya mới hợp với vẻ đẹp của mình.

Đã tròn một tuần kể từ ngày mẹ trở về. Hôm đó, vào đúng sáng Chủ nhật, lúc tôi thức dậy đã thấy mẹ và ả kia đang cuộn kimbap. Kể từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cảnh tượng này. Không phải cảnh này chỉ có trên vô tuyến hay sao?

Đời sống thường ngày mà cũng xuất hiện cảnh như vậy sao? Tôi dụi dụi mắt, bước ra khỏi phòng.

“Hai người đang làm gì vậy? Ai đó nhìn vào lại tưởng mẹ chồng nàng dâu thân thiết lắm”.

“Cái con này, ai nhìn chứ. Con đừng đứng ngây ra đó, lại đây thái củ cải đi”.

“Thái xong hết rồi còn đâu”.

Tôi cầm một miếng dưa chuột, đưa vào miệng ăn, rồi nhìn xuống nền nhà.

“Tối qua mẹ ngủ ở đâu? Lúc con thức dậy không nhìn thấy bóng dáng mẹ”.

Ở kia nhếch hai bên miệng cười như thể biết điều gì đó.

“Con ngậm miệng vào xem nào, ồn ào quá đấy”.

Tôi bữu môi rồi đi vào nhà vệ sinh, nhưng bố đang ở trong đó rồi.

“Đi xong rồi. Chờ tý”.

A, thật là. Trong cái ổ cóc này, chờ đợi để nghe một lời nói hoa mỹ quả là một thứ quá xa xỉ. Tôi ngồi sụp xuống chờ trước cửa nhà vệ sinh thì bố bước ra, hai tay đang kéo quần lên. Tôi nhanh chóng bước vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt. Xong xuôi đâu đấy, tôi đi ra nhà ngoài thì thấy anh đã ngồi đó từ bao giờ không hay.

“Hôm nay Chủ nhật mà anh dậy sớm ghê vậy?”

Ngay tức thì anh mở miệng nói.

“Em cũng đi chung đi”.

“Cái gì?”

Thay bằng hỏi “Đi đâu?”, tôi lại hỏi anh là “Cái gì?”. Lý do đơn giản đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy kiểu nói như vậy trong ngôi nhà này. Bởi lẽ, chưa bao giờ trong ngôi nhà này xuất hiện những câu nói đại loại như “Cùng đi”. “Cùng” ghép với “đi nào” là một trong những cách ghép không bao giờ xuất hiện trong nhà tôi, có thể nói nó đã biến mất trong ngôi nhà này lâu lắm rồi.

“Cả nhà đã quyết định đi dã ngoại”.

Có vẻ anh cũng thấy ngượng nghịu, liền giữ gàu xuống vai rồi mới nói.

“Anh nói đi dã ngoại sao? Từng đây con người cùng đi với nhau”.

Chuyến dã ngoại này có sự tham gia của ông bố là chuyên gia tổ cáo, tối ngày chìm đắm trong men rượu, một anh con trai làm trong công ty chuyển phát hàng luôn luôn đối kháng với người bố, ả đàn bà chưa đủ tuổi vị thành niên sống thử cùng anh con trai, bà mẹ đang làm trong một quán ăn cho công nhân của một công trường xây dựng, và cuối cùng là cô bé lớp 7, chủ nhân bộ đồng phục trung học.

“Em không đi”.

Vừa gặm nốt miếng dưa chuột, tôi vừa chạy vào trong phòng. Mẹ cũng đi theo sau.

“Mày không thích mẹ về nhà à? Mày muốn mẹ ngửi mùi than rồi chết ở quán ăn thì mày mới hả lòng hả dạ hả cái con này?”

“Ai nói đến việc mẹ trở về nhỉ? Con chỉ nói là con không thích đi dã ngoại. Rốt cuộc đi dã ngoại với bố để làm gì cơ chứ? Đến đó tổ cho bố nốc lắm rượu vào rồi gây sự vô cớ chứ hay ho cái nỗi gì”.

“Con này, anh con giờ đã trưởng thành rồi, bố cũng không như trước nữa”.

“Nói gì thì nói con cũng không thích đi”.

Dẫu vậy, chắc chắn lần đi dã ngoại này là bắt buộc rồi. Nói không đi được, chắc mẹ sẽ tức giận như thể lật tung cái thế giới này lên mặt. Cùng nhau nướng thịt ăn, cùng đi đến quán karaoke, rồi cùng nhau chụp ảnh thế mới là gia đình đúng nghĩa. Năm năm trời không thấy mặt mũi mẹ ở nhà, đến nấu cơm cho công nhân trong một nhà ăn của công trường, rồi đột nhiên trở về rủ cả nhà cùng đi dã ngoại. Có lẽ mẹ phải giải thích ngọn ngành xem nếu gia đình tốt như vậy tại sao mẹ lại sống ở đó như thế cho đến tận bây giờ? Đêm đến vụng trộm đi sang phòng bố, nằm dưới lòng bố rồi không biết đầu óc mẹ thành ra

thế nào nữa. Thực đáng lo ngại quá đi mất. Còn anh, chắc có lẽ anh có đã tâm nhân cơ hội đi dã ngoại lần này, ngấm hợp pháp hóa sự hiện diện của ả kia vào gia đình tôi (nếu thực sự tồn tại cái gọi là “gia đình” trong ngôi nhà này). Về phần bố, tạm thời lúc này mẹ nói gì bố cũng chiều theo, anh có muốn công nhận ả kia là thành viên chính thức trước mặt cả nhà thì ông cũng không làm trái ý.

Buổi dã ngoại gia đình được quyết định như vậy. Ai nấy tự chuẩn bị đồ dùng cho riêng mình rồi hẹn nhau ở trước cửa nhà. Mẹ vận bộ Hanbok quê mùa màu tím hồng hết như màu hoa đỗ quyên thường thấy trong dịp lễ hội của các dân tộc thiểu số Trung Quốc. Bố diện bộ com lê màu xanh dương đã sờn màu ông thường mặc mỗi khi đến Phòng tiếp dân trong Tòa nhà hành chính tổng hợp thuộc Chính phủ. Anh tôi mặc bộ đồ vẫn hay đi tiếp khách mà không thể phân biệt được đây là com lê hay đồng phục học sinh. ả kia mặc chiếc váy và áo len mẹ mua cho. Tôi và mẹ đã đạt được thỏa thuận rằng tôi sẽ mặc một chiếc quần bò, khoác thêm một chiếc áo ngoài sau cuộc tranh cãi đến nảy lửa với mẹ về việc tôi phải mặc đồng phục học sinh để đi chơi.

Anh tôi leo lên chiếc xe vẫn đi giao hàng của công ty. Không may khoang chứa hàng đằng sau xe không có cửa sổ.

“Chúng ta luân phiên nhau ngồi ghế phụ nhé”.

Bố leo lên ngồi trên ghế phụ đầu tiên. Máy người còn lại ngồi trong khoang chứa hàng không cửa sổ, tối om như mực. Thật trùng hợp, chỉ có phụ nữ chúng tôi ngồi trong cái khoang hàng không ánh sáng này, nhưng cũng chỉ biết im lặng ngồi đó. Chắc thấy kì lạ quá nên mẹ mở miệng trước.

“Ngay sau khi nhận được tiền chơi “hụi” mẹ sẽ tổ chức lễ cưới cho hai đứa. Kyung Sik mát tay nên chọn được cô gái ngoan ngoan như thế này”.

“Không cần lễ cưới hỏi gì đâu mẹ ạ. Khi nào tiện giúp chúng con chụp cái ảnh cưới là được rồi”.

“Xấu thế này ảnh hình nổi gì”.

Tôi vừa mở miệng đã bị mẹ giáng cho một cú bạt tai kinh hoàng như thể bà vừa đập một con chuột chù bị phát hiện ở khu vui chơi.

“Phải gọi bằng “chị” chứ!”

“Đã nói con không thích rồi”.

“Thôi được rồi mẹ à”.

Ả kia nũng nịu với mẹ. Ôi trời. Đúng là được cho bộ đồ đẹp vận lên người, thái độ cũng khác hẳn. Thật đáng ghét. Tôi nhắm lúc có tiếng chân liền di chuyển chân, đá ả một cái. Chắc bị đá trúng vào bàn chân nên ả rên rỉ. Tôi khoái chí với bộ dạng chịu đựng của ả nên giẫm một cái rất mạnh vào chân ả. Lần này ả không để yên cho tôi thích làm gì thì làm. ả véo mạnh vào người tôi khiến tôi đau đến chảy nước mắt. Tôi sờ được chỗ nào véo mạnh vào chỗ ấy, ả vẫn không chịu thua, cố sức véo vào đùi, vào bụng tôi. Tôi đau quá nước mắt chảy ròng ròng. Định chơi tôi à? Tôi túm đầu ả, bắt đầu nhổ tóc mai. ả cũng không kém miếng, chiếc ghim cài đầu và túm tóc xung quanh nằm trọn trong bàn tay thô bạo của ả. Tôi buốt tận óc như đột nhiên phải nuốt cả bát chè thập cẩm nhiều đá. Đến lúc đó, mẹ mới nhận biết được tình hình, xông tới chỗ bọn tôi.

“Chúng mày làm trò gì thế hở?”

Đây là tình huống không ai có khả năng cản trở chúng tôi được. Một lúc nào đó chúng tôi đánh vào nhau như hai con rắn đang giao phối.

“Không mau buông nhau ra à?”

Dù mẹ đã xông vào can nhưng sức mẹ không đủ để khống chế hai chúng tôi. Đúng lúc đó, nhờ chiếc xe rẽ sang phải, nên chúng tôi lăn xuống sàn khoang xe. ả kia hét thất thanh như một con thú hoang. Tôi nghĩ đây không phải tiếng hét, mà là tiếng khóc. ả đang khóc ròng lên.

“Tại sao làm như thế này với tôi? Tôi đã làm sai cái gì nào? Hu hu. Không làm sai gì sao đối xử với tôi như thế này? Tôi... biết bao... Hu hu. Lúc nào tôi cũng lo lắng, sợ hãi. Ở nhà người

khác nên lúc nào cũng phải chịu đựng, bị người ta coi thường, dè bủ, hu hu”.

Thật không còn gì để nói. Khóc cái nỗi gì mà cứ rống lên. Ai biết ả chui vào nhà tôi làm gì? Tôi buông ả ra, đứng dậy, gõ mạnh vào thành xe phía chỗ ngồi của tài xế.

“Dừng xe lại”.

Hình như hai người trên khoang lái không nghe thấy gì nên chiếc xe cứ lăn bánh. ả kia cứ rống mãi không thôi. Có vẻ mẹ đang vỗ nhẹ vào người, dỗ dành ả đứng nghĩa bà chủ cửa hàng đang an ủi nhân viên của mình. Tôi thấy ngứa tai, gai mắt nên chui vào góc thùng xe ngồi yên chỗ đó. Thế này thì gọi gì là đã ngoại gia đình nữa.

Một lúc sau, xe dừng ở trạm nghỉ chân, tôi và bố đổi chỗ cho nhau. Tôi lên ngồi ghế phụ và đương nhiên bố xuống thùng xe ngồi. Cũng hơi lo ngại cho ả kia. Thùng xe tối om như thế kia không biết chừng bố sờ mó ả cũng nên. Trước giờ bố vẫn giỏi mấy trò này. Chẳng biết anh có biết việc này hay không mà vẫn mỉm cười.

“Chúng ta đang đi đâu?”

“Đến Đảo Nam Mi^[1]”.

“Vậy là đi biển rồi nhỉ?”

“Không, hòn đảo ở sông chứ”.

“Ở đó có thích không?”

“Anh chưa đến bao giờ nên không biết”.

“Nhưng anh à, ả kia không xong rồi?”

“Sao vậy?”

“Em véo ả mấy cái, rồi cứ rống lên từ nãy đến giờ”.

Mặt anh bỗng nhiên cau lại.

“Sao em véo chị?”

“Thì cứ suốt ngày bắt gọi bằng chị còn gì”.

“Cứ gọi một tiếng chị là xong, chứ khó khăn gì đâu”.

“Không thích”.

“VẬY anh không cho mày đi học, cũng không mua sắm cho gì hết”.

Thật đáng xấu hổ. Mở mồm ra nhắc ngay đến tiền. Tôi ngậm miệng, không nói nửa lời, ngồi yên một chỗ tỏ vẻ phản kháng. Xe cứ vậy chạy thẳng đến khu vực Kyung chun với bầu không khí tĩnh lặng đến mức đông đặc trên xe. Phong cảnh thật đẹp. Bầu trời trong lành, cánh đồng được nhuộm sắc vàng rực rỡ, báo hiệu mùa thu đã đi qua.

Ngay khi đến nơi, anh đậu xe và nhanh chóng ra phía sau, mở toang cửa khoang chứa hàng. Bất chợt, ánh sáng xuyên thủng bóng tối trong khoang hàng chói mắt, ba người lấy tay che lên trán và bước xuống xe.

“Ở đây à?”

Bố mở hé đôi mắt ra và nhìn ra phía bờ sông.

“Chúng ta phải lên thuyền từ chỗ này để ra đó”.

Bố nhổ một bãi nước bọt xuống đất nhìn đến phát nôn và nói:

“Cần gì phải đi thuyền. Chỗ này là tốt rồi. Không có quán canh cá cay à? À, có một quán ở đây này. Canh cá chếp nấu cay. Thời tiết này mà nhắm món cá cay với làm một chén rượu sochu thì còn gì tuyệt vời hơn”.

Ước muốn tha thiết của con sâu rượu như bố làm gì có thứ gì khác ngoài rượu. Vì thế, bố chịu đựng mọi chuyện, kể cả việc ngồi khoang hàng đến tận đây. Nhưng tôi và cả mẹ nữa không hề có suy nghĩ đi thuyền để đi tham quan đâu đó nên cứ theo vào cái quán cá cay tồi tàn, cũ nát kia thôi. Vào thời điểm hết mùa du lịch như thế này mà có khách đi qua bờ sông là quý lắm nên bà chủ quán đơn đả ra đón khách, mặt hân hoan, mừng rỡ.

“Tôi đã cho thêm một con cá vào nồi canh rồi đấy”.

Bà chủ quán bưng nồi cá ra, mặt niềm nở.

“Cô cho cháu xin thêm bánh canh vào nồi với”.

Anh tôi nói với bà chủ quán.

“Được, được. Tôi biết rồi. Gì chứ bánh canh thì quý khách cần bao nhiêu cũng được”.

Phải đến lúc này, bà chủ quán mới biết ai thực sự là người cầm trịch, trả tiền cho bữa ăn ngày hôm nay. Thực tế, chỉ cần quan sát năm phút cũng có thể dễ dàng nhận ra ai đóng vai trò chủ chốt trong gia đình tôi. Bà chủ quán mang bánh canh khoai tây ra cho thêm vào nồi canh. Ắ kia khóc sùng cả mắt lên, nhưng chắc nhìn thấy nồi canh ngon quá vội vàng húp lấy húp để trong khi nước mũi chảy ròng ròng. Tôi không hiểu ả là người như thế nào nữa. Tuy nhiên, anh đang nhìn ả bằng ánh mắt đầy thương hại. Trong khi đó, mẹ gấp thịt đặt lên thìa của anh. Còn bố, không ai rót cho ông một chén rượu nào. Một mình tự biên tự diễn thoảng cái ông đã uống bay hai chai rượu sochu. Không ai thèm nói với ai trong suốt bữa ăn, thỉnh thoảng có người lên tiếng nhưng lại dừng giữa chừng tập trung ăn.

“Mẹ, hai người không nổi lại tình cảm à?”

Thật bất hạnh khi chỉ có tôi trong cái nhà này mới có thể mở lời về chuyện của bố mẹ. Tôi ghét nhất những người úp mở, làm việc lén lút. Đang ngồi ăn, mẹ đột nhiên giật chai rượu bố đang cầm trên tay, tự rót vào chén trước mặt mình. Phần còn lại rót vào chén của anh. Sau đó, đưa chén rượu lên và nói như thế này:

“Tuyệt đối không bao giờ có chuyện tái hợp trong căn nhà này. Tại sao ư? Không có lí gì mẹ phải đưa số tiền đổ mồ hôi sôi nước mắt, vất vả lắm mới kiếm được ở quán ăn cho bố các con. Tuy nhiên...”

Nói đoạn, mẹ cụng ly với anh rồi nói tiếp.

“Nhưng sẽ lại sống cùng nhau dưới một mái nhà. Tại sao?”

Thói quen của mẹ là dễ dàng nói ra những câu không tưởng như vậy. Nhưng lần này, mẹ ngập ngừng dừng lại một lát.

“Lý do không tái hợp mà vẫn ở chung à? Là bởi các con quá tội nghiệp. Trời ơi, mấy con chó con của mẹ”.

Mẹ vừa nói vừa xoa đầu tôi ngồi ngay bên cạnh mẹ. Nhưng tôi hiểu thứ mà mẹ thực sự cần là gì. Rõ ràng như vậy rồi cần gì

lấy lý do nọ, lý do kia. Không phải do vòng tay ấm áp của người đàn ông thì là điều gì. Chẹp, chẹp!

Bố chẳng quan tâm đến lời mẹ nói, chỉ chăm chăm vào chai rượu, rồi lăn kên ra quán. Anh đỡ bố dậy, rồi cùng ả kia ra ngoài bờ sông đi dạo. Tôi và mẹ vẫn ngồi nguyên tại bàn ăn, lấy mắt cá ra ăn.

“Thích không?”

Mẹ vừa gỡ xương cá, vừa hỏi.

“Có gì mà mẹ bảo là thích? Con đang chán chết đây”.

“Ôi giờ, mất cả hứng”.

Mẹ vỗ vào đầu tôi, rồi chạy ra ngoài gọi anh lại đưa bố lên xe. Anh lôi ví ra, lấy bốn tờ mệnh giá mười nghìn won. ả kia khoác vai anh, nhìn anh với vẻ mặt đầy kiêu hãnh. Chúng tôi cùng lên xe. Bà chủ quán và cô con dâu tiễn ra đến tận đường cái lớn, vẫy tay chào cả nhà tôi. Có lẽ suốt cả buổi dã ngoại này, đây là việc khiến tôi thấy vui nhất.

Xe bon bon chạy về thành phố Seoul. Đột nhiên, anh dừng xe ở một trường cấp ba và bảo chúng tôi xuống xe, cả nhà chụp một bức ảnh kỷ niệm. Chụp ở đâu? Anh chỉ tay về phía bức chụp ảnh đăng trước. Mặt mẹ to nhưng vẫn tranh đứng trước nên nhìn trong ảnh mặt to không kém cái lốp xe là mấy. Anh và ả đứng sau nhìn mặt hơi dần dần. Tôi là đẹp nhất nhưng ả kia cầu nhàu tôi đẹp là do ánh sáng máy ảnh chiếu thẳng vào. Chắc máy ảnh chỉ chiếu vào mỗi mặt tôi thôi chắc.

Còn bố thì sao? Cho tới lúc đấy, bố vẫn chưa tỉnh rượu nên không thể xuống xe cùng chụp ảnh được. Bố vẫn nằm nguyên một tư thế từ lúc anh đưa lên xe. Về tới nhà, ông lao ngay vào trong phòng có hai cánh cửa bị gãy nát. Anh tôi và ả đi về phòng, trong khi mẹ nói phải chuẩn bị bữa sáng mai nên vội về quán ăn. Tôi về phòng, trong lòng hối hận vì đã ăn mắt cá một cách vô nghĩa. Thật là, cái đó phải để cho mèo ăn mới phải chứ. À đúng rồi. Cô chủ siêu thị nói con mèo nhà cô sinh được năm chú mèo con và sẽ cho mình một con. Ngày mai, ngay sau khi làm xong

mọi việc, mình sẽ đi đón em mèo về. Meo, meo, chờ chị một ngày thôi nhé. Chị đến đây.

Chuyển nhà

“Bạn không cần phải làm bất cứ việc gì. Toàn bộ công việc chuyển nhà hãy giao cả cho chúng tôi và cứ thử đi tận hưởng một chuyến du lịch”. Trang bìa một tờ quảng cáo của một công ty chuyển đồ nào đó dùng những lời lẽ này cho mục đích câu khách. Cũng không phải chuyện gì to tát. Vài người thợ khuân vác sẽ đến nhà bạn vào buổi sáng rồi đi vào buổi tối. Đương nhiên trong quãng thời gian đó, đồ đạc được chuyển đến ngôi nhà mới. Tất cả chỉ có thế. Người ta sẽ dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, mọi góc ngách, thậm chí có thể có một bà cô đến phụ giúp việc bếp núc. Thỉnh thoảng, có một vài lỗ thủng phía sau tủ quần áo trong quá trình di chuyển nhưng họ sẽ sửa lại, nếu vết thủng nghiêm trọng có lẽ họ cũng sẽ bồi thường. Mắt. Người bạn chỉ tay vào mắt anh ta. Chỉ cần mở mắt ra nhìn thôi, mọi việc đều xong xuôi, đầu vào đây.

Mọi người xung quanh đều nói như thế, nhưng Jin Su vẫn không thể yên tâm. Dù nói vậy, đâu phải ai cũng phải để ý, trông nom đồ đạc của mình? Cũng có thể bị mất trộm mà? Trời, không cần phải lo lắng việc này. Thời đại này, nếu hai bên cùng nhất trí, người ta sẽ dùng xe thang chuyên dụng chuyển hành lý xuống rồi nhanh chóng chuyển vào khoang chứa của xe tải năm tấn và chở đi, không có thời gian chạm đất. Có định ăn trộm cũng không có cơ hội. Hơn nữa, tất cả đồ đạc đều được đóng gói vào các thùng nên không thể biết trong đó có thứ gì. Dù có gắng hết sức để ăn cắp đồ, đến khi mở đóng hành lý trộm được, chắc tên trộm thất vọng phải biết? Nghe có vẻ cũng có lý. Đạo này, cậu cũng không nghe thấy ai nói về chuyện bị trộm cắp khi chuyển nhà thì phải. Để Jin Su bớt lo lắng và an tâm hơn, bạn bè cậu nói thêm vài câu động viên. Cậu không nhất thiết phải chất

đồ đạc trước. Người ta sẽ tự biết việc mà chất đồ giúp mình. Nếu chủ nhà chất đồ sẵn, đến lúc bốc dỡ để sắp xếp lại, mọi thứ sẽ rối tung lên. Họ sẽ đặt sách vào giá sách theo đúng thứ tự cậu đặt ban đầu. Buổi sáng, cậu lấy bữa một cuốn sách mang lên tàu điện ngầm đọc, buổi tối chuyển nhà người ta sẽ đóng vào đúng chỗ cho cậu luôn. Thật tuyệt đúng không? Đất nước Hàn Quốc này cũng phát triển quá ấy chứ. Tuy không tin hoàn toàn lời người bạn đó nói nhưng thực sự Jin Su cũng phần nào an lòng hơn.

Không biết có phải vì lẽ đó không, nhưng Jin Su cứ lần nữa trì hoãn việc chọn công ty chuyển nhà. So với việc chọn công ty, Jin Su quan tâm hơn tới việc làm cách nào để vay tiền ngân hàng thêm vào trả tiền nhà và sửa chữa nhà sắp tới ở. Phải dán lại tường, rồi thay giấy dán nền sang loại giấy giả vân gỗ. Cậu thay cả bồn rửa mặt, và tủ đựng giày đã dùng từ lâu. Cái đèn huỳnh quang lơ mờ đến độ đầu bóng đã ngả sang màu đen và cả chiếc đèn bàn ăn bụi bám thành từng cục cũng được đổi sang loại đèn Halogen vô cùng lãng mạn. Đây cứ như thể chuẩn bị cho cuộc sống tân hôn, chứ chẳng phải chuyển nhà. Một căn hộ có bồn rửa và sàn nhà được thay mới chính là mơ ước của vợ cậu. Khao khát bấy lâu được sống trong một căn hộ rộng ba mươi pyeong^[2], giấc mơ giản dị được nằm dài trên ghế sofa của hai vợ chồng cậu đã biến thành hiện thực.

Mỗi khi, trung tâm thương mại bán đại hạ giá, hai vợ chồng họ tức tốc chạy đến, tìm kiếm các loại ghế sofa, và bàn trà. Nếu muốn mua được mấy sản phẩm đại hạ giá đó, phải chia nhau đặt hàng. Vợ cậu vừa cười toé cái miệng, vừa nói: “Sống trên đời phải khôn như thế chứ!” Ngày đầu tiên đặt giường, ngày thứ hai mua bàn ăn, rồi ngày sau đó đến chiếc bàn trà, hai vợ chồng cậu đã mua được chừng ấy thứ. Họ đã mua được một bộ đồ ăn Nhật, một máy hút bụi sạc pin, một ấm điện với ba hóa đơn. Tâm trạng Jin Su phấn chấn đến độ, cậu còn mua một cái bàn trang điểm nhỏ có gương cho vợ mình. Dù vợ cậu cứ cố nói rằng trang điểm trong nhà vệ sinh cũng tiện, nhưng trong thâm tâm, cô thực sự rất vui. Tất nhiên là vậy rồi. Vợ cậu quanh năm ngày

tháng suốt năm năm trời đã phải bôi kem nền trong nhà vệ sinh bày lộn xộn nào thì bàn chải, kem đánh răng, sữa tắm, xà phòng, nước giặt, găng tay cao su, rồi cả ca tắm.

Cũng lấy làm may, trong cái căn hộ chật chội ấy, hai vợ chồng không bao giờ to tiếng với nhau. Sáng sáng dù phải gấp gáp gõ cửa nhà vệ sinh, thúc giục người bên trong đi chẳng nữa, hai người họ cũng không tức giận nhau. Đôi vợ chồng kiểu mẫu này mặc kệ mùi khó chịu của đối phương, cứ thế đọc báo, gọi đầu, đánh răng trong căn phòng vệ sinh ấy. Hai vợ chồng họ đã sống cùng nhau trong căn hộ mười bảy pyeong như thế suốt năm năm ròng. Dầu cho, anh chồng cần một chiếc ghế tựa bập bênh trong phòng khách, một chiếc bàn đẹp để cho phòng riêng, cô vợ cần một cái bàn trang điểm, cũng tha thiết có một phòng vệ sinh khang trang, nhưng họ vẫn tỏ ra không vội vã. Chúng mình đợi thêm một thời gian nữa thôi. Hai vợ chồng an ủi lẫn nhau, cũng như tự an ủi chính mình như vậy và cứ thế, khoảng thời gian năm năm cũng trôi qua lúc nào không hay.

Một tuần trước khi dời đi, cuối cùng, Jin Su đã chọn được công ty chuyển nhà. Không, nói là chọn có chút gì đó hơi gượng gạo. Chẳng qua cậu chỉ thấy tờ rơi trong một bưu kiện nào đó, rồi gọi vào số điện thoại trên đó thôi. Người ta thông thả, thư thái đến nhà xem xét, báo giá rồi rời đi. Giá cả so với dự tính ban đầu cũng rẻ hơn, người nhân viên đến nhà cũng khá thân thiện. “Nếu anh chị thấy không hài lòng về tác phong làm việc, cũng như thái độ của nhân viên, thì cứ gọi điện cho chúng tôi bất cứ khi nào. Chúng tôi sẽ tiến hành đổi người ngay lập tức”.

Ngay sau ngày người đó đến báo giá, một tờ giấy thông báo được dán ở tầng một khu căn hộ cũ kỹ hai người đang sống. Nội dung tờ thông báo là sau bốn ngày nữa, người ta sẽ tiến hành thay cái thang máy bị trục trặc trong thời gian qua khiến người dân phàn nàn. Công việc sửa chữa sẽ diễn ra trong vòng mười ngày, mong nhận được sự thông cảm của các hộ gia đình. Jin Su méo mặt. Nhà cậu ở tầng mười hai. Có người nói rằng sau hành lang, thang máy giữ một vai trò vô cùng quan trọng, bao thế hệ đã sử dụng. “Anh sẽ để ý họ chuyển đồ từ trên xuống, em chỉ cứ

đi xuống rồi làm việc của mình là được rồi. Khi cần chỉ việc gọi điện thoại”. Vừa thở hổn hển leo lên đến tầng mười hai, Jin Su vừa cố trấn tĩnh vợ mình như vậy. “Đang yên đang lành sao đúng lúc này lại nói thay thang máy chứ. Sửa qua loa đại khái là được rồi”. Cô vợ tức giận. Tuy nhiên, không còn cách nào khác.

Bốn ngày sau, nơi vốn đặt thang máy đã biến thành một cái hang động to đùng, để lộ ra một khoảng tối đen, sâu hoắm qua khe cửa. “Mình cũng làm gì được đâu”. Jin Su và vợ cậu leo thang bộ tới nơi bỏ cả hơi tai. “Tuy vậy vẫn còn may chán. Vợ chồng mình chỉ phải đi lại thế này trong bốn ngày nữa. Nhà mình dọn đi, nhưng mọi người sống ở đây vẫn tiếp tục phải đi thế này một tuần liền nữa”. Jin Su nói phụ họa vào. “Đúng quá ấy chứ. Anh cũng ngán đến tận cổ rồi. Động một tý là hỏng, rồi rò nước, cắt điện, cắt nước. Rồi Hội Phụ nữ sinh ra để làm cái gì chứ? Quản lý không đâu vào đâu mà phí quản lý lại đắt. Lũ trẻ con coi hành lang như đường đua kỳ thú cũng thật khiếp”. Tất cả những thứ rắc rối này, bây giờ xin bãi bai.

Hai người đang vui sướng như thể sắp tung hô vạn tuế đến nơi được, rồi trong giây lát họ bỗng chững lại, không nói câu nào với nhau như hẹn từ trước. Có lẽ, hai người họ cảm thấy những lời cầu nhàu ban nãy đã mạo phạm đến một thế lực cổ đại thần bí nào đó trong căn nhà. Đột nhiên, nói như vậy về nơi mình đã sống và gắn bó suốt năm năm trời có vẻ không phải cho lắm. Dẫu vậy... Jin Su gắng nói to với giọng vui vẻ. “Mọi thứ ở đây đều rất tốt. Lương của anh tăng lên gấp đôi, mình được chuyển lên Seoul. Tuy có phần hơi lộn xộn và ồn ào nhưng cũng có nhiều cảm tình với nó”. Dứt lời, Jin Su đứng dậy. Cái gì đáng vứt đi thì bỏ đi thôi. Cô vợ cũng đứng lên giúp một tay. Hai người cùng sắp xếp lại đồng tạp chí, sách và đồ gia dụng không dùng đến. Hai người đeo găng tay tập trung cao độ dọn dẹp, mồ hôi chảy ròng ròng. Đồ đạc trong nhà nhiều hơn họ nghĩ.

Vợ cậu phì cười khi lôi đồng đồ trong kho ngoài ban công ra. Nếu chui thủ vào trong đầu mình, hẳn nó sẽ giống như thế này đây. Đoạn, cô ngồi xuống gỡ từng sợi từng sợi dây điện xoắn lại với nhau như đang gỡ nút thắt cho một việc vô cùng khó giải

quyết. Mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này sao? Ngôi nhà ta ở cũng giống y hệt những gì trong đầu ta vậy. Jin Su nhìn xung quanh. Đồng sách chưa được phân loại kỹ càng, đồng tranh ảnh chưa soát lại, máy tính và máy in, tất cả các thứ lặt vặt như đang sắp đánh nhau với những cái ngăn kéo. Một bức tranh sao chép, thể hiện khuynh hướng nghệ thuật quê mùa của cậu được treo trong xó nhà. Những chức năng đang dần thoái hóa trong não bộ của cậu cũng giống như ngôi nhà này, bị bao phủ đầy bụi bặm. Bụi bám vào mọi nơi, cuốn sách toán tham khảo thời tiểu học tưởng chừng chạm vào đâu là bụi có thể rớt xuống được, hay chiếc máy ảnh cầm tay cũ cậu không còn nhớ cách sử dụng.

“Hôm nay làm đến đây thôi”. Jin Su tháo găng tay ra và nói với vợ. “Vâng”. Hai người lần lượt vào nhà vệ sinh tắm rửa rồi leo lên giường, mắt thao láo nhìn lên trần nhà. “Độ này không thấy người bạn đột trước thỉnh thoảng xuất hiện nữa. Mình ngủ rồi à?” Vợ Jin Su chọc vào hông cậu. “Em không đùa đâu. Thật đấy. Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, khá cao. Nhìn gương mặt, hẳn là một viên chức cấp huyện. Anh ta đứng bên cạnh giường nhìn em ngủ. Cũng không giống một con ma ác”. Jin Su mấp máy đôi môi, cười bỡn cợt. “Một con ma thích phụ nữ đã có chồng sao? Ha ha. Tại em yếu bóng vía nên vậy thôi. Lần đó, sau một thời gian uống thuốc thiếu máu, đã lâu em không nhìn thấy cái bóng đó rồi còn gì”. Vợ cậu bĩu môi. “Dù nói vậy, anh ta cũng xuất hiện ngay được đấy. Tuy nhiên, lạ kỳ thay, khi có mình ở đây, con ma đó rất trầm lặng”. Jin Su nói đùa rồi nhắc mình dậy, ngồi tựa lưng vào tường. Không lẽ. Mắt cậu lóe sáng. “Người bạn ấy đang sống trong đó à?” Vợ Jin Su tiến lại gần chồng. “Trong đó là đâu mình?” Jin Su bật đèn lên rồi chỉ tay vào đâu đó. Mọi vật bỗng sáng rõ lạ thường. “Mình sao vậy, thật là”. Vợ Jin Su đánh lên lưng chồng. “Mình đừng nói thế chứ. Em sợ lắm”.

Jin Su chỉ vào nơi đặt chơ vợ một cái bình gốm màu xám xám. Bình gốm có gắn hai tai nhỏ xinh xinh, có thể dùng dây thừng xỏ vào hai tai để nối hai bên miệng bình và treo được trên tường. Nó không có nắp đậy, cổ ngắn. Hai tai được gắn lên phía

trên, cả thân và cổ đều ngắn nên nhìn rất thấp. Vì thế, chiếc bình này được gọi là cái bình gốm dáng lùn. Lần đó, cậu đi theo một vị tiền bối rành về mảng gốm sứ, ghé thử vào phố Insadong và quyết định mua nó về để ở nhà. Cậu vừa lúi thúi tin dụng ra vừa cẩn thận hỏi ông chủ quán. “Cái này có niên đại lâu lắm rồi đúng không ạ?” Ông chủ thờ ơ nhận thúi như thúi tính tiền cho một bát canh bò rồi đáp. “Đây là đồ gốm thời Gaya^[3] nằm ở khu vực Dongan sông Nakdong, khoảng thế kỷ thứ tư, thứ năm gì đó?” Vị tiền bối am hiểu về gốm sứ của Jin Su có vẻ ngạc nhiên. “Nếu động vào những món đồ cổ, nó sẽ tự động quay lại phía chủ của mình. Sao cậu lại nhất quyết mua cái này?” Anh ta liếc nhìn phiếu thanh toán. “Giờ những món đồ như thế này xuất hiện nhiều. Gần đây, có nhiều công trình giải phóng mặt bằng hay làm đường nên người ta khai quật được nhiều món đồ như vậy. Mang chúng ra nước ngoài bán thì khó, ở trong nước thì chẳng có mấy tác dụng, nên chỉ còn cách bán rẻ mà thôi. Ngày xưa, người Nhật mua nhiều lắm. Bọn họ cực khoái những món đồ này. Thế nhưng, dạo gần đây, việc mang đồ đi nước khác khó dần hơn rồi”.

Sau khi ra khỏi cửa hàng đó, vị tiền bối kia đã kéo ngay Jin Su vào một quán trà gần đó. Chúng ta cùng xem lại cái bình này nào. Hai người cố xé lớp giấy chủ quán đã bọc cẩn thận bằng giấy nilon rồi ngắm nghía kỹ càng. Đây là đồ khai quật trộm. Vị tiền bối kia chỉ tay vào phần đáy phía dưới của chiếc bình gốm. “Một vài chỗ bị sứt màu vàng vàng lộ ra trông như một gương mặt bị rỗ vì đậu mùa. Đây đích thị là thành quả của bọn đào trộm cổ vật trong mộ”. Nói đoạn, anh ta giang tay ra bắt chước hành động dùng cây sào đâm xuống ngôi mộ. “Chúng sẽ sọc vào ngôi mộ như thế này để xem trong ngôi mộ có gì không. Chính vì vậy mới xuất hiện các vết sứt nhẹ tôi vừa chỉ. Dù có nói thế nào đi chăng nữa, cậu cũng mua hời rồi. Một món đồ gốm thời Gaya còn nguyên vẹn giá chỉ bằng một bộ comple bình thường. Đâu dễ gì có được món đồ cổ ít nhất niên đại một nghìn năm trăm năm đặt ở trong nhà”. Vị tiền bối chép miệng thêm khát.

Trời bắt đầu nhá nhem tối, hai người đàn ông đến quán rượu. Tuy nhiên, Jin Su hoàn toàn không say. Chính là nhờ món đồ gốm Gaya này. Dù đã mua không biết bao nhiêu thứ đồ trước đó, nhưng đây là lần đầu tiên cậu mua được một món đồ cổ có niên đại lâu thế này. Sau khi rời khỏi quán rượu, cậu lên tàu điện ngầm và về nhà. Tới nơi, cậu thận trọng mở món đồ ra, thổi lớp bụi trên đó, rồi nhẹ nhàng đặt nó lên trên mặt tủ ngăn kéo trong phòng ngủ. Món đồ cổ đã trải qua một nghìn năm trăm năm đặt trong căn hộ văn vẻ mười bảy pyeong này đương nhiên toát ra một vẻ tao nhã vô cùng đặc biệt. Nó như thể xóa bỏ hết những gì phàm tục của trần thế mà con người sinh sống với nhau trong cái chốn gọi là chung cư này. Lần nào cũng vậy, mỗi khi chạm vào, Jin Su cũng thấy hồi hộp, rồi cậu vuốt ve tai và miệng bình. “Mày đợi thêm một chút thôi nhé, đồ gốm à. Tao sắp chuyển nhà mới rồi. Khi đó, tao sẽ tìm cho mày một vị trí đẹp hơn”.

Tuy nhiên, vợ cậu lại có chút khó chịu. Cô liên tục nói rằng vết nứt dưới bình gốm, mỗi lần chạm tay vào, lòng cô cảm thấy không yên. “Ở phố Insadong những món đồ như thế này nhiều lắm. Đừng lo”. Vợ cậu lắc đầu. “Không, không phải em sợ bị mắc phải chứng gì. Chỗ bằng phẳng hình tròn này giống mặt người, chỗ bị nứt này cực kỳ giống một vết sẹo. Mình không nghĩ như thế sao?” Dẫu nói vậy nhưng cô vẫn cứ dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt chiếc bình. “Dù sao chẳng nữa, nó đẹp thật”. Jin Su nói. “Ở dưới hầm mộ hàng nghìn năm để làm gì chứ. Đi ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời, được người ta chạm tay vào như thế này không phải tốt sao”. Đối với người này, món đồ là phúc. Nhưng với người khác, nó đơn thuần chỉ là món đồ đang mắc kẹt tận sâu trong lòng đất ở một vùng nào đó khu vực phía Nam, không tiếp xúc được với không khí.

Kể từ hôm đó, chiếc bình gốm thời Gaya chiếm giữ vị trí quan trọng trong căn hộ đầy những thứ đồ linh tinh. “Việc em bị bóng đè không hề liên quan đến chiếc bình kia đâu”. Vợ Jin Su kéo chăn lên tận lông mày và nói. “Trước khi mình mang nó về chẳng phải em vẫn bị bóng đè hay sao”. Jin Su nhắc người khỏi giường, tiến về phía món đồ gốm ấy. “Không phải từ sau khi anh

mua nó về em mới bắt đầu bị bóng đè và nhìn thấy một người đàn ông giống cán bộ ở nông thôn sao?” Vợ anh kéo chăn xuống rồi liếc anh đầy tức giận. “Chẳng nhẽ mình ghen với bóng ma đó sao? Mình đừng nói nữa, quay lại đây ngủ đi nào. Ôi, trời. Sáng sớm mai, phải đi ra ngoài từ sớm thế mà cái người gọi là chồng này của tôi lại cứ nói lung tung mãi”. Hai vợ chồng cứ trêu chọc nhau qua lại như thế rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hai ngày sau đó là đêm cuối cùng họ ngủ trong căn nhà cũ. Không biết có phải do hồi hộp hay không mà vợ Jin Su không ngủ được. Đã thế này thà dậy còn hơn. Chị khoác áo cardigan lên vai, đi ra phòng khách, hết nhìn chỗ nọ lại ngó chỗ kia. Jin Su cũng không khác gì. Những việc cần phải làm như khai báo di dời nơi cư trú, chuyển đường dây điện thoại, báo cắt ga, quyết toán phí quản lý căn hộ, giấy tờ liên quan đến số tiền dư, cậu đều đã hoàn thành. Có nhiều việc cần làm hơn so với cậu nghĩ. Đến tận khuya, hai vợ chồng cậu mới lên giường ngủ lại. Đêm hôm đó, không ai ghé đến thăm họ cả. Thay vào đó, những cơn gió mạnh cuốn theo cát vàng bắt đầu đập liên hồi vào các cánh cửa sổ tòa nhà, nơi hai vợ chồng họ đang say giấc nồng. Gió càng thổi mạnh hơn về đêm. Lạch cạch, lạch cạch, khung cửa sổ và những cánh cửa cũ kỹ phía trên đập vào nhau tạo ra những âm thanh vô cùng ầm ĩ. Những hạt bụi vàng từ sa mạc Taklamakan^[4] cố gắng luồn lách vào trong căn phòng im lìm, vắng lặng, lưu lại thứ mùi sa mạc đặc trưng. Những hạt bụi vượt biển để đến được nơi đây phủ lên mọi thứ trong nhà từ cả món đồ gốm thời Gaya đến chiếc túi đựng nhiều đồ quý giá và cả trên sống mũi của hai vợ chồng Jin Su đang ngon giấc.

Hắt xì. Jin Su hắt hơi rồi ngồi bật dậy. Chiếc đồng hồ điện tử treo phía trên tivi chỉ sáu giờ năm mươi phút. Hơi nước từ máy tạo ẩm tỏa ra một mùi ẩm mốc khó chịu. Cổ họng cậu khô khốc, trong khi lỗ mũi hơi ngứa. Cậu bước ra ngoài phòng khách, mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước rồi cứ thế cho lên miệng uống. Tùng tùng tung. Âm thanh nghe như tiếng trống từ xa vọng về, lại nghe như tiếng bước chân của một đàn trâu đang chạy vào trong một đám mây bụi dày đặc. Lắng tai nghe, âm thanh đó

mỗi lúc một rõ ràng hơn. Jin Su mở cánh cửa kính thông ra ban công. Cửa sổ đang rung rung, gió thổi từ khe cửa phát ra âm thanh nghe như tiếng huýt sáo sắc nhọn. Jin Su nhìn xuống phía dưới căn hộ qua khung cửa sổ. Cây cối phía dưới nghiêng rạp hẳn sang một bên, thân run rẩy. Tấm băng rôn treo trước lối vào khu căn hộ có lẽ bị gió xé rách đem qua, giờ nhìn te tua như lá cờ nơi chiến trường đang bay phấp phật trước gió. Hầu hết những chiếc xe đạp dựng ở bãi đỗ xe đều đổ rạp. Quả là một trận gió lớn. Nếu ngày hôm đó chỉ là một ngày bình thường giống như bao ngày khác, hẳn Jin Su chẳng để ý nhiều đến trận gió đem qua, mà chỉ quan tâm tờ báo buổi sáng có được chuyển đến như mọi khi hay không. Tuy nhiên, hôm đó chính là ngày cậu chuyển sang nhà mới. Cậu sẽ phải mang đồ đạc từ tầng mười hai xuống chất lên xe, rồi sau đó dỡ xuống, mang lên tận tầng mười bảy tòa nhà mới dọn đến.

Jin Su đánh thức vợ dậy. Mắt nhắm mắt mở, nhưng vợ cậu đã phát hiện ra điều gì đó. Là gió bụi cát vàng. Cô chỉ tay vào không khí. Không trông thấy ngọn núi đằng kia nữa rồi. Ngọn núi phía sau nhà, nơi hai người thỉnh thoảng vẫn leo lên đánh cầu lông, giờ bị chắn bởi một lớp màn màu vàng của cát. Ngọn núi chỉ cao tầm trăm mét so với mặt nước biển, nhưng nhờ nó cư dân chung quanh cảm nhận rõ ràng bản thân không sống giữa không trung vô định. Tuy nhiên, ngọn núi đột nhiên biến mất như vậy, những người sống ở tầng mười hai như lơ lửng giữa không trung. Ôi, gió cát vàng thổi mạnh quá. Vừa tỉnh giấc, nhưng vợ Jin Su không hề ngái ngủ. “Làm thế nào bây giờ?” Cô đứng ở hành lang nhìn về phía ngọn núi bị biến mất với một khuôn mặt đầy lo lắng và nói với chồng như vậy. “Còn làm thế nào được nữa. Nhanh đi rửa mặt mũi rồi chuẩn bị thôi mình”. Jin Su giục vợ rồi đi vào rửa ráy trước. Cậu rửa mặt, rửa tay rồi cạo râu qua loa. Đang chần chừ định gội đầu, bỗng nhiên cậu dừng lại.

Hai người đang vội vã thay phiên nhau ra vào nhà vệ sinh thì... tiếng chuông bên ngoài vang lên. Họ đã đến rồi sao? Vợ Jin Su chạy ra mở cửa với bàn tay còn chưa lau khô. Một người đàn

ông không già cũng chẳng phải trẻ đang đứng trước cửa. So với việc không đoán được tuổi ông ta, tuổi nào đi chẳng nữa cũng không hợp với khuôn mặt này. Nếu nói khoảng năm mươi tuổi dường như nhìn hơi trẻ quá so với tuổi, nói ba mươi tuổi lại quá già. Chẳng biết có phải do men rượu không, hắn ta nhìn hai người với đôi mắt trắng nhờn nhờn trông như các mạch máu sắp vỡ. Hắn ta mặc một chiếc áo phong cộc tay màu xanh, bên ngoài khoác một chiếc áo gi-lê màu vàng trên lưng có dòng chữ tên công ty chuyển nhà “Chim ác Trans” in mờ mờ bằng phong chữ Gothic. Cứ như đuổi theo sau hắn ta, cơn gió dữ dội tràn vào nhà qua khung cửa. Không biết có phải vì cơn gió mạnh hay không mà vợ Jin Su đảo mắt, rồi xoay người đi. “Anh đến sớm quá ạ”.

Người đàn ông không nói năng gì. Thay vào đó, tiếng bước chân của những người đàn ông khác thuộc công ty chuyển nhà mỗi lúc một gần hơn. Hơn thế, người đàn ông kia chẳng buồn cởi giày mà cứ thế đi vào nhà. Đôi giày bóng rổ đỏ in từng vết chân rõ rệt trên nền giấy dán sàn mà hai vợ chồng Jin Su đã cẩn thận lau chùi bằng giẻ mỗi ngày suốt năm năm qua. “Cũng nên thông báo một tiếng rằng thang máy hỏng chứ”. Hắn ta buông một câu chẳng phải cộc lốc nhưng cũng không phải lịch sự, rồi mở tung cửa tủ lạnh lấy một lon bia trong đó. Tay cầm lon bia, mắt hướng về phía Jin Su, hắn cười khẩy. Cái dáng vẻ này, so với việc chờ đợi sự đồng tình của chủ nhà, trông giống một tên lính vừa lấy được một chiến lợi phẩm hơn. Jin Su gượng gạo cười theo, rồi nói: “À vâng, mời anh uống”. “Thang máy hỏng từ bao giờ vậy?” Hắn hỏi như thể đang vặn vẹo, Jin Su cũng không thể mềm mỏng được nữa. “Được vài ngày rồi. Khi đến báo giá chúng tôi không biết đến việc này. Chúng tôi cũng nghĩ rằng cứ dùng xe thang thì không có thang máy cũng không sao”.

Gã nhân viên công ty vận chuyển kia bóp cái lon bia đã uống hết bằng lòng bàn tay một cách dễ dàng rồi nở nụ cười trông chẳng khác gì lon bia vừa bị bóp kia. Vẻ mặt đó khiến người nhìn có cảm giác đang bị uy hiếp. Gã đàn ông chỉ tay ra ngoài. “Như vậy, chúng tôi cũng lên lên xuống xuống bằng xe thang sao? Cái đó làm sao chúng tôi leo lên được chứ?” Mùi rượu nồng

nặc tủa ra từ miệng hắn. Jin Su xua xua tay và xin lỗi. “Tôi cứ tưởng người cũng có thể lên được, dù sao cũng rất xin lỗi các anh. Nhưng giờ chúng ta nên làm sao? Không có thang máy thế này”.

“Phải leo lên leo xuống thôi chứ sao, làm gì có phép màu khác. Thực ra thì chúng tôi cũng có những ngày dùng xe thang này đi lên đi xuống. Nhưng gió mạnh như hôm nay thì nguy hiểm lắm”. Hắn đưa tay lên cửa một đường ngang yết hầu. Đút. Ngón tay vừa cửa ngang yết hầu của hắn hướng xuống sàn nhà. Vù. Uỳnh. Ự. Hắn như diễn viên kịch đang độc diễn, dùng ngón tay của mình miêu tả cái chết từ trên cao xuống. Có gì thú vị khiến mặt hắn lệch về một bên, cười khúc khích. “Đồ đặc cũng không nhiều lắm. Sách thì hơi nhiều. Ồi, cái này là gì vậy trời. Cái chum sao?” Hắn vuốt ve chiếc bình gốm thời Gaya ấy bằng đôi bàn tay vẫn đang đeo găng của mình. Jin Su vội vàng tiến đến gần phía ấy và định cẩn thận giành lại cái bình gốm từ tay hắn nhưng hắn đã nhanh chóng quay người, tránh được cậu. “Xem nào. Món đồ gì mà ghê gốm vậy. Cũng chỉ làm bằng đất thôi mà”.

“Này anh”. Vợ Jin Su vừa nhẹ nhàng lại vừa cứng rắn nhắc nhở hắn ta. “Cái gì ở đâu, anh hãy đặt lại ở đó rồi bắt đầu công việc đi ạ”. Nghe vậy nhưng tên này cũng không nề hà gì. “Gì mà phải làm quá lên như thế chứ. Tôi chỉ hỏi đây là cái gì thôi, sao không trả lời lại còn nổi đóa lên chứ. Tôi chỉ định xem đây là cái gì còn biết cách xử lý”. Hắn vừa trâng tráo nhìn vừa đặt chiếc bình lại chỗ cũ. “Đồ vật ấy, phải biết là phân hay là tương mới tính xem nên gói bằng giấy nilon, hay cho vào thùng, hoặc là vứt bỏ đi chứ. Bảo tôi bắt đầu làm việc đi ấy hử. Đây không phải công việc thì tôi đây, sáng sớm ngày ra vội vội vàng vàng xúc mấy thìa cơm đút vào mồm, rồi hồng hộc leo lên cái căn hộ thang máy hồng này để tập thể dục thôi à”. Jin Su giật giật tay vợ. “Xin lỗi anh. Lần đầu tiên chúng tôi chuyển nhà nên không biết. Đây là chiếc bình gốm cổ từ thời Gaya, mong anh cẩn thận giúp cho kéo vỡ. Trong số đồ đặc hôm nay phải chuyển đi, nó là cái quan trọng nhất”.

Gã nhân viên chuyển nhà lại nhắc món đồ gồm lên. Hẳn hành xử giống một tên vô phép, vô tắc, lúc nào cũng tự ý làm việc không cần được sự cho phép của người khác. “Gaya, Gaya đúng là chuyên ngành của tôi rồi. Tôi dòng dõi họ Kim ở Gimhe, con cháu đời thứ 85 của vua Kim Su Ro (Kim Thủy Lộ) đấy. Cái này ấy, Gaya ấy à, này anh bạn trẻ, vương triều Gaya diệt vong từ khi nào nhỉ?” Jin Su thở gấp. Vợ anh cũng chẳng khác gì. “Nhưng mà anh à, anh nhất định phải biết Gaya diệt vong từ khi nào sao?” Một người thường ngày hiếm khi to tiếng như Jin Su nói như vậy đã khá dũng cảm rồi. Trước phản ứng của Jin Su, tên nhân viên kia bỗng ngoan ngoãn đến khác thường, đặt chiếc bình gồm xuống đúng chỗ rồi lùi lại. “Động trúng mạch máu điên hay sao mà tức giận như vậy. Thật là...” Hẳn đi ra phía hành lang, rồi khạc khạc nhổ đờm. Hẳn hành động rất đổi tự nhiên, không mấy may nghĩ bản thân vừa làm một việc vô cùng bẩn thỉu. Hẳn bước ra ban công tầng mười hai, nhìn xuống dưới và hét vọng xuống tầng một. “Này, lên trên này đi”. Một lúc sau, những âm thanh uỳnh, lách cách, uỳnh, lách cách dần dần vọng lại gần. Cuối cùng, cùng với những tiếng ạch ạch, một chiếc thang đã được đặt lên tận ban công tầng mười hai. Gã nhân viên chuyển nhà mặc chiếc áo gi-lê màu vàng đỏ cố định chiếc thang lại, trải một cái thảm cũ lên trên ban công. Động tác của hẳn vô cùng điêu luyện, không giống như người mới vào nghề.

Trong lúc hẳn đang làm việc, vợ Jin Su vẫy anh lại, thì thầm bên tai. “Làm sao bây giờ mình ơi? Cứ để như thế à mình? Em không thích tên này. Hay mình bảo họ đổi người đi”. Jin Su tỏ vẻ miễn cưỡng. “Hôm nay thời tiết không tốt. Nội trong sáng hôm nay phải dọn sạch đồ đạc. Họ đã đến đây thế này, giờ tìm người khác làm sao được? Chắc không được đâu mình. Giờ cố gọi điện, rồi bảo đổi người thì tên này còn tức giận hơn nữa. Không còn cách nào khác đâu”. Vợ Jin Su không chịu lùi bước. “Mình cứ thử gọi một lần xem”. Không còn cách nào khác, Jin Su bước ra hành lang và gọi điện cho công ty chuyển nhà. Có tín hiệu nhưng không ai bắt máy. Có vẻ tất cả mọi người đều ra ngoài làm việc hoặc chưa ai đi làm. Cậu vẫn đang sốt ruột gọi điện thoại thì gã

nhân viên chuyển nhà đã đến bên cạnh từ lúc nào không hay. “Dẫu không vừa lòng, cũng không nhất thiết gọi điện báo công ty làm gì. Chúng tôi chỉ nhận làm việc trong ngày hôm nay rồi biến thôi. Anh muốn nói gì với phía công ty thì cứ việc. Chúng tôi chỉ cần chuyển đồ đạc này sang cái nhà đó là xong”. Như đọc được suy nghĩ trong đầu Jin Su, hắc khinh khỉnh nói. “Có lẽ hôm nay khó tìm được người khác đến thay. Ngày bão cát thổi vù vù thế này đáng sợ lắm”. Hắc tự nhìn vào hai bàn tay đang đeo găng, cười khẩy. Phần màu đỏ chống bụi ở gan bàn tay cái găng tay hắc đeo làm cho cả tay hắc như mới nhúng vào máu tươi. Không hiểu sao, tự dưng, toàn thân Jin Su bỗng run rẩy. Hệt như một tù nhân đang cầu xin sự khoan hồng, Jin Su nở nụ cười gượng gạo. “Vậy mới nói, không hiểu ai gây ra cái ngày bão cát như thế này nữa. Dù sao thì cả ngày hôm nay nhờ vả cả vào các anh. Ô, thang đã lên đến nơi rồi cơ à?”

Gã kia không đáp một lời, thay vào đó, hắc mở tung cánh cửa sổ ngoài hiên nhà ra, mặt nhăn nhó. “Hôm nay gió thật kinh khủng, nhìn này, để xem cái thang này có được dựng chắc chắn không nữa. Không biết tại bão cát hay tại cái gì mà khô cổ thật. Sao lại khéo chọn đúng cái ngày đẹp như hôm nay không biết”. Hắc bỏ đi về phía đặt cái thang ngoài lan can hành lang. Jin Su cứ thế bị bỏ lại ở hiên nhà một mình, mắt cậu nhìn xuống phía dưới. Gió mỗi lúc một thổi mạnh hơn thì phải. Bây giờ cũng không nhìn rõ tòa chung cư bên cạnh. Thật là. Cậu thở dài.

Đúng lúc đó, hai người khác tiến vào. Đó là một người phụ nữ khoảng ba lăm, ba sáu tuổi và một người đàn ông trạc ba mươi tuổi. Không biết có phải do leo thang bộ quá mệt không mà người phụ nữ vừa bước, vừa thở hổn hển. Ngược lại, người đàn ông đi đôi giày thể thao màu trắng im lặng như không hề mệt mỏi. Họ chỉ gật đầu liếc hai vợ chồng Jin Su mà không nói một lời nào. “Xin mời vào. Hai anh chị có muốn uống gì mát mát không ạ?” Người phụ nữ xua tay ra điều không cần. Jin Su quay sang nhìn người đàn ông đi giày trắng, nhưng hắc ta chẳng những không thèm trả lời mà không buồn quay sang nhìn anh. Đoạn, Jin Su định hỏi lại hắc một lần nữa nhưng người phụ nữ

kia đã ngăn lại. “Được rồi anh. Anh ta là người dân tộc Triều Tiên ở Trung Quốc. Không nghe thấy gì đâu. Anh ta từng làm ở một xưởng da hay túi nào đó khu vực Ansan, nhưng không biết gặp phải tai nạn gì mà bị đánh trúng tai. Dù sao, nếu anh có điều gì muốn nói, hãy viết ra, hoặc nói với tôi”.

Không nghe thấy bất cứ cuộc nói chuyện giữa hai người, người đàn ông kia cứ lẳng lặng leo lên thang, kéo những thùng giấy được đưa lên khi nãy vào bên trong nhà. Gã mặc áo gi-lê vàng đang ở ngoài bốc dỡ các thiết bị vừa được đưa lên bằng thang. Jin Su một lần nữa nhờ vả người phụ nữ. “Chị nhìn thấy cái bình gốm ở kia chứ? Nó là đồ gốm từ thời Gaya, mong chị gói ghém nó cẩn thận lại giúp chúng tôi”. Người phụ nữ liếc thoáng về phía chiếc bình rồi bảo Jin Su đừng lo. “Cái này là đồ dễ vỡ chứ gì ạ?” Cô ta vừa nhìn quanh cái bồn rửa vừa nói. “À, không được dễ vỡ chứ. Anh nói chúng tôi không được làm vỡ đúng không?” Cô ta cười. “Anh tưởng chúng tôi là lũ ngốc sao. Nếu rơi thì mới vỡ được chứ, có ai cố ý đập vỡ nó đâu? Anh lo lắng gì chứ”. Người phụ nữ vừa nói oang oang vừa kéo đồng bát đĩa ra ngoài. Vợ Jin Su vừa gấp lại đồng ga trải giường trong phòng ngủ rồi đi ra phòng khách, chợt dừng lại như vừa phát hiện ra điều gì. Cô nhìn chằm chằm về phía người đàn ông điếc gốc Triều Tiên, rồi lắc đầu. Không, sao có chuyện như vậy được? Khuôn mặt cô toát lên vẻ nghi ngờ khó hiểu. “Mình sao vậy?” Jin Su đi về phía vợ, định nói thắm vào tai cô, nhưng cô cố cười, lắc đầu không nói gì. “Em không sao. Không có gì đâu”.

Cuối cùng, việc gói ghém đồ đạc cũng xong xuôi. Gió mạnh quật vào chiếc thang gác lên lan can phát ra những tiếng kêu ầm ĩ, nhìn nguy hiểm nhưng gã mặc áo gi-lê vàng bảo: “Không việc gì đâu, cứ yên tâm”. Tuy nhiên, hấn lại chêm vào “trường hợp xấu nhất có thể bị rơi xuống” khiến cho hai vợ chồng Jin Su vốn đã lo lắng nay càng bất an hơn. “Ba năm trước thì phải, có một căn hộ cũng giống như nhà này, bị hỏng thang máy, ngày hôm đó gió cũng thổi mạnh như hôm nay. Một gã công nhân nọ lười không muốn đi thang bộ xuống liền leo lên xe thang ngồi ngay bên cạnh tủ quần áo. Nhưng đang đi xuống bỗng cái thang đột

ngột dừng khựng lại. Thật muốn phát điên. Bất ngờ quá, tên đó hò hét âm ỉ. Mọi người xung quanh kéo đến xem, được một phen náo loạn. Bọn tôi gào lên: Ờ, này, đừng có nhúc nhích, đứng im đó. Hình như bị mắc phải cái gì, chúng tôi ở dưới không thể sửa được sẽ gọi 119. Thế nhưng, tên đó thật quá trẻ con. Dù bọn tôi nói là cứ ở im trên đó sẽ không sao, nhưng hắn cứ liên tục ngo nguậy. Gió thổi vù vù, chiếc thang đung đưa. Tôi cá hắn ta đang run sợ, co rút hết cả đầu gối lại. Dù thế, cái tên này, tôi đã bảo là đứng im đó”. Hắn kể đến đây rồi lấy thuốc lá ra hút. “Cuối cùng như thế nào vậy?” Trước câu hỏi của Jin Su, gã mặc áo gi-lê vàng hít vào một hơi rồi nhả ra và trả lời. “Anh nghĩ chết chắc đúng không?” Hắn cười. “Đó là một gã người Thái. Hoảng sợ quá hắn đã nói cái gì đó bằng tiếng nước mình. Chúng tôi làm thế quái nào hiểu được? Trong lúc tên đó đang lồm ngồm bò từng bậc xuống, tự nhiên một trận gió to ùng ùng thổi đến. Thế là hắn rơi xuống từ độ cao năm mét như một chiếc túi ni lông bay phật phật trong gió. Nhưng, tên đó thật tốt số. Hắn mắc vào cây gãy hai đoạn ở chân và ba cái xương sườn. Tên đó thử chết xem. Mọi thứ đều chấm dứt, chẳng có chuyển nhà, chuyển cửa gì nữa. Này anh bạn trẻ, anh có biết chuyển nhà quan trọng nhất điều gì không?” Hắn ta không đợi Jin Su đáp mà tự trả lời luôn. “Đó chính là không được có người chết. Nếu có người chết thì không chuyển nhà nữa. Mọi thứ cứ ở nguyên vị trí thôi”.

Đúng vậy, không được phép xảy ra án mạng cho đến lúc mình chuyển nhà xong. Người đàn ông gốc Triều Tiên đang gói ghém sách vở, bà cô dọn dẹp đồ đạc trong bếp, rồi cả gã mặc áo gi-lê vàng này nữa, tất cả đều không được chết. Nghĩ như vậy, Jin Su cảm thấy thoải mái hơn. Huých, gió cuốn theo bụi bặm từ phía cửa đang mở toang bay vào trong nhà. Mùi đất khô nồng nặc. Cửa sổ lạch cạch đập như lá cờ bay trong gió. Mọi thứ nơi đây khiến ta liên tưởng đến dáng vẻ kỳ bí, hư ảo như nóc của lăng mộ vua chúa đời xưa ở một dãy núi xa xăm nào đó. Mây bụi bao phủ kín chân núi, chỉ nổi lên duy nhất một đỉnh chóp giữa không trung. Jin Su lấy từ trong ngăn kéo hai cái khẩu trang,

một cái đưa cho vợ, một cái đeo lên mặt mình. Một mùi tanh tanh phả ra từ trong miệng.

Không hề nói chuyện với nhau, ba người công nhân răm rắp ai làm việc nấy. Đồ đạc trong nhà cứ thế được cho vào một rồi hai thùng và đóng gói lại. Người đàn ông đi đôi giày thể thao trắng không hiểu có chuyện gì vui thỉnh thoảng lại cười nhếch mép. Khi dùng miệng xé miếng băng dính cũng cười, lúc nhắc đồ đạc đặt lên xe kéo cũng cười. “Em xuống dưới trước mình nhé”. Vợ Jin Su lại gần và nói với cậu. “Cũng phải có người ở dưới đó mà. Có việc gì em sẽ gọi điện cho anh”. Mỗi bước chân leo xuống cầu thang, cô lại thấy mệt mỏi vì chóng mặt. Bởi vì đi xuống vòng vòng như thế khiến cô khó thở. “Thế nên mình đừng chỉ nhìn vào bậc cầu thang, hãy nhìn ra xa xa rồi đi, như vậy sẽ đỡ chóng mặt hơn”. Lời khuyên của Jin Su chẳng có tác dụng gì. Cô cũng định thử như thế nhưng không được. “Nếu không nhìn xuống dưới sẽ cảm giác như đặt chân vào không trung”. Mỗi lần như vậy, Jin Su lại cười. “Có lẽ hồi bé đọc nhiều truyện quá nên như vậy đó. Trong truyện cũng có bậc cầu thang trong không trung. Cứ đi mãi lên trên sẽ thấy một tòa tháp cao vút. Nhân vật chính đang đi lên, bỗng cầu thang sụp xuống”. Vợ Jin Su đánh vào tay chồng. “Mình đừng nói như thế. Em thực sự đang rất chóng mặt đây”. Vợ Jin Su bám vào lan can rồi đi xuống từ tầng mười hai. “À, chắc sẽ không có chuyện gì phải leo lại lên trên đó”.

Quay trở lại từ cầu thang, Jin Su đã thấy ba người làm công đang đứng cùng một chỗ cạnh cái tủ lạnh ăn kem. “Dù sao cũng tan nhanh thôi”. Bà cô kia vừa thản nhiên nói, vừa dùng lưỡi liếm que kem. Một hộp kem đã mở sẵn chờ dưới chân bà ta. “Có vẻ, bà chủ chẳng bao giờ làm vệ sinh tủ lạnh. Đạo này, mấy cô gái trẻ còn lúc nào mà làm mấy việc này”. Người đàn ông đi giày thể thao trắng đang ngấu nghiến ăn kem. Những giọt mồ hôi lăn dài từ trên trán chảy ròng ròng rơi xuống nền đất nóng hổi. Anh ta dùng mu bàn tay vẫn đang đeo găng tay quét ngang trán, lau mồ hôi. Jin Su vào phòng ngủ, xem tiến độ công việc đến đâu. Đồ đạc đã được cho hết vào trong các hộp. “Cái bình gốm đã

được gói cẩn thận chưa?” Jin Su nhìn về hướng đặt chiếc bình gốm ban nãy và hỏi. Gã mặc áo gi-lê vàng lắc đầu. “Tôi không gói nó”, và chỉ tay về phía người đàn ông gốc Triều Tiên. “Chắc anh bạn kia gói rồi”. Gi-lê vàng dùng tay diễn tả hình dạng cái bình gốm rồi hỏi người đàn ông kia đã gói ghém nó lại cẩn thận chưa, nhưng dường như anh ta cũng không hiểu hẳn đang hỏi gì. Đến tận khi Jin Su chỉ vào cái tủ ngăn kéo, nơi đã đặt cái bình gốm đấy thì người đàn ông kia dường như mới vỡ lẽ, dùng tay biểu thị một vòng tròn và lắp bắp nói “ok”. Thấy Jin Su vẫn còn đang nghi ngờ, anh ta dùng tay vẽ lại hình dạng chiếc bình, và gật đầu liên hồi. Jin Su cảm thấy khó chịu, quay ra nói với gã mặc gi-lê vàng. “Cái đó phải để riêng một chỗ hoặc phải cho vào những chỗ như thùng gỗ cẩn thận để nó không bị vỡ đấy nhé”. Gi-lê vàng cười khinh khỉnh ra vẻ chẳng có chuyện gì to tát mà phải cầu kỳ vậy. “Anh thấy cậu ta là người gốc Triều Tiên, lại bị căm nên coi thường hả? Dù sao, cậu ta cũng không phải thằng ngốc, nên đừng lo quá. Cậu ta ấy à, đã làm cái nghề này từ lâu rồi, còn nhiều kinh nghiệm hơn cả tôi. Cậu ta khắc biết làm việc cẩn làm. Chắc cậu ta đã để cẩn thận đâu đó trong những cái hộp xếp đằng kia”. Gi-lê vàng chỉ vào đống hộp được chất đầy trong phòng. Jin Su muốn hỏi cái bình được cho vào hộp nào nhưng lại thôi. Dù có hỏi, nhưng lúc này cũng không thể xé ra mà xem được. Đáng ra phải để riêng rồi mang lên xe ô tô của mình. Jin Su hối hận nhưng đã quá muộn.

Nào bây giờ, chuyển xuống luôn thôi. Gi-lê vàng đi ra lan can phía cầu thang và hét xuống dưới “Lên đi”. Cùng với một âm thanh như thể tiếng quái vật gầm gừ, chiếc thang bắt đầu nhấc lên đưa dần lên trên. U u u u u. Jin Su nhìn xuống phía dưới. Vì gió to nên cái thang lắc lư trông rất nguy hiểm. Vợ cậu cũng ngược lên nhìn. Thấy gió thổi mạnh, không biết bao nhiêu lần Jin Su gọi điện nhắc vợ vào trong xe nhưng cô nói không sao và cũng chẳng đi vào. Thay vào đó, cô mua một ít nước uống chia cho người lái xe và những người làm công đang nhận, xếp đồ trên xe thang và động viên họ.

Ngay sau khi tấm ván được đưa lên, gi-lê vàng bắt đầu chuyển đồ lên đó. Hắn chất đầy đồ lên trên cái tấm ván cao ngang với lan can như chiếc thuyền cập bến. Đôi lúc, hắn phải đứng lên trên rồi điều chỉnh vị trí đồ đạc. Dù gió thổi rất to, hắn vẫn không hề ngần ngại. “Không chết đâu”. Jin Su leo lên lan can rồi qua chỗ hắn, cầu mong mọi sự an toàn. Một lúc sau, gã mặc gi-lê vàng gõ bang bang vào tấm ván rồi đi xuống cùng tấm ván chất sáu chiếc thùng được đóng gói kia. Như thể chờ đợi từ lâu, gió mạnh đánh vào người gã mặc gi-lê vàng và Jin Su. Jin Su vô thức nắm lấy cánh tay gã mặc gi-lê vàng. Theo phản xạ, hắn rũ tay cậu ra. Trong lúc đó, cùng với tiếng “uỳnh”, tiếng kêu của chiếc thang tắt ngấm. Hai người đồng thời nhìn xuống phía dưới. Cái thang đang dừng ở khoảng tầng bảy. “Cái quái gì thế này?” Gã mặc gi-lê vàng thốt lên. “Có chất bao nhiêu đồ lên đâu mà đỡ chứng thế này chứ”. Trong lúc hắn đang lăm bắm một mình, cái thang lại bắt đầu đi xuống. Bên dưới, người lái xe đang cầm điều khiển, cẩn trọng kéo tấm ván xuống. Phải đến vài lần dừng lại, tấm ván cuối cùng mới tiếp đất an toàn. Rốt cuộc, Jin Su có thể thở phào nhẹ nhõm.

Gã mặc gi-lê vàng coi như không có chuyện gì xảy ra, đi vào trong nhà và kéo đồ đạc ra. Sau khi các thùng chứa đồ đều được chuyển xuống, gã mặc gi-lê vàng và tên giày thể thao trắng bắt tay vào khuôn những thứ to như tủ quần áo. Trong nhà bỗng rỗng tuếch tự lúc nào không hay. Sau tủ lạnh, một lớp bụi đen như bồ hóng hiện ra, sau tủ áo một lớp nấm mốc, dưới máy giặt một lớp bùn màu đất cũng đóng quánh lại. Suốt thời gian qua vừa sử dụng vừa lau dọn chăm chỉ thế nhưng bụi đẳng bụi, ẩm mốc đẳng ẩm mốc vẫn luôn hiện hữu bên cạnh họ. Trong lúc hai người đàn ông kia đang toát mồ hôi nhễ nhại kéo cái tủ quần áo, Jin Su ngồi co người ở một góc nhặt các đồng xu trị giá một trăm won đang nằm lăn lóc dưới sàn nhà. Trên mặt đồng xu bản thử đó, một đoàn kiến kéo nhau đi ngang qua.

Cứ ngỡ nhà là nơi chỉ mình mình sống, nhưng hóa ra không phải. Từ lúc nào tên gi-lê vàng xuất hiện lăm nhảm ngay đằng sau Jin Su trong lúc cậu đang dùng tay dí vào đàn kiến. Jin Su

phủ xác con kiến còn dính trên tay, rồi đứng dậy. Vâng đúng như vậy. Ở trong căn nhà chật chội này cái gì cũng có. Đến ma còn sống ở đây cơ mà. Tên gi-lê vàng phủ một tấm vải mềm che lên trên cái tủ quần áo. “Lạ lùng thay, ma quỷ cũng thích những căn nhà ấm áp cơ đấy. Giống như nhà này. Không có trẻ con, bà chủ lại xinh đẹp. Ha ha”.

Cuối cùng, cái tủ cũng được chuyển xuống dưới, căn nhà bỗng trở nên trống rỗng. Để tránh bà cô đang cầm chổi và quét sàn nhà khô khốc, Jin Su đi một vòng quanh nhà. Đây chính là căn nhà cậu sống ngay sau khi kết hôn. Đúng vậy, ban đầu nó rộng như thế này. Sau đó ở lâu nên chật chội đến khó thở nhưng hồi mới dọn về, nó không phải như vậy. Hai vợ chồng đã lăn lộn vui vẻ trên cái sàn này, rồi vừa nghe nhạc, vừa cùng nhảy điệu Blues. Nhưng, nơi hai người từng lăn lộn đã biến thành chỗ để dàn máy audio, nơi nhảy điệu Blues đã thay bằng một cái bàn. Cuối cùng, căn nhà này có máy tập chạy rồi đến cả món đồ gồm quý thời Gaya.

“Nào, xuống thôi”. Gã mặc gi-lê vàng đặt cái hộp còn lại và đóng đồ dùng lên tấm ván của cái thang. “Trời, mình có nên leo lên rồi đi xuống cùng không nhỉ?”. Jin Su không hề ngăn cản. Anh chàng gốc Triều Tiên chắc chẳng nghe thấy gì nên cứ thế lầm lũi đi về phía cầu thang bộ. Gã mặc gi-lê vàng leo lên trên lan can, giống như đang đi trên dây, hấn gơ hai tay ra nhắm giữ thăng bằng, nhưng không được, nhìn hấn lão đảo vô cùng nguy hiểm. “Có vẻ rất nguy hiểm. Anh đi xuống đi”. Hấn cười nhếch mép rồi cứ như thể chỉ đợi câu nói đó của Jin Su, rồi leo lên trên tấm ván. “Hẹn gặp anh ở dưới”. Hấn ra hiệu xuống phía dưới rồi cùng cái thang lạch cạch đi xuống. Jin Su dựa người vào lan can, nhìn hấn đang bé dần lại rồi không thấy đâu nữa. Gió thổi mạnh y chang hồi sáng, ngọn núi phía xa giờ chỉ nhìn thấy vài đường nét chấm phá mờ mờ. Gã mặc gi-lê vàng cười khi gơ tay vẫy về hướng Jin Su đang đứng. Chiếc thang cứ qua mỗi chặng lại càng lạch cạch hơn nhưng cuối cùng cũng xuống đến đích một cách bình an vô sự, và không có đồ gì bị rơi ra.

Jin Su cảm thấy như sức lực dưới chân bị rút hết, cậu dựa người vào thành lan can rồi ngồi xuống, châm một điếu thuốc. “Tất cả đều chuyển xuống rồi à mình?” “Ừ, thế là xong”. “Mình xem xét kỹ xung quanh đi nhé rồi xuống luôn nhé”. “Anh biết rồi. Thế phía dưới không có chuyện gì chứ?” “Mấy thứ đồ cuối cùng cũng đang được chuyển lên trên xe tải. À, nhà thế nào hả mình?” “Nhà? Đương nhiên là cực kỳ bẩn rồi. Anh không tin mình đã sống ở đây”. Tiếng cười của vợ cậu vang lên qua điện thoại. “Sao hôm nay anh lại có suy nghĩ như thế? Chỗ ở của con người ta đều vậy đó. À mà khoan, em kể một chuyện thú vị cho mình nhé?” Cô hạ giọng. “Cái người đàn ông gốc Triều Tiên kia ấy, mình có biết trông anh ta giống y hệt con ma em từng nhìn thấy không? Cơ mà, người đó, thực sự là người gốc Triều Tiên ư? Không nói được cũng phải hiểu được chứ nhỉ. Chẳng nhẽ tai anh ta không nghe thấy gì sao?”

Jin Su khóa cửa rồi đi xuống tầng một. Gã mặc gi-lê vàng đang cài then thùng đựng hàng của chiếc xe tải trọng lượng năm tấn. Anh không nhìn thấy người đàn ông gốc Triều Tiên đâu cả. Sau khi sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy, hai vợ chồng Jin Su chào tạm biệt người bảo vệ đang đứng tiền họ. “Đi mạnh giỏi nhé”. Jin Su và vợ lên xe riêng, bắt đầu xuất phát trước xe tải.

Căn nhà sẽ chuyển đến cũng không bao xa so với nhà cũ. Hẳn phải ăn trưa xong mới tiếp tục bắt đầu làm việc được. Lần này phải chuyển đồ bằng thang máy. Bởi vì phòng quản lý tòa nhà không cho phép dùng xe thang. Tầng mười bảy thì khó quá. Nếu bất cẩn đồ đạc dễ dàng rơi xuống. Việc chuyển đồ vào nhìn có vẻ rất đơn giản. Đầu tiên, chuyển những thứ đồ to, cồng kềnh đặt vào chỗ trước, sau chuyển các thứ còn lại. Đồ đạc được chuyển vào liên tục không ngừng nghỉ chẳng khác nào chiếc hộp của anh chàng Hong Bu trong truyện cổ tích. Trong lúc đó, có người đến xin chữ ký Jin Su để cung cấp ga cho căn hộ nhà cậu, rồi cậu cũng được điện thoại từ Tổng đài xác nhận xem gia đình cậu có nối điện thoại hay không. Nhân viên chuyển nhà liên tục hỏi Jin Su cái này đặt ở đâu, cái kia đặt ở đâu.

Gã mặc gi-lê vàng kéo cái tủ quần áo vào trong làm rách ba chỗ trên tấm trải nền mới được làm lại khiến Jin Su lại nổi cơn điên, bắt đầu có ý định giết người. “Tại anh bạn cứ bảo đặt ở đây rồi lại đặt ở kia nên mới ra nông nỗi này”. Hắn nói như thể đẩy hết trách nhiệm cho Jin Su khiến cậu càng điên tiết hơn. Hắn nhất định phải bị xử bắn với tội danh làm rách tấm trải sàn mới. Jin Su tức điên đến độ muốn tới trước mặt hắn tuyên án một cách nghiêm khắc.

Người đàn ông gốc Triều Tiên giống con ma từng xuất hiện ở nhà cũ cũng làm rách hai chỗ trên giấy dán tường mới tinh khi kê cái giá sách vào phòng. Toàn bộ bức tường đều được dán giấy xanh, nhưng hai chỗ rách đó làm lộ ra hai mảng màu trắng. Hơn nữa, anh ta còn để lại một lỗ vừa bằng nắm đấm trể con phía sau chiếc tủ đựng chăn. Mọi việc đã quá giới hạn chịu đựng của Jin Su. Đồ đạc trong tủ lạnh lộn xộn, rồi tung cả lên. Những đồ làm bếp trong bồn rửa bát bị vứt y nguyên như lúc đóng gói. “Mình phải nói gì đi chứ?” Vợ cậu nhăn mặt nói nhỏ vào tai cậu nhưng Jin Su mím chặt môi lại không nói lời nào. “Mình nói cái gì đi!” Jin Su đi về phía gã mặc gi-lê vàng đang mang dàn máy audio đến. “Các anh chị làm việc cái kiểu gì thế này?” Tên kia giương mắt lên nhìn cậu. “Cái kiểu này là sao?” Jin Su chỉ ngón tay xuống sàn nhà. “Sàn nhà bị rách, các anh định xử lý như thế nào đây?” Gã mặc gi-lê vàng đưa mắt xuống dưới. “Cái này hả? Thế nên, anh định bảo chúng tôi thay lại tấm trải sàn nhà mới sao?” “Nó còn đắt hơn phí chuyển nhà đấy”. “Anh cứ dính kéo cao su vào là được chứ gì”. Tên này nói giọng gió trước mặt Jin Su rồi bước qua. “Đánh đổi cả mạng sống để chuyển đồ đạc cho các người trong một ngày như thế này, đã không cảm ơn một tiếng, giờ còn muốn thế nào? Cái sàn vỡ vụn này chẳng nhẽ cứ mới mãi đến triệu năm ngàn năm cơ à. Ngày gì mà đen thế không biết. Tên khốn nạn. Đồ mất dạy”.

Jin Su lao đến bóp cổ gã mặc gi-lê vàng. Hắn không hề bất ngờ, chỉ một tay đã khiến Jin Su gục ra, ngã vào giữa đồng thùng. Vợ cậu hét lên nhưng chẳng ai buồn quan tâm đến trận cãi vã này. Gã người gốc Triều Tiên hồng tai kia đi đâu mất nên

không thấy, bà cô kia thì từ đầu đã không quan tâm, chỉ lo sắp xếp đồ đạc trong bếp. “Này anh, rốt cuộc tại sao anh lại làm như thế?” Vợ Jin Su chạy đến và nói với gã mặc gi-lê vàng như vậy, nhưng hắn trả lời rất thản nhiên. “Cô hỏi tại sao à? Hỏi thằng chồng vênh váo của cô ấy. Đang yên đang lành nhảy vào tấn công bóp cổ tôi còn kêu ca nổi gì, không phải thế à? Có mồm thì nói ra xem nào”.

Jin Su bóp bóp hông, khó khăn lắm mới đứng dậy được. “Được thôi, đã làm cho chuyện thành ra như thế này chúng tôi sẽ không đưa số tiền còn lại nữa”. Nghe Jin Su nói, gã mặc gi-lê vàng khịt mũi cười chế nhạo. “Thế cơ à. Thế thì đóng đồ đạc dưới kia tự chuyển lên đi nhé. Mà không, hắn là bọn này nên mang đồ đạc này xuống chỗ cũ rồi vứt đấy. Hai người cứ thoải mái vừa hít bụi, vừa trông đồ qua đêm ở dưới kia đi nhé. Thật là việc đáng làm đấy”. Gã mặc gi-lê vàng lớn giọng. “Nào, tất cả giải tán”. Bà cô trong bếp đã cởi bỏ găng tay. Lúc làm việc chẳng nói với nhau một câu, đến lúc này hai người bọn họ có vẻ tâm đầu ý hợp quá. Tên kia đi lại khắp các phòng tìm gã còn lại, nhưng không thấy đâu. Cuối cùng, hắn mở toang cánh cửa nhà vệ sinh trong phòng khách. Hóa ra, anh chàng gốc Triều Tiên kia đang ở trong đó. Hắn vẫn đi đôi giày thể thao trắng, giẫm lên trên thành bồn cầu, đang ngồi co người trên đó đi tiêu. Hắn nhìn mọi người rồi cười méo mó. “Đã khuyết tật, còn không biết dùng bồn cầu”. Gã mặc gi-lê vàng chửi một câu, rồi đóng cửa lại, rồi như thanh minh với tất cả mọi người. “Nếu không làm như thế kia, tên đó sẽ không đi được”.

Một lúc sau, có tiếng dội nước trong nhà vệ sinh và anh chàng người gốc Triều Tiên bước ra. Gã mặc gi-lê vàng bất thành linh nắm lấy cánh tay hắn, lôi ra ngoài hành lang. Anh chàng này không hiểu điều gì đang diễn ra vừa đi theo hắn, vừa kéo cái quần đang sắp tuột xuống. Vợ Jin Su túm lấy họ. “Xin lỗi các anh, rất xin lỗi, mong các anh tha lỗi”. Đến lúc đó, bọn người này mới quay lại từ thang máy. Hơn nữa, bọn họ đường đường chính chính đòi tiền. “Đưa hay không đưa bọn này không muốn nghe nữa, trước hết hãy đưa tiền đi”. Vợ Jin Su đưa cho gã mặc gi-lê

vàng chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn từ trước. So với lúc trước, những người đó làm việc còn hung hãn hơn. Chỉ còn tử lạnh phải đặt về đúng vị trí là xong.

Jin Su tránh những người đó, ra ngoài ban công hút thuốc. Nhìn từ tầng mười bảy xuống dưới quả là một độ cao đáng kể. Gió vẫn liên tục thổi và cửa sổ vẫn lung lay. Nếu như lúc này, khi đang ở trên cái xe thang, gió thổi mạnh hơn nữa, Jin Su tưởng tượng hình ảnh gã mặc gi-lê vàng cùng với cái tử quần áo lần lượt rơi xuống dưới. Có lẽ, cả hai sẽ đồng thời rơi xuống đất. Bốn phía tử sẽ bung ra, đồ đạc trong đó sẽ tung hết, còn đầu gã mặc gi-lê vàng kia sẽ nát bét. Galileo, một nhà khoa học người Ý đã chứng minh tốc độ rơi của một vật không liên quan đến trọng lượng của nó.

Khi cậu còn đang chìm trong suy nghĩ đó, bên ngoài bỗng ồn ào hẳn lên. Đám người kia đang rút quân. Jin Su nhìn bọn họ rời đi với gương mặt nhăn nhó. Ba người đó, giờ trông như ba anh em, đi đi nói nói đầy tình cảm, trái ngược hoàn toàn với lúc mới đến. Tên gi-lê vàng nhìn vợ cậu và cười. Người gốc Triều Tiên kia lẽo đẽo theo sau với khuôn mặt hờn hờ. Jin Su không nói lời nào, theo họ xuống tận dưới tầng. Cậu nhìn vào cái thùng xe tải bằng gương mặt hằm hằm. Trong đó hoàn toàn trống rỗng. Dù cho bọn họ có nghĩ cậu vô cùng khó chịu nhưng không còn cách nào khác. Quân trộm cắp. Những người đó lên xe tải và rời đi trong ánh mắt tức giận của Jin Su.

Jin Su quay lại nhà. Những người kia tháo tung đồng đồ đạc chuyển đến cho có hình thức. Jin Su đi quanh nhà và kiểm tra đồ đạc. Đúng lúc đó, một trận bão cát từ phía Tây thổi đến, lùa vào căn nhà, mùi bụi bặm tỏa ra khắp nơi. Cảm giác như mùi vị đó được gửi đến từ một nơi rất xa xôi, đồng thời gợi nhớ đến một món đồ rất xưa cũ. Jin Su bật dậy khỏi chỗ ngồi. Không thấy. Tìm ở đâu cũng không thấy cái bình gốm thời Gaya. Lũ khốn, phường ăn cắp. Jin Su lòng rối như tơ vò. Cậu chạy ra ngoài lan can và nhìn xuống. Không nhìn thấy cái xe tải năm tấn phía trên nóc có số điện thoại nữa. Cậu mở cuốn sổ tay và gọi điện. Không một ai nhắc máy. Bọn người đó đến từ đâu và đi đâu chứ.

Jin Su ngẩng đầu và nhìn ra ngoài. Bão cát khiến dãy núi xa xa hoàn toàn biến mất. Tự nhiên, cậu nghi ngờ liệu thực sự đã từng có một ngọn núi ở đó không. “Bảo cảnh sát đi mình. Ôi, chúng ta nâng niu chiếc bình gốm ấy biết nhường nào”. Vợ Jin Su vừa mím chặt môi vừa nói. Jin Su lắc đầu. “Nếu cảnh sát mà biết đây là đồ cổ trộm thì chỉ có chúng ta coi như tiêu luôn. Ôi, lũ khốn nạn. Tên mặc áo gi-lê vàng kia hẳn đã biết điều gì. Gốm thật, lẽ ra phải xem xét thật kỹ mới phải”.

“Hay là, ở đó, hay nó vẫn ở đó?” “Ở đó là ở đâu?” “Còn ở đâu, ý em nói nhà cũ của chúng mình”. Jin Su nghiêng đầu. “Lúc này anh đã kiểm tra kỹ hết rồi, không còn thứ gì đâu. Dù thế, mình cứ đi thử xem sao”. Jin Su cầm lấy chìa khóa xe, đi xuống từ tầng mười bảy. Một lát sau, cậu đã đến căn hộ cũ. Cậu lê chân cảm tưởng sắp kiệt sức theo từng bậc cầu thang lên đến tận tầng mười hai. Chủ nhân mới đang mang đồ vào trong nhà. “Xin lỗi anh. Không biết anh có nhìn thấy cái bình gốm nào không vậy?” Những người đó ngược mắt lên. “Bình gốm ấy ạ? Chúng tôi không nhìn thấy”. Jin Su lùi bước quay trở về. Và rồi bước từng bước từng bước nặng nề đi xuống. Đột nhiên, chóng mặt quá. Cứ xuống mỗi tầng, lại có cảm giác quay một vòng. Jin Su chính xác phải quay mười hai vòng mới xuống đến mặt đất. “Bọn khốn kiếp”. Jin Su dùng hết sức đá văng một lon coca nằm lăn lóc dưới nền. Như một quả bóng bầu dục, lon coca bật lên, văng ra xa rồi dừng lại. Jin Su bỗng dừng bước. Nơi lon coca bị đá đến, có vật gì đó. Cậu từ từ đi đến rồi cúi người xuống nhìn. Một đồng mảnh đồ gốm vỡ vụn bị vút lộn xộn ở đó. Jin Su nhặt một miếng trong số đó lên và đứng dậy, ngẩng đầu ngược nhìn lên trên. Trên bầu trời màu vàng vàng ấy, cái thang mà những người mới chuyển đến lắp đặt đứng sừng sững như một tòa tháp khổng lồ. Chắc chắn là món đồ gốm đã rơi từ trên cái thang xuống, vỡ tan tành thành những mảnh không sử dụng được vào việc gì nữa rồi. Rốt cục nó rơi ra lúc nào nhỉ. Cả sáng nay, lúc nào cậu cũng đứng cạnh cái thang chỗ ban công, vợ cậu đứng cách nơi tìm thấy mảnh vỡ của chiếc bình gốm chưa tới mười mét.

“Cái gì vỡ thế?” Người bảo vệ của chung cư đứng ngay đằng sau lưng Jin Su. “Vâng, hình như là vỡ mất rồi”. Người bảo vệ cầm cái chổi đi đến. Di vật từ thời Gaya đã được cho vào túi đựng rác một cách đơn giản như thế. Người bảo vệ vứt những mảnh gốm vỡ ra phía vườn hoa rồi nói. “Ôi, cái trận bão cát chết tiệt, làm cho người ta không mở mắt nổi”.

Jin Su đi vào vườn hoa, nhặt một mảnh vỡ của cái bình gốm cho vào túi rồi quay về nhà. Trên đường về, trong đầu anh bỗng hiện ra tên của người bạn nói rằng chuyển nhà chẳng phải là thứ gì nghiêm trọng. Cậu cũng nhớ đến công ty chuyển nhà nói rằng hãy cứ giao phó cho chúng tôi và đi du lịch. Nhìn thấy nét mặt của chồng khi bước vào trong căn nhà mới, vợ cậu không hỏi gì thêm nữa. Jin Su bọc mảnh vỡ vừa mới nhặt vào một tờ báo, nhét sâu trong ngăn kéo bàn. Đâu đây tỏa ra mùi đất. Không rõ mùi vị này tỏa ra từ những trận bão cát của sa mạc Taklamakan cuốn đến hay mùi từ mảnh vỡ của chiếc bình gốm được tìm thấy trong ngôi mộ cổ niên đại một nghìn năm trăm năm trước. Trong những thứ cậu không biết, duy có một thứ cậu biết rõ ràng, đó chính là vợ chồng cậu sẽ ngủ ở một nơi hoàn toàn khác những ngày trước. Người ta gọi đây là chuyển nhà.

Người đàn ông bán linh hồn

Thuở nhỏ, ai cũng từng có một vài lần tự hỏi như thế này. Vì sao kia đến từ đâu? Nó xuất hiện trước khi ta sinh ra, không, có lẽ từ trước khi bà của ta và bà của bà sinh ra. Nếu vậy, rốt cuộc, vì sao đó cách trái đất bao xa. Không có lời đáp nào cho sự tò mò của một cậu bé. Cậu bật đèn pin, soi lên bầu trời. Ánh sáng này khi nào chạm đến ngôi sao kia nhỉ? Nếu mình chết, con cháu mình và con cháu của con cháu mình chết đi... giả thuyết đó thật vô căn cứ. Làm sao thứ ánh sáng yếu ớt đó có thể vượt qua hàng vạn năm ánh sáng để phát sáng lấp lánh được chứ. Vũ trụ chính là nơi ngay cả ánh sáng mạnh mẽ hơn nhiều cũng biến mất không một dấu tích.

Tôi lại có một câu hỏi ngu ngốc. Con chim bay trên trời xanh kia liệu có cái bóng không nhỉ? Đối với những con vật nhỏ bé và nhẹ như vậy làm thế nào có thể mang theo một thứ lằng nhằng, rắc rối như cái bóng rồi bay lượn được. Thế nhưng rõ ràng chim cũng có cái bóng. Nếu cố nhìn đàn chim đang bay, đôi khi, rất hi hữu, ta sẽ nhìn thấy vệt gì đó màu đen vụt qua. Khoảnh khắc đó rất ngắn ngủi nếu không chú ý sẽ không nhìn thấy. Mặt trăng che khuất mặt trời được gọi là nhật thực, còn chim che mặt trời, hiện tượng như thế này được gọi là gì đây. Đương nhiên tôi không biết rồi. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn nói rằng thỉnh thoảng cái bóng chim cũng che khuất được mặt trời.

Nếu nhìn từ trên máy bay trực thăng xuống, ta có thể thấy rõ rằng những thứ đang bay cũng có cái bóng. Nó có hình dáng giống như một chiếc thảm đen gợn sóng trên mặt đất, dai dẳng bám theo. Cái bóng không bao giờ biến mất khi có vật thể ngăn cản nguồn sáng và bản thân chúng ta. Nếu chặn ánh sáng, cái

bóng sẽ xuất hiện ngay đằng sau. Và ở giữa chúng lúc nào cũng có tôi.

Cậu bé rụt rè đã từng kinh ngạc về cái bóng của mình, tự lúc nào đã trở thành một nhà văn. Tôi viết văn để kiếm ăn và tồn tại. Cuộc sống của tôi xoay vần trong một chuỗi công việc giống nhau. Mỗi sáng thức dậy, tôi đọc báo sáng, chuẩn bị cơm cho chính mình rồi mở cửa sổ cho không khí bên ngoài tràn vào và nghe vài ca khúc đã lỗi thời. Không lâu trước đây một bác hàng xóm mới chuyển đến đã dạy tôi trộn cơm với trà xanh. Tôi pha trà rồi chan với cơm, ăn kèm với một món không quá mặn không quá cay như cheongoeji^[5]. Bàn ăn của tôi chỉ có vậy vào một ngày mùa xuân chán ăn. Sau khi dùng bữa sáng đơn giản, tôi rót nước nóng vào ấm, rồi bỏ thêm trà vào. Ấm trà nhìn gọn gàng, sạch sẽ như trong lễ cúng Phật của các vị hòa thượng. Một buổi sáng tưởng chừng yên lành vậy nhưng cũng có một vài điều khiến tôi cảm thấy xáo trộn. Chính là việc cô gái tôi yêu thời đại học xuất hiện trên mặt báo và nói rằng quãng đời đại học với nàng chỉ có sự u tối và khó chịu.

Nếu ra ngoài sân, sẽ thấy những cây đỗ quyên phía dưới hàng rào đang bị cái lạnh trái mùa đè rạp xuống. Những vỏ chai được buộc thành từng chuỗi dài dằng dặc trong một ngày như hôm nay trông thật bệu rệu. Những chiếc lốp xe cũ, những chậu cây rỗng không, vài thùng xốp nằm giữa bức tường và hàng rào bị mắc kẹt trong tuyết. Mong rằng một lúc nào đó họ sẽ dọn dẹp lại tất cả nhưng chắc phải đợi tới mùa xuân may ra mới được. Chiếc xe đạp cũ dựng dưới túp lều bên sân như một cô gái đứng trú mưa. Tôi kéo chiếc xe đạp ra, phủi lớp bụi bám dày đặc trên yên xe rồi dắt ra cổng chính. Tôi đạp vào bàn đạp lấy đà tiến lên phía trước. Cơn gió lạnh như tát vào hai gò má. Mới cuối tháng Hai, nói là mùa xuân vẫn còn hơi sớm.

Tôi đẩy cửa bước vào quầy bán báo, những cái dây buộc giấy báo và đồng nát nằm rải rác lộn xộn. Một người phụ nữ trung niên đầu tóc bù xù kéo cánh cửa nhìn ra phía ngoài. Chị ta vẫn khoác cái chăn ngang eo. Có vẻ người này vừa mới chợp mắt một lúc.

“Tôi muốn dừng đặt báo”.

Dù cảm thấy có lỗi vì đánh thức người đó dậy nhưng từ lâu trong lòng tôi đã quyết tâm làm như vậy. Tôi muốn hằng ngày thoát khỏi những tin tức xấu xa. Ngay từ sáng sớm tâm trạng đã hỗn loạn thì cả một ngày sẽ trôi qua vô ích. Đó chính là cuộc sống của nhà văn. Không biết từ bao giờ, tất cả các tòa soạn đều ra báo sáng. Người ta thường đọc báo vào sáng sớm và xem thời sự vào buổi tối.

“Địa chỉ là...”

Người phụ nữ bỗng tỏ ra cởi mở tiếp nhận đăng ký.

“Số nhà 34-2, nhà có bức tường màu đỏ cạnh siêu thị Haengbok (Hạnh phúc)”.

Chị ta nhìn lướt qua cuốn sổ ghi chép và nói không có dịch vụ nào khác nên bảo tôi có thể thanh toán tiền báo rồi đi. Tôi lấy 12.000 won trong ví, đưa cho chị ta và nhận lại hóa đơn. Đoạn, chị ta kéo chặn lên tận cổ trước cả khi tôi bước ra ngoài, rồi đóng cửa lại. Biết đơn giản vậy, tôi đã đến sớm hơn. Mọi người đều nói dừng đặt báo không hề dễ dàng nên tôi mới chần chừ đến tận hôm nay. Tôi lại leo lên xe đạp, đi đến cửa hàng mua đồ. Tôi cho hành tây, bột cà ri, khoai tây và ức gà đông lạnh vào giỏ xe phía trước rồi đạp xe về nhà. Đâu đó bỗng bốc lên mùi thum thum làm tôi cay xè sống mũi. Tôi dừng lại, hít ngửi xung quanh. Không phải mùi tỏa ra từ tôi. Đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng sột soạt. Tôi quay lại phía sau, một con chó lông xù bẩn thỉu bên cạnh túi rác thức ăn. Nó chớp chớp đôi mắt. Tôi lại đạp xe về.

Về tới nhà, tôi thái thịt gà, băm hành, đun nước, trộn lẫn thận bột cà ri rồi bỏ tất cả vào nước sôi. Sau đó xào cà rốt và hành tây. Mùi vùng thơm, mùi cay cay bốc lên tỏa khắp căn phòng. Tôi rắc sốt cà ri lên cơm đang bốc hơi nghi ngút rồi ăn. Thịt gà thái mỏng chín mềm, cà rốt cũng khá nhừ. Nhưng đột nhiên nghĩ đến những người đã từng ăn cơm với mình, từ đáy lòng tôi cảm thấy có chút gì đó nhộn nhạo. Và tôi thấy vô cùng chóng mặt. Những chiếc đĩa trên bàn ăn dường như đang chuyển động. Cả căn phòng cũng vậy, tất cả đều rung rung như ở trên một chiếc tàu điện ngầm đang chạy. Tôi buông thìa

xuống và nhắm mắt lại. Mình ăn cơm một mình thế này đâu phải ngày một ngày hai, tại sao lại thế này nhỉ? Cũng chẳng còn là một đứa trẻ nữa! Trong người dịu đi đôi chút, tôi lại cầm thìa lên và đưa cà ri, cơm, thịt gà, và rau củ chín nhừ vào miệng.

Tôi vừa bỏ bát đĩa vào chậu rửa, đột nhiên chuông điện thoại reo lên. Tôi đang định buột tạp dề nhưng đành chạy ra nghe điện thoại.

“Alô?”

“Tớ đây”.

“... Mi Kyung à?”

“Ừ”.

“Lâu rồi không gặp nhỉ”.

“Cậu ổn chứ?”

“Sao cơ?”

“Cậu không nghe đài à? Vừa có động đất tâm chấn cách bán đảo Ongjin 30km. Cậu không biết sao?”

Ra là vậy, trận rung chuyển lúc nãy.

“Động đất bao nhiêu độ vậy?”

“Tớ không biết, hai chấm mấy hay ba chấm mấy gì đó”.

“Nhà cửa không sao chứ?”

“Con mèo nhà tớ chạy ra khỏi nhà rồi. Ngay trước khi động đất xảy ra. Tớ ra ngoài tìm nó đến chùn hết cả hai chân, vẫn không thấy đâu. Tớ còn cứ ngỡ mình bị thiếu máu cơ”.

“Cậu vẫn khỏe chứ?”

“Ừ”.

“...”

“Hôm nay mình gặp nhau một lát được chứ?”

Tôi nhìn vào tờ lịch. Hạn nộp tác phẩm đến sát mũi rồi. Vả lại, không biết tại sao hễ gặp Mi Kyung mọi việc như rối tung lên.

“Để xem nào.”

“Sao vậy? Cậu bận à?”

“Không, chỉ là tớ có hạn nộp tác phẩm. Có việc gì sao?”

“À không, không sao. Làm gì có việc gì. Chẳng qua tớ thấy buồn chán quá thôi”.

“Nộp tác phẩm xong, tớ sẽ gọi cho cậu”.

“Ừ”.

Tôi cúp máy. Dù sao đi nữa, tôi bỗng thấy mình cư xử có phần hơi tàn nhẫn với người bạn hai năm nay mới gọi điện đến như thế này. Tuy nhiên, vốn lẽ giữa tôi và cô gái ấy có một khoảng cách nhất định, cả hai đều ngầm hiểu không nên vượt quá giới hạn đó. Vốn dĩ không đến mức thân thiết vậy, chắc do động đất nên cô ấy mới gọi cho tôi thôi. Tôi đeo tạp dề và rửa thật sạch cái đĩa dính sốt cà ri rồi úp lên chạn bát. Cuộc điện thoại của Mi Kyung làm tâm trí tôi hơi xao động. Không biết chừng động đất chỉ là một cái cớ. Biết thế gọi điện bảo cô ấy cùng đi tìm mèo nhĩ. Nhưng, tôi cực kỳ ghét mèo. Lại càng ghét việc phải đi tìm chúng hơn. Tôi tháo cái gang tay cao su vắt lên bồn rửa bát rồi ngồi xuống trước bàn, bật cái tivi mười bốn inch trên bàn lên. Không hề thấy tin tức về trận động đất ở bất cứ kênh nào. Chỉ xuất hiện những người chơi cờ vây, người ném thử cá thu ướp muối, người chạy trên máy tập. Trên kênh thời sự chỉ phát những tin tức thể thao. Tôi tắt ti vi. Đúng lúc ấy, chuông điện thoại reo lên. Tôi nhấc ống nghe lên.

“Alô?”

“Stefano?”

“Paul à?”

“Còn ai vào đây nữa. Cậu ổn chứ?”

“Ừ, vẫn nguyên vẹn. Chỉ rung lắc một tí thôi”.

“Rung lắc?”

“Không phải vừa động đất sao?”

“Động đất à?”

“Vậy có chuyện gì khác sao?”

“À không. Chỉ là hỏi thăm thôi”.

“Lẽ Misa^[6] thế nào rồi?”

“Tất cả đều xong xuôi rồi. Tối nay đức linh mục của bọn tớ sẽ tới”.

“Cậu khỏe chứ?”

“Ngày nào cũng như ngày nào thôi. Tối nay cậu làm gì?”

“Tớ đang có hạn nộp bài. Ngày mai ngày kia phải nộp một cuốn tiểu thuyết”.

“Cậu chưa viết một tí gì à?”.

“Không, cũng gần xong rồi nhưng phải hiệu đính lại”.

Sự thực gần như phải viết lại toàn bộ.

“Dù vậy gặp nhau một lát không được sao? Không nghe lời cha xứ sẽ bị phạt đó, tên này”.

Tôi chẳng hề bị khuất phục trước lời hăm dọa đó. Nhưng mà...

“Vậy thì qua nhà tớ đi”.

“Ừ được. Đừng chuẩn bị rượu nhé”.

Ngay lập tức, tôi thấy hối hận về lời mời lúc trước nhưng giờ chẳng thể làm được gì. Trong một ngày không thể đối xử lạnh lùng với hai người. Nếu đối xử tự, không biết chừng tôi sẽ gặp Mi Kyung. Ôi, chẳng biết nữa. Tôi bật máy tính lên. Tiểu thuyết đến đâu rồi nhỉ. Khuôn mặt tôi phản chiếu vào trong màn hình đen của chiếc máy tính vừa được bật. Tôi nhắm chặt mắt lại. Đâu đây vang lên tiếng đàn piano. Cô bé học sinh trung học nhà bên đang tập một bản sonata của Mozart. Không biết có phải do giáo viên nghiêm khắc hay do chưa tiến bộ mà cô bé cứ chơi đi chơi lại một khúc nhạc. Tôi bỗng nhớ đến người giáo viên dạy piano dùng thước tre đánh vào mu bàn tay thời nhỏ. Một người béo mập với cái trán không được đẹp lắm nhưng thần kinh lại vô cùng nhạy cảm. Một ngày nọ, cô ấy đã tát như điên vào má một nam học sinh hay đánh sai nhịp. Tất cả các học sinh còn lại đều sợ hãi và khóc ầm lên. Mẹ của cậu bé đó tìm đến, cô giáo đó không những không xin lỗi mà còn gục xuống sùi bọt mép. Cậu bé tưởng cô giáo chết rồi. Bọn trẻ quỳ xuống xung quanh cô giáo khóc lóc ầm ĩ. Không biết có phải màn khóc lóc ấy có hiệu nghiệm hay không mà cô giáo tỉnh lại ngay sau đó. Mẹ cậu bé

mặt tái nhợt, chỉ biết nhận lại học phí nửa tháng mà cô giáo ném cho rồi quay về. Sáu tháng sau, cô giáo dạy piano kết hôn với một người đàn ông Nhật rồi chuyển đến Okinawa. Các bà mẹ tập trung ở khu hành lang chung cư thì thầm to nhỏ cô ta là một kẻ ngụy đạo.

Paul đến từ rất sớm, trước cả khi mặt trời lặn. Tay phải cậu ấy cầm một chai Valentine. Đôi lông mày rậm, đường nét xương quai hàm góc cạnh làm cậu ấy trông như một sĩ quan ưu tú. Tuy nhiên gò má đỏ bừng cũng trung hòa bớt vẻ ngoài cứng nhắc ấy. Không biết có phải do ngoại hình giống như Janus^[7] không mà cậu ta được rất nhiều bạn gái mến mộ. Tụi con gái gửi thư cho cậu ấy, có người còn đứng hoặc ngồi đợi trước cửa nhà cậu khóc hu hu tự hỏi sao lại có người lạnh lùng như vậy. Chỉ là yêu đơn phương thôi mà họ làm ầm ĩ lên. Rồi cậu ấy chuyển đến trường mới. Tình yêu ồn ào tuổi dậy thì của những cô gái đó cũng chấm dứt. Tin đó quá sốc đến mức trong vòng vài giờ từ khi cậu nộp đơn xin thôi học, cả trường đều biết. Paul đã chuyển trường! Tụi con gái tìm đến cậu ấy sụt sùi khóc lóc, trong khi lũ con trai bĩu môi. Chúng bàn tán với nhau tất cả bọn con gái đều thành người yêu của thằng đó sao, rồi dùng hết sức đá văng hòn đá dưới chân.

Chàng trai gây bão một thời như thế giờ cũng đã qua tuổi 35. Vẻ cuốn hút điển trai như Adonis trong Thần thoại Hy Lạp cũng dần biến mất. Bụng cậu to dần ra, quai hàm cũng dần dần xệ xuống. Vẻ thông minh ánh lên trong đôi mắt ngày nào giờ nhạt nhòa, các ngón tay thon dài giờ đã múp míp. Cái nhẫn bằng đá sapphire cũng dần dần lún sâu vào ngón tay.

“Ngồi đi. Tổ đang luộc mì. Xem tạm gì đó đi”.

Tôi vớt mì ra khỏi nồi, bỏ vào một cái đĩa tròn cho dễ ăn rồi đổ sốt cà chua đã làm sẵn từ trước lên. Sau đó, tôi bày thêm chai rượu Majuang đặc biệt mua ở siêu thị gần nhà. Paul, một tên uống rượu nho đã thành nghề nhìn chằm chằm chai rượu và cười khúc khích.

“Cậu cười gì thế?”

“Majuang là rượu chính thức của Thiên Chúa giáo Hàn Quốc đấy”.

“Thế à? Vị thì sao?”

“Nhất định khác rồi”.

Tôi đang xoay đĩa cuốn mì, bỗng ngẩng đầu lên thì thấy cậu ấy đang nhìn tôi chăm chăm.

“Thật tuyệt”.

“Sao cơ?”

“Vì được cùng bạn của mình ăn mì Ý”.

“Cậu làm sao đấy, nói nghe ghê quá”.

Cậu ấy cho cuộn mì vào miệng. Sốt bắn lên cổ áo cardigan màu be. Tôi ném cho cậu ấy cái khăn ăn và ngay lập tức dồn dập hỏi.

“Cậu đang hẹn hò hả?”

Paul không nói gì chỉ phì cười.

“Đó cũng là một cái nghề nhưng, nếu cậu thôi làm ở đó thì có việc gì kiếm sống không?”

“Đương nhiên không có rồi. Chớp mắt tớ đã trở thành kẻ bất tài rồi”.

“Vốn dĩ cái nghề gọi là linh mục như vậy đó. Xã hội nào cũng thế”.

“Hay tớ cũng thử viết văn nhỉ?”

“Cậu viết văn gì chứ?”

“Nhưng tớ giống một kẻ không có bất kỳ một năng lực trong xã hội còn gì nữa. Không tiền, không nghề, không địa vị”.

“Không phải cứ những người không có năng lực đều viết văn cả nhé”.

“Thật là...”

Cậu ấy uống ực ly Majuang.

“Cô gái nào thế?”

“Một sinh viên đại học”.

“Cậu điên rồi”.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì, nhưng mà chuyện không phải như thế”.

“Tớ nghĩ gì chứ?”

“Cậu nghĩ gì đi nữa, cũng không phải cái đó”.

“Vậy thì?”

“Đơn giản mọi lễ Misa của tớ, cô ấy đều ngồi ở phía trước. Từ hồi học cấp ba đã như vậy rồi”.

“Đó là tất cả?”

“Ừ tất cả đó”.

“Cô bé đó có đến xưng tội không?”

“Có đến. Nhưng chỉ đến mà không nói một lời. Nếu tớ hối thúc cô ấy mở lời, chẳng nhẽ cô ấy phải xin tha thứ vì tội mà đến bản thân không biết sao”.

“Xinh không?”

“Xinh. Một lần tớ làm cha hướng dẫn một đoàn sinh viên đi dã ngoại. Đoàn định đi đến Cheongpyeong nhưng lạnh quá, sông đóng băng hết lại. Bọn trẻ chơi đùa trên sông, đùa chơi ván trượt, đùa chơi game. “Cha cũng đến đây chơi đi”. Nói đoạn, cô ấy kéo tớ đến. Gương mặt cô ấy đập vào mắt tớ. Cậu có hiểu cảm giác đó không? Mỗi khi cô ấy đi ngang qua, cứ như một luồng sáng tươi mới lướt qua vậy. Nhìn cô ấy chơi đùa cùng những chàng trai khác, tớ không thể chịu nổi. Lúc chơi bóng chuyền, cô ấy đứng trước mặt tớ. Dù là con gái nhưng cô ấy khá cao. Mỗi lần cô ấy định nhảy lên chắn bóng, tớ như phát điên. Cái mông nhỏ nhắn nhưng săn chắc bên trong chiếc quần jean. Lúc nhảy lên thì căng phồng, lúc hạ xuống lại nảy lên. Tớ đã nhìn thấy những thứ đó. À không, phải là cảm nhận chứ. Cứ y như tớ dùng tay chạm vào rồi vuốt ve vậy. Nhưng có một lần cô ấy nhảy lên và bị ngã. Những cậu bé bên cạnh kéo cánh tay giúp cô ấy đứng dậy. Cô bé ấy cười giòn giã, đứng dậy và phủi đất bám trên mông. Một lần nữa hai bên ấy lại nảy lên...”

“Cậu bị nặng quá rồi”.

“Tớ biết”.

“Chắc chắn cô bé đó thích cậu chứ?”

“Không phải thế sao cô ấy ngày thường cũng đến lễ Misa, rồi lúc nào cũng ngồi ngay phía trước...”

“Cái đó cũng không chắc”.

“Thực ra thì cô ấy cũng gửi email cho tớ”.

“Nội dung là gì? Có khi nào tự mình khóa thân rồi gửi cho cậu không? Cha, xin cha hãy làm gì đó với con!”

Cậu ấy cười đắng ngắt. Đôi lông mày rậm của cậu như con côn trùng cảm nhận được nguy hiểm, xô lại nhãn nhó. Cậu ấy dùng đĩa đĩa nửa đĩa mì đang nguội dần còn lại và nói.

“Stefano, có vẻ độ này cậu không được ổn”.

“Tớ hỏi nội dung email là gì mà?”

“Chỉ nói chuyện này chuyện kia thôi. Chủ yếu là xin lời khuyên”.

“Có vẻ gửi liên tục nhỉ. Có gì khác không?”

“Duy có một lần uống rượu cùng nhau thôi”.

“Đợi chút”.

Tôi dọn dẹp đĩa trống trên bàn. Sau đó nhìn qua bàn rượu rồi chuyển chỗ ra chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Trong lúc ấy, Paul ngăn người ngồi nhìn về phía giá sách của tôi. Tôi xé tem chai rượu cậu ấy mang tới. Dù sao khó có thể nghe chuyện này lúc tỉnh táo. Nhưng người nói ra chắc còn cảm thấy khó khăn hơn nhiều.

“Tớ thật giống cha xứ”.

“Cậu suýt trở thành cha xứ còn gì nữa”.

“Không. Rồi tớ sẽ bỏ ngay thôi. Cả yêu đương cũng không thể được thì làm gì.”

“Buổi tối, sau khi kết thúc lễ Misa tớ cảm thấy cực kỳ trống rỗng. Tớ cầu nguyện rồi đọc kinh như một cái máy trước đồng hồ các cụ già, hết người nọ lại đến người kia đi lên đi xuống. Sau đó, tớ trở về nhà xứ, đột nhiên lúc đó, cái suy nghĩ cuộc đời cứ thế này kết thúc như thắt cổ tớ lại. Tớ cũng chẳng biết tuổi trẻ là gì? Suốt những năm tháng tuổi trẻ, cho đến trước khi bước

sang tuổi 30, tứ miệt mài học tập, đào sâu nghiên cứu tư tưởng của Thomas Aquinas^[8]. Chìm sâu vào trong những dòng suy nghĩ đó, tứ thấy buồn bực quá nên đành thay quần áo ra quán rượu. Trong lúc tứ vừa mở nút chai, có ai đó ngồi xuống bên cạnh. Chính là cô ấy. Ngay lập tức mùi nước hoa tỏa ra làm tứ choáng váng.”

“Vì nhìn đói lâu ngày nên giác quan phát triển đây mà. Sau đó thì sao?”

“Có vẻ cô ấy nhìn thấy tứ khi đi ngang qua nhà thờ. Không, cũng chẳng biết là có phải theo dõi không nữa. Dù sao, sau đó, cả hai chỉ ngồi uống rượu mà không nói lời nào. Uống được một chút, cô ấy mới bắt đầu lăm bầm nói chuyện. Hơi thở lướt qua gò má nhỏ, rồi hơi thở ấy thì thâm thành lời nhẹ nhàng vào tai tứ...”

“Thế rồi, hai người ngủ với nhau?”

Paul nhìn tôi chằm chằm. Tôi không thể thoát khỏi ánh mắt cậu ấy. Đó không phải ánh mắt ngập ngừng định nói dối. Cậu ấy cúi đầu.

“Không”.

“Cha xứ mà ngủ với con chiên là trái luật đó. Sau lưng cậu luôn luôn hiện hữu hình ảnh của Chúa. Hào quang của Chúa cũng có tác dụng với cậu đấy chứ”.

“Tứ cũng biết vậy”.

“Thật may”.

Cậu ấy đứng dậy, bước về phía giá sách của tôi, tay lướt qua từng gáy sách. Loạt xoạt. Tiếng những quyển sách run rẩy.

“Thế nhưng tứ nhìn thấy Cecilia ở đó”.

“Cecilia? Cậu nói Mi Kyung á?”

“Ừ, cô ấy đến đó uống rượu một mình. Có vẻ như đã sớm nhận ra tứ, nhưng vì tứ đang ngồi với một cô bé khác nên cô ấy quay lưng đi thì phải. Lúc vào nhà vệ sinh bọn tứ đã chạm mặt nhau. Và tứ rất ngại”.

“Sáng nay, cô ấy có gọi điện cho tứ”.

“Vậy sao?”

Paul quay người lại. Đột nhiên lúc đó, bóng một con chim lướt nhanh trên đầu tôi. Cảm giác lạnh rùng mình ập đến làm tôi run rẩy như loài gặm nhấm gặp phải kẻ địch vậy. Cậu ấy đến đây không phải vì cô bé kia. Dù không có chút căn cứ nào nhưng tôi tin chắc như vậy. Đó là vì Mi Kyung. Có động đất, Mi Kyung gọi điện đến. Và Paul đến nhà tôi. Tất cả những việc này đều không phải tình cờ.

“Cậu có bia không?”

Tôi mở tủ lạnh, lấy lon bia Cass ra đưa cho cậu ấy.

“Ly nữa”.

Cậu ấy rót bia vào ly tôi mới đưa cho rồi đổ một chút rượu tây lên đó.

“Đây là cách uống ở nhà xứ. Nhưng sáng nay Cecilia có nói gì không?”

“Tớ bạn nên nói để sau gặp”.

Khi Paul và Mi Kyung chạm mặt nhau ở nhà vệ sinh, cô bé kia đã âm thầm rời đi. Xin lỗi nhé, tại tôi. Mi Kyung xin lỗi, Paul nói không sao. Hai con người sau mười năm mới gặp nhau này lại ngồi xuống, gọi rượu mới và bắt đầu uống. Đó là chuyện vô cùng tự nhiên. Vừa là bạn lâu năm từ hồi cấp ba, hơn nữa, hai con người giỏi uống rượu này, gặp nhau và cùng đi uống một chén cũng không có vấn đề gì cả. Hơn nữa, thời cấp ba, Mi Kyung đương nhiên là một người nổi bật trong số đông những cô gái từng say đắm Paul. Và cuối cùng, trong một khoảng thời gian của cuộc đời, cô ấy đã được hưởng hào quang bằng việc hẹn hò với Paul. Đến bây giờ không biết cô ấy có nghĩ đó là hào quang nữa hay không nhưng lúc đó là như vậy. Bọn con gái đồn thổi về Mi Kyung và còn nói cô ấy đã sinh con cả chục lần rồi đem bỏ. Cô gái có ngoại hình xuất chúng nhất trường và chàng trai được yêu mến nhất hẹn hò với nhau cũng là chuyện dễ hiểu.

Paul và Mi Kyung rất đẹp đôi. Mi Kyung nói chuyện với Paul, Paul nói chuyện với Mi Kyung. Tôi hỏi đó chẳng là gì, sống không đụng chạm đến họ. Nếu nói không ghen tị chút nào thì là

nói dối nhưng nói chính xác, tôi không hề có chút dục vọng trai gái đặc biệt với Mi Kyung. Đó chỉ có thể là lòng đổ kỵ trước mối quan hệ như vậy thôi. Tôi đổ kỵ với thứ tình cảm chân thật hay then thùng chỉ có thể xuất hiện ở lứa tuổi dậy thì. Đương nhiên Mi Kyung rất xinh đẹp. Sống mũi cao, nét, xinh xắn, hai con mắt đen láy hài hòa giống y như một con búp bê sứ mua từ Hà Lan vậy.

“Mi Kyung sống ở khu nào nhỉ?”

“Cô ấy ở gần nhà bố mẹ cô ấy. Nghe nói cô ấy cứ đi đi về về nhà bố mẹ suốt”.

“Ừ đúng rồi. Nhưng chồng cô ấy thế nào?”

Tôi cũng quen chồng của Mi Kyung. Không phải chỉ quen biết thông thường mà có lúc khá thân. Vì thế tôi đã giới thiệu cho Mi Kyung. Kể từ khi Paul tuyên bố chuyển trường, Mi Kyung không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa. Sau đó, cô ấy dễ dàng đỗ vào một trường đại học với điểm trúng tuyển khá cao. Chỉ đúng một lần, vào một ngày mùa xuân, ký túc xá trường mới tổ chức sự kiện có sự tham gia của cả người ngoài ký túc, cô ấy cùng tôi đến gặp Paul. Lúc đó Paul đã gọi cô ấy là Cecilia. Mối quan hệ của họ bắt đầu và kết thúc tại trường công giáo tự nhiên như vậy. Tuy nhiên, ngay cả sau khi vào đại học, tôi cũng hay gặp Mi Kyung, thỉnh thoảng cũng giới thiệu cho cô ấy một vài chàng trai. Cô ấy cũng hợp với bạn bè tôi và hay uống rượu, đi chơi cùng nên không thể tiếp tục gọi bằng tên thánh được nữa. Vào ngày mùa xuân ấy, Mi Kyung ngồi trên giường của Paul, tay quét qua tấm ga trải giường, như thể chuẩn bị mang cái gì của Paul đi. Trong tình cảnh nhạy cảm đó, tôi và Paul cố tình ngơ cô ấy đi và cố gắng nói to rằng cảnh sân trường lúc bấy giờ thật hợp với mùa xuân đầy sức sống.

“Ra ngoài đi. Các cậu không thấy bức bối sao?”

Ba người chúng tôi đi ra sân trường, ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây hoa anh đào. Mỗi khi làn gió thổi qua, những cánh hoa rơi xuống bay bay khắp nơi. Một trong số những cánh hoa bay đó rơi vào khoảng giữa chiếc áo và xương quai xanh của Mi

Kyung. Cô ấy hít thở, cánh hoa rơi ngay vào trong ngực. Tôi không nói lời nào.

“Các cậu uống gì nhỉ?”

Tôi tự động đứng lên và đi mua nước, không cản trở hai người. Tôi vừa đứng dậy, hai người họ cũng đứng dậy và đi bộ dưới cây anh đào. Mi Kyung có điều muốn hỏi, Paul cũng có điều muốn đáp. Làm việc này ở sân trường học mới có vẻ rất hợp lý. Tôi không cố bỏ công sức bới móc, tìm hiểu cuộc nói chuyện bí mật giữa hai người họ vào ngày hôm ấy. Nhưng dẫu vậy, qua những điều biết về hai người bọn họ, tôi cũng phần nào tự hiểu được. Có gì đặc biệt đâu. Một chàng trai thường đắm chìm trong những suy tư trừu tượng luôn lo sợ việc lập gia đình với một cô gái tự cho rằng mình mạnh mẽ và trí tuệ hơn các bạn cùng trang lứa, lúc nào cũng tỏ vẻ thấu hiểu chàng trai, hai người bọn họ sẽ cùng nhau ôn lại những dư âm đẹp đẽ của một mối tình học trò vừa chớm nở dưới sân trường đầy cánh hoa bay. Rồi chắc bọn họ sẽ chúc phúc cho nhau trên con đường sắp tới. Sau đó, hai người không bị ràng buộc bởi bất cứ mối duyên tình nào nữa. Thỉnh thoảng, họ cũng tình cờ chạm mặt nhau nhưng tất cả chỉ có vậy.

Ba chúng tôi chính thức gặp lại nhau vào lễ cưới của Mi Kyung. Lễ cưới được tổ chức tại một Thánh đường trên phường Seocho với rất nhiều quan khách. Cô dâu đẹp lộng lẫy. Không được xinh đẹp như thời cấp ba nhưng trông cô ấy rất tinh khôi, dễ thương trong chiếc váy cưới trắng tinh. Chú rể của Mi Kyung bước về phía tôi và nói rằng sẽ mua tặng tôi một bộ com lê. Tôi nói không cần phải như vậy. Cậu ta nói như vậy cũng tốt vì có thể tiết kiệm được một khoản tiền. Hôn lễ kết thúc, hai người họ nắm chặt tay nhau bước đi trên nền bài hát *Giấc mơ đêm hè*. Trông hai người rất hạnh phúc. Chồng của Mi Kyung, Hong Jeong Sik vừa mới đỗ kỳ thi công chức kiểm toán nhà nước, đang trong giai đoạn vừa học việc vừa làm tại một công ty kiểm toán. Mi Kyung đã tốt nghiệp đại học, vừa xin việc trong một đài phát thanh ở Yeouido. Cô phụ trách mảng sản xuất chương trình. Quả là một cặp trai tài gái sắc trời sinh. Mi Kyung và Jeong

Sik bước đến phía chúng tôi đang ngồi ăn canh sườn bò, niềm nở chào hỏi. Chúng tôi chúc phúc cho họ.

“Nếu sinh con em sẽ đến xin rửa tội và xin cho nó một cái tên Thánh”.

Paul bật cười trước câu nói đùa của Mi Kyung. Nhưng Jeong Sik mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

“Em đến nhà thờ em thường đến đi, sao lại phải đến chỗ cậu ấy chứ? Thế nhưng, Jeong Sik à, cậu làm tốt lắm. Cậu may mắn quá đấy. Lại còn trở thành kế toán nữa!”

Đến lúc đó, Jeong Sik mới nở nụ cười. Bố của cậu vốn là một giáo viên cấp ba ở vùng nông thôn. Tuy nhiên vì một lý do nào đó ông đã bỏ việc. Sau đó, đúng lúc Jeong Sik vào đại học, ông làm nông. Lúc nào ông cũng thử nghiệm các phương pháp canh tác mới nên gặp không ít thất bại. Khó khăn lắm Jeong Sik mới tốt nghiệp được. Vì thế, cậu càng cố theo đuổi kỳ thi công chức ngành kiểm toán hơn, và cuối cùng cũng đỗ kỳ thi đó. Tuy cậu ấy có chút nhàm chán nhưng thật kỳ lạ lại khá thân với tôi. Vào những năm 1987, khi những cuộc biểu tình nổ ra mạnh mẽ, trong lúc bảy mươi phần trăm sinh viên đều tập trung ở cổng trường, cậu ấy lại ở thư viện. Cậu ấy đọc cuốn tiểu thuyết độc nhất của mình. Nếu một mối với những con số và báo cáo tài chính, cậu ta sẽ đọc tuyển tập các tác phẩm văn học được giải hay tạp chí văn nghệ. Sau này, đến khi tôi trở thành nhà văn, cậu ấy là người đầu tiên gửi thư chúc mừng.

“Tớ nghe tin cậu đã trở thành nhà văn, tớ thấy vui như chính việc của tớ. Nhất định phải viết được tác phẩm thật hay rồi cùng tớ cứu rỗi các thanh niên vẫn đang lông bông, vô định nhé”.

Tôi chưa từng nghĩ tới cái gọi là “lông bông” mà Jeong Sik nhắc đến. Nhưng chắc khoảng thời gian nghiền ngẫm đọc tiểu thuyết hẳn rất khó khăn với cậu ấy. Bỗng nhiên, tôi thấy thoáng buồn. Hơn nữa, niềm tin văn học “cứu rỗi những thanh niên vẫn đang lông bông” mang lại niềm cảm động rất mới mẻ. Cuối thư cậu ấy còn trích dẫn một đoạn làn điệu dân ca của một đất nước nào đó.

“Vì sao tỏa sáng, tình yêu của chúng ta héo tàn. Cái chết giống như lời đồn. Trước khi chúng đi vào lỗ tai, hãy tận hưởng cuộc sống này”.

Có lẽ, hồi còn hẹn hò với Mi Kyung cậu ấy cũng viết những lời này. Bề ngoài nhìn khỏe khoắn như một vận động viên bóng bầu dục nhưng bên trong cậu ấy lại nhút nhát không ai bằng. Cậu có thói quen gạch chân những dòng tiểu thuyết hay tứ thơ đặc sắc rồi chép vào một cuốn sổ và lén học thuộc chúng trên tàu điện ngầm. Sau khi vào công ty kiểm toán, trong một khoảng thời gian dài, cậu vẫn hứng thú với văn chương và viết tiểu thuyết nhưng một thời điểm nào đó, có lẽ ngay sau khi tôi trở thành nhà văn, cậu không còn mặn mà với văn chương nữa. Nếu tôi nhận lời mời đến nhà của hai vợ chồng họ, cậu ấy sẽ lại lôi văn học ra làm chủ đề nói chuyện như trước đây. Tuy nhiên đều là những cuốn sách từ rất lâu, bây giờ các tác giả đó không còn hoạt động nghệ thuật nữa.

“Tớ có đọc sách của cậu đó”.

“Ồ, tuyệt đấy”.

Căn nhà của hai vợ chồng họ rất gọn gàng, tao nhã. Thu nhập của cả hai đều khá nên chẳng bao lâu họ đã gom đủ tiền tậu được một căn hộ nhỏ ở khu Gangnam. Mới có mấy năm, Mi Kyung đã có chương trình riêng và Jeong Sik ngày càng bận rộn. Bận rộn tới độ ngày cuối năm nhưng hai vợ chồng cũng không thể ngồi ăn chung với nhau một bữa cơm. Cũng từ khoảng thời gian đó, Jeong Sik không còn liên lạc với tôi như trước nữa. Tôi cũng dần dần xa cách cậu ấy và đương nhiên với cả vợ cậu ấy. Thỉnh thoảng, tôi cũng nghe chương trình phát thanh của Mi Kyung nhưng không nhìn thấy dấu tích của cô ấy ở bất cứ nơi nào. Giá như họ phát lại một bài hát thời cấp ba tôi thường nghe thì thật hay biết bao nhưng chưa lần nào như vậy cả. Từ lúc nào Mi Kyung đã phụ trách chương trình ngôi sao thần tượng 10X và cô ấy chỉ làm chương trình phát thanh âm nhạc vào khung giờ tối, lúc các thần tượng trẻ ấy biểu diễn. Đương nhiên, tôi cũng hết tuổi để nghe những chương trình đó. Cứ như vậy, rất đối tự nhiên, chúng tôi dần dần xa cách nhau hơn. Tuy nhiên,

đến tận năm ba mươi tuổi vẫn còn gặp những người bạn cùng học ở trường cấp ba công giáo mới là việc không tự nhiên. Dần dần, các mối quan hệ của tôi chỉ xoay quanh các tác giả và nhà xuất bản.

Có tiếng đổ mạnh ở đâu đó. Chai Valentine lăn ra, rượu bên trong đang đổ ra ào ào. Tôi dựng chai rượu lên, lấy khăn giấy lau bàn. Paul đã say quá rồi. Mắt cậu ấy đã bắt đầu lơ đãng, dáng vẻ cũng ngoặt ngoẹo. Chắc do uống rượu trộn với bia đây.

“Tớ... tớ đã ngủ với Mi Kyung”.

Một con chim to lớn, sải đôi cánh rộng bay ngang qua đầu tôi. Dù phần nào đoán biết việc gì đó đã xảy ra, nhưng tôi thực sự thờ ơ như mất hết sức lực trước lời tự bạch của Paul.

“Tại sao lại làm như thế? Làm như vậy đâu có được”.

“Tớ không thể làm khác được. Mi Kyung quá đáng thương. Nếu không như vậy, tớ không thể làm gì khác cho cô ấy. Thế nên mới ra nông nỗi này. Ôi, khốn kiếp, vậy tớ phải làm sao. Cô ấy đáng thương quá”.

“Ừ, tớ hiểu. Nhưng tại sao cô ấy lại đáng thương? Cô ấy trở thành góa phụ à?”

“Cậu không cần biết. Không, cậu không được biết”.

Cậu ấy lắc đầu nguây nguẩy, rồi ngồi sụp xuống, nằm sõng soài ra ghế sofa. Tôi rót rượu vào ly uống hết một hơi. Chuyện đã ra nông nỗi này. Hóa ra như vậy. Chắc không như vậy thì không được. Làm thế để như vậy... Tôi đi vào nhà vệ sinh, đi xong loạng choạng đặt mình xuống giường.

Vừa sáng sớm, Paul đã biến mất. Cái bàn trong phòng khách được lau dọn sạch sẽ. Ly rượu và chai rượu đều được mang ra bồn rửa chén. Tôi nhặt hết những thứ rơi vãi trên nền nhà, bỏ vào thùng rác. Cậu ấy rời đi trong tâm trạng rối bời. Có lẽ trong mấy ngày nữa tôi không thể động tay vào cuốn tiểu thuyết đang dở này. Nếu như vậy chẳng thể nộp đúng hạn được rồi. Tôi gọi điện đến tòa soạn bảo rằng không thể ra tiểu thuyết vào đúng mùa này được, rằng tôi vô cùng xin lỗi. Tôi vừa cầm ống nghe vừa cúi đầu. Phía bên kia nói bộ phận biên tập vẫn cho

thêm vài ngày nữa, tại sao anh lại như vậy. Số này không đăng được tiểu thuyết nào thì chúng tôi rắc rối lớn đấy, đến cả anh còn vậy thì biết làm sao, mong anh cố gắng. Cuối cùng một người mềm lòng như tôi đành phải nói sẽ cố viết tiếp nhưng trong lòng không hề thoải mái. Con say, lời hứa không có khả năng thực hiện, bí mật chỉ riêng mình tôi biết, tất cả đều thật kinh tởm.

Tôi ra khỏi nhà. Trong bụng vẫn còn cào nhưng ra ngoài hít bầu không khí lạnh sẽ tốt hơn. Tôi đi bộ dọc theo con đường ven dòng suối. Những người đi xe đạp, đi giày trượt patin băng qua người tôi tạo ra làn gió lướt qua mặt. Một chú chó dòng Husky Siberian^[9] đi thoăn thoắt cứ như thể đang kéo chủ nhân đi theo. Nó cũng hít hít, ngửi chân tôi một lát nhưng ngay lập tức mất hứng thú lại tiếp tục kéo chủ nhân, vượt lên phía trước. Vai tôi bắt đầu lạnh cóng. Mọi người ai ai cũng tràn trề sinh lực trên con đường đi dạo. Tất cả đều đang chạy hoặc hối hả đi về một hướng nào đó. Tôi sẽ chỉ đi đến dưới chân cầu rồi quay lại. Tôi rảo bước nhanh hơn một chút. Đi đến phía dưới chân cầu, tôi nhìn thấy một cái lều mà khi này không thấy. Có ánh lửa le lói phát ra từ trong chiếc lều màu vàng có sức chứa độ bốn, năm người này. Có ai đó bên trong. Tôi nghe thấy cả tiếng thì thầm. Ban đêm chắc hẳn lạnh lắm. Ở đây một lát thôi cũng phải chịu đựng lắm rồi. Tôi đút hai tay vào túi quần, cố rướn người nhìn vào cái lều. Roạt, tôi kéo khóa lều, gương mặt một người đàn ông đập ngay vào mắt tôi.

“Chuyện gì thế?”

Người đàn ông tỏ vẻ tức tối ra mặt. Quá bất ngờ, tôi vội xua tay.

“Không có gì. Tôi chỉ đi ngang qua...”

Qua khe hở có thể nhìn thấy khuôn mặt một người con gái độ hai mươi tuổi. Trên khuôn mặt non trẻ đôi mắt lơ lơ như thể vừa uống thuốc. Đó là ánh mắt không thêm quan tâm đến bất cứ việc gì trên đời. Cô bé nhìn tôi chằm chằm bằng gương mặt không biết là lạnh, cũng chẳng biết nóng, rồi lại chui đầu vào bên trong. Những đứa bé đạp xe chen vào giữa khoảng không

gian giữa tôi và bọn họ. Tranh thủ lúc ấy, tôi vội quay bước đi về. Người đàn ông trong túp lều lắc nhai.

“Thằng điên”.

Một chú chó đi tiểu ngay dưới biển báo “Sông Hàn cách 4,5km”. Tôi quay trở về nhà, vắn nước ấm và ngâm mình trong bồn. Sáng sớm đã ăn chửi làm gì có ai không câu. Tôi bắt đầu đập chân trong bồn tắm, nước bắn tung tóe ra tứ phía. Nước xà phòng bắn lên gương, lên bồn cầu, lên tủ để đồ và lên cả móc treo khăn. Tôi dùng tay tung nước lên. Rồi dùng hết sức hét to. A a a a!

Tôi ra khỏi bồn tắm, lau khô người rồi dùng bữa sáng đơn giản. Tôi lấy vài cái khăn khô trong tủ quần áo, mấy cái giẻ phơi trên giá rồi vào phòng tắm lau dọn. Đây là việc tôi hay làm. Không được tức giận, phải âm thầm tự mình giải quyết những việc tự mình gây ra và những việc không ai biết. Tìm hiểu ra mới biết mọi người cũng chẳng có gì khác biệt. Được mấy ai sống và làm theo những gì mình mong muốn. Đó là câu cửa miệng của mẹ. Nhưng mẹ cũng chính là đại diện tiêu biểu cho quan điểm sống đó. Bà có ba đời chồng, và thuộc típ người sống đại khái, hành động không suy nghĩ kỹ, thích du lịch thì du lịch, thích mua sắm thì đi mua sắm. Lạ thay, dẫu sống vậy đi chẳng nữa, cuối cùng bà không hề khổ sở. Bà luôn đường đường chính chính yêu cầu những ông chồng cũ gửi tiền sinh hoạt, hay thanh toán tiền du lịch, tiền mua sắm cho bà.

“Không phải tôi sống tốt, các người mới thấy thoải mái sao?”

Mẹ nói vậy và những người đàn ông kia chẳng ai buồn phản kháng. Đàn ông đều mềm yếu trước những người phụ nữ không ý thức được lỗi lầm của mình. Vớ phải người phụ nữ coi hôn nhân như việc mua sắm tại nhà thật chẳng biết phải làm sao? Mẹ chính là người tiêu dùng của chế độ kết hôn. Lúc nào cũng đang hoàng vênh cầm lên đòi quyền lợi. “Trả lại cho tôi”. “Hồng rồi chịu trách nhiệm đi”. Cứ bù lu bù loa đại khái cho xong thể nhưng mẹ vẫn sống tốt. Con cái với bà cũng chẳng có gì khác biệt. Với tôi thì lại thoải mái. Nói cách khác mẹ không bao giờ giục tôi lập gia đình.

“Con cứ làm theo thứ mình thích. Kết hôn đối với đàn ông là thiệt hại đó”.

Mẹ tôi luôn trần trở sợ tôi đòi tiền thuê nhà. Đến giờ tôi vẫn chưa lấy vợ không hẳn lỗi tại mẹ, nhưng cũng không thể nói bà hoàn toàn không có chút trách nhiệm nào. Mẹ như chủ nợ không ngừng đòi hỏi. Chỉ cần mở miệng, bà lại cho thấy đặc trưng đầy hứng thú của người phụ nữ qua khéo miệng đánh đá, sẵn sàng nhả bỏ vào miệng người khác. Khi tôi báo tin mình đã trở thành nhà văn, mẹ tôi đã sử dụng hết vốn từ tiếng Anh hạn hẹp của mình để chúc mừng tôi.

“Bờ ra vồ, gút! Iu a mai ri li ri li gờ rết săn!”

Và bà cũng khuyên nhủ tôi thế này.

“Con hãy viết văn vì phụ nữ đi. Nếu vậy cuộc đời con sẽ bình thản. Hãy vẽ một bức tranh bằng ngôn từ thật đẹp về người phụ nữ, còn biến bọn đàn ông thành những thằng đáng chết. Như thế, con không bao giờ bị ghét bỏ”.

Mỗi lần nghĩ đến lời khuyên của mẹ, tôi lại rơi vào trạng thái kỳ cục khó tả. Văn học vì phụ nữ? Có tồn tại cái đó sao? Mẹ, nếu mẹ sống lâu, chắc sẽ cưới thêm hai đời chồng nữa mất. Người phụ nữ không tiếc rẻ lời lăng mạ cay độc đối với tất cả những người có khả năng trở thành đối thủ ấy cũng không nói được một câu tốt đẹp nào về Mi Kyung. Thời đại học, một lần tình cờ gặp bọn tôi trong quán cà phê, mẹ đã tôi rồi ghé mông vào ngồi xuống, uống vài cốc bia với Mi Kyung. Khi cô ấy vào nhà vệ sinh, mẹ tôi đã mở miệng đánh giá vô cùng ngắn gọn về cô ấy như thế này.

“Nhìn tướng biết ngay số phận không có gì tốt đẹp rồi. Thông minh nhưng lại không có phúc với đàn ông. Bên trong cháy rục, mặt sẽ sệ xuống trước tuổi ba mươi. Cứ xem lời mẹ có đúng không”.

Không thèm nghe lời tôi nói rằng cô gái này không phải người yêu tôi, bà đi ra ngoài cùng mấy người đàn ông đã hẹn gặp từ trước. Đương nhiên bà không hề trả tiền bia. Mi Kyung cũng lòng vòng đánh giá mẹ tôi. Này, mẹ cậu tuyệt thật đấy! Nhưng

đúng mẹ cậu chứ? Mẹ cậu sao trông trẻ như tám tuổi dì cậu vậy? Tôi chỉ đổ mặt và tiếp tục uống bia. Tôi không có ý định gì với Mi Kyung nhưng nghe những lời của mẹ, cảm giác như chính bản thân mình bị xúc phạm.

Lau dọn phòng tắm xong đầu đầy. Tôi ngồi xuống trước màn hình ti vi, đổi hết kênh nọ đến kênh kia giết thời gian. Nội dung tiểu thuyết phải viết cứ lờn vờn trong đầu, không sao diễn tả nhân vật chính một cách cụ thể, chân thực. Cứ như thế hết đêm rồi đến ngày rồi lại đến đêm. Chỉ có hai cuộc gọi từ ban biên tập nhà xuất bản, không ai tìm đến tôi cả. Tôi nhắc máy, gọi cho Mi Kyung.

“Alô?”

“Tớ đây”.

“Cậu gọi cho tớ thật này. Tớ cứ nghĩ cậu sẽ không gọi cơ đấy”.

“Gặp nhau chút chứ?”

“Ừ”.

Mi Kyung đến đợi tôi trước. Chúng tôi vừa uống cà phê vừa nói về chương trình mới do cô ấy đảm nhận, về cuốn tiểu thuyết của tôi. Cô ấy đã chuyển công việc từ đài phát thanh sang đài truyền hình. Cô ấy nói thuyên chuyển công tác sang Cục sản xuất chương trình cơ bản khiến cô ấy hơi bận rộn. Lâu không gặp, tôi thực sự sốc khi nhìn thấy gương mặt cô ấy. Tôi không thể không nghĩ tới những tiên đoán trước đây của mẹ. Khuôn mặt của người phụ nữ ba mươi lăm tuổi nhìn không khác gì bốn mươi lăm. Nhìn những vết nhăn hằn rõ trên khóe mắt, gò má sệ xuống không chút sinh lực, đôi mắt hõm sâu, thâm quầng, mái tóc bù xù không bóng mượt, chắc ai cũng nghĩ giống như tôi. Dù cô ấy có cố gắng tỏ ra vui mừng, nhưng nhìn đôi chân đang run rẩy kia, tôi đoán chắc hẳn có vấn đề gì đó rất nghiêm trọng đã xảy ra. Tôi giơ tay chặn lời cô ấy.

“Mi Kyung à”.

“Ơi?”

“Cậu gặp tớ không phải để nói những chuyện này đúng không?”

“VẬY à? Tớ cũng không biết. Tại sao tớ lại nói chúng ta gặp nhau nhỉ?”

“Mình đổi chỗ nhé?”

Tôi dẫn cô ấy lên xe rồi đưa tới bờ sông. Trông cô có vẻ thoải mái hơn khi không ngồi đối diện với tôi nữa. Tôi mở đài lên. Phát thanh viên đang giới thiệu về nhạc Brazil. Brazil thường được biết đến với những điệu samba. Hôm nay, chúng ta hãy cùng tìm đến đất nước cháy bỏng này xem sao?

“Mi Kyung à, sao cậu không nói gì về Jeong Sik?”

Mi Kyung quay sang nhìn tôi chăm chăm như thể vừa thấy một hiện tượng thiên nhiên kỳ bí. Ghét bỏ, phẫn nộ, khó hiểu, thương cảm, tuyệt vọng, những cảm xúc đó hiện lên trong ánh mắt của cô rồi nhanh chóng biến mất.

“Cậu... không biết sao?”

“Biết gì cơ?”

“À, ra cậu không biết. Ra là vậy. Ngốc thật, sao tớ lại nghĩ cậu biết nhỉ?”

Cô ấy khẽ đập đầu vào cửa xe.

“Tớ cứ tưởng vậy nên đã nghĩ cậu thật tàn nhẫn. Hận nộ gì chứ? Tên xấu xa. Cái đó quan trọng như vậy sao? Tớ đã ghét cậu như thế đó”.

Tôi tắt đài. Điệu samba vụt mất nhường cho không gian im lặng. Cảm giác quá đỗi thân thuộc như đã từng thấy ở đâu đó. Ngày trước, hình như cũng có giây phút như vậy. Mi Kyung tìm đến tôi và khóc về chuyện với Paul. Paul cũng có lần tìm đến rồi khóc về chuyện với Mi Kyung. Hai người họ có điều gì đó cần được giải bày. Tôi ghen tị với bọn họ. Tôi không để lại một góc tối nào đó trong tâm hồn bất kỳ ai.

“Cậu có biết dạo này tớ đang làm chương trình gì không?”

Cô ấy không đi vào trọng tâm mà chuyển sang chủ đề khác.

“Tớ nghe nói cậu đang phụ trách chương trình phim tài liệu”.

“Ừ”.

“Phim tài liệu về gì vậy? Quay đời sống các loài chim én bay trên trời à?”

“Không”.

“Vậy thì?”

“Năm 1994, một xe ô tô đã đâm vào rặng cây ven đường trên một quốc lộ nào đó thuộc quận Yeonggwang. Cái xe bốc cháy. Lái xe chết ngay tại chỗ, trong khi toàn bộ xe và hàng hóa bị thiêu rụi hoàn toàn. Người lái xe đó là một người phân phối hải sản”.

“Rồi sao nữa?”

“Cảnh sát kết luận nguyên nhân dẫn đến tai nạn là do lái xe không chú ý rồi kết thúc cuộc điều tra tại đó. Năm 1997, một chiếc xe thuê đang đỗ trên đường vành đai ở đảo Jeju tự dưng bốc cháy. Nạn nhân trên xe là một đôi vợ chồng mới cưới. Người chồng chết cháy trong xe, người vợ bị bỏng toàn thân rồi chạy trốn nhưng giờ đang ở trong bệnh viện tâm thần”.

Toàn những chuyện xảy ra bất ngờ. Tôi vốn chán ngấy những câu chuyện khủng khiếp như vậy. Mi Kyung nhả khói thuốc ra phía ngoài cửa xe.

“À, con mèo nhà tớ về rồi”.

“Vậy à?”

“Nhưng chân nó bị khập khiễng. Có vẻ trong lúc ra ngoài nó bị trượt chân ngã ở đâu đó. Cái con ngu ngốc này. Trên đời này thật nhiều chuyện không thể hiểu được”.

“Không phải cậu làm mấy bộ phim như *Hồ sơ tuyệt mật* đấy chứ?”

“Cậu thích phim đó sao?”

“Không, tớ thích những bộ phim lãng mạn. Hơi phức tạp nhưng cuối cùng tất cả đều có thể tha thứ được”.

“Tớ xin lỗi, kể những chuyện như thế này...”

“Không sao đâu”.

“Năm 2001, một người đàn ông chăn bò đã chết cháy trong nông trại thuộc quận Pyeongchang, tỉnh Gangwon. Xung quanh

đó có rất nhiều người làm công nhưng rất ít người chứng kiến. Những con bò đột nhiên chạy rầm rập, người đàn ông toàn thân dính lửa vô cùng đau đớn. Người ta không tìm thấy bất cứ chất gì dễ bốc cháy trong túi người đàn ông đó, cũng chẳng phát hiện được xăng hay chất dung môi nào cả. Thế nhưng giống như có một cái gì đó phủ kín từ đầu đến chân chỉ trong chốc lát ông ta bị bọc trong ngọn lửa bùng bùng. Duy chỉ có cánh tay và chân không bị cháy.”

“Kinh dị quá”.

Tôi thở hắt ra, lắc lắc đầu. Mi Kyung nhấn nút mở cửa xe để cho không khí bên ngoài ulla vào. Cô ấy nhả khói thuốc ra như thể mấy con cá trong bể thủy sinh đang thở.

“Mùa thu năm 2002, một kế toán làm ca đêm về, đang lùi xe trong tầng hầm bỗng nhiên chết cháy trong xe”.

Những đứa trẻ cầm dây diều, chạy qua trước mặt chúng tôi. Con diều chưa bay được lên cao đã bị bọn trẻ kéo bay phần phật nghiêng ngả. Rời mắt khỏi lũ trẻ và những cánh diều, bờ sông lại vô cùng yên ắng. Không hiểu sao tôi thấy mình như đang ở trong một bộ phim thường chiếu trên truyền hình.

“Cậu biết, tớ cũng biết người kế toán ấy”.

Tôi nắm lấy tay Mi Kyung. Tôi nghĩ đây là một hành động lịch sự. Nước mắt cô ấy rơi xuống diều thuốc, làm nó ướt sũng. Nước mắt rơi cả xuống mu bàn tay.

“Rốt cuộc tại sao lại như vậy?”

“Họ vẫn đang điều tra. Nhưng điểm lạ lùng, hiếm thấy là điểm phát cháy lại nằm ở gần tim nạn nhân. Chuyện này không thể xảy ra. Tuy nhiên, họ kết luận vậy. Vì bốc cháy từ bên trong nên toàn cơ thể bị cháy rồi đến xe hay nhà cũng bị cháy. Mà chỉ trong một chốc lát thôi”.

“Lẽ nào lại như vậy”.

“Bình thường nếu gặp hỏa hoạn, da sẽ bị tổn thương nhiều nhất nhưng trường hợp này các bộ phận bên trong lại bị tổn thương nhiều nhất. Cậu không tin đúng không? Tớ cũng thế. Cái

này gọi là phát hỏa tự nhiên. Không bật lửa, không xăng, chỉ là lửa từ bên trong cơ thể phát ra, bốc cháy thiêu rụi mọi thứ”.

“Mi Kyung à. Nhìn tớ này”.

Mi Kyung nhìn tôi bằng đôi mắt đắm lệ.

“Cậu, dạo này vẫn đi làm chứ?”

Mi Kyung gật đầu và cười gượng.

“Tớ vẫn bình thường. Cậu nghĩ như vậy cũng không phải vô lý. Thế nhưng ở Mỹ người ta từng làm phim tài liệu về sự việc tương tự như thế này rồi. Một chàng cao bồi nào đó, khi tất cả mọi người đều đang nhìn anh ta, đột nhiên toàn cơ thể bị bao trùm trong biển lửa rồi chết. Mọi người chạy đến dùng chăn để dập lửa nhưng không ăn thua. Cuối cùng, còn lại bàn tay, bàn chân, và đầu hầu như không bị cháy. Trong những vụ hỏa hoạn chúng ta nghĩ đơn giản là cháy thông thường ấy, chắc chắn có vụ như thế này. Ai đó đang cầm vô lăng, ngâm nga hát một mình, đột nhiên bị bao trùm trong ngọn lửa. Rồi đâm uỳnh vào rặng cây ven đường. Đội điều tra của công ty bảo hiểm, ban thanh tra tai nạn giao thông của cảnh sát vào cuộc, kết luận rằng tai nạn va chạm do lái xe thiếu kinh nghiệm. Tuy nhiên, trong xe của người phân phối hải sản tớ vừa nói hầu như không có nhiên liệu. Cô vợ đang trong kỳ du lịch trăng mật, người đàn bà đang ở bệnh viện tâm thần đến giờ vẫn cho rằng đó là hỏa hoạn tự nhiên. Đột nhiên lửa từ cơ thể người chồng cô bùng cháy, chẳng khác gì bếp ga xách tay phát nổ”.

“Jeong Sik thì sao?”

“Trong xe anh ấy không hề có nhiên liệu. Anh ấy liên tục phải làm ca đêm, bận đến độ không có thời gian đi đổ xăng. Cậu cũng biết đấy. Jeong Sik không hút thuốc. Cũng không phát hiện dấu vết đột nhập từ bên ngoài trên màn hình camera an ninh trong nhà đậu xe. Jeong Sik chỉ mang cặp sách lên xe và khởi động. Anh ấy khởi động một lát rồi lái xe về phía trước nhưng xe đột ngột dừng lại, một lúc sau thấy khói và lửa đỏ bốc lên. Và anh ấy không thể ra ngoài được...”

Mi Kyung không thể nói thêm được nữa. Tôi ôm lấy vai cô ấy và cũng khóc theo. Làm sao có thể dễ dàng chấp nhận sự thật đau đớn người chồng không bao giờ phạm tội, ngày ngày sống thật thà ngay thẳng lại chết vì ngọn lửa từ chính trong người anh ta. Vừa ôm vai Mi Kyung, tôi vừa nghĩ đến vỏ ngoài của album “Wish you were here” của ban nhạc Anh - Pink Floyd. Đó là bức tranh một người đàn ông bốc cháy ngùn ngụt và một người đàn ông lạnh lặn bắt tay nhau trên con đường hoang vắng. Ngày ấy chúng tôi đều yêu thích album đó.

“Dẫu vậy, tớ vẫn thấy cơ quan giao cho cậu chương trình như thế không hợp lý lắm”.

“Đúng rồi. Chương trình tài liệu chỉ toàn nói dối. Chỉ nghĩ thôi cả người tớ đã run bần bật thì làm chương trình thế nào được. Vì nội dung quá u tối, nên dù tớ có nói sẽ làm đi nữa phía công ty cũng sẽ không đồng ý đâu”.

“Công ty đó cũng không đến nỗi xấu xa”.

“Tớ chỉ đang một mình tìm hiểu thôi. Không chỉ mình tớ, có cả những người có ý nghĩ như tớ cùng tham gia. Chúng tớ gặp nhau, trao đổi thông tin, gặp những người xung quanh nạn nhân. Toàn những người nếu không làm như vậy, thì không chịu được. Nhưng lần nào gặp cũng nói về lửa, rồi lại lửa thật mệt mỏi.”

“Cậu vẫn đang chỉ nói về lửa với tớ mà”.

“Vậy à?”

Mi Kyung cười khẩy. Tôi không nhắc gì tới Paul. Tôi nên làm như vậy. Trên đời này có nhiều việc ta không thể biết, cũng có nhiều việc không cần thiết phải nói ra. Trên bầu trời, ánh sao bắt đầu xuất hiện từ lúc nào không hay. Tuy bị vô vàn ánh đèn của Yeouido nuốt lấy nhưng vẫn còn một vài hành tinh và hằng tinh^[10] vẫn bền bỉ phát sáng lấp lánh.

“Anh ấy chết đi, đột nhiên tớ có suy nghĩ rằng mình chẳng biết gì về anh ấy cả. Chỉ đơn giản là một người hiền lành. Một người muốn có con nhưng cuối cùng vẫn chưa làm được, cực kỳ

yêu mến bố, không thể dùng cả hai tay hai chân chơi bóng chày. Chỉ vậy thôi. Tớ thấy như sống cùng với ảo ảnh vậy”.

“Mộ của cậu ấy ở đâu?”

“Trong khu để tro cốt. Khu vực Paju”.

“Hôm nào chúng ta cùng đến đó”.

Mi Kyung nắm lấy tay tôi. Lòng bàn tay ẩm ướt, mu bàn tay lại khô ráp.

“Không được”.

“Tại sao lại không được?”

“Nếu cùng đi, cậu sẽ phải cưới tớ đấy”.

Lần đầu tiên thấy Mi Kyung cười tươi kể từ lúc gặp.

“Cậu điên rồi”.

“Thấy chưa, không được mà. Thế nên cậu đi một mình đi”.

Cái này sao cũng quen quen đến lạ thường. Tôi cảm thấy như cùng một sự việc ngày xưa đã xảy ra. Tuy nhiên, Jeong Sik lần đầu tiên chết. Và cũng là lần cuối cùng. Cho nên không có chuyện đó xảy ra. Nhưng tại sao tôi có cảm giác chuyện này chẳng giống như lần đầu xảy ra. Tôi lắc đầu. Tôi không nói lời nào, nhìn lên hành tinh đang phát sáng phía trên tòa nhà. Tôi gượng cười, khởi động xe. Rin rin. Tôi thấy từ đâu đang dâng trào một nguồn sinh khí mới mẻ.

Tôi đưa Mi Kyung về nhà, rồi trở về nhà mình. Trên đường về tôi bỗng có suy nghĩ sống với cô ấy cũng chẳng phải chuyện gì tồi tệ. Thực ra cùng sống với nhau cũng không có gì đặc biệt. Cùng nhau ăn sáng, đưa người phụ nữ bận rộn đó đi làm, uống trà xanh, viết tiểu thuyết, nghe nhạc, cùng ăn tối với cô ấy. Hôm nay, anh viết được nhiều không? Nếu cô ấy hỏi, tôi sẽ cho cô ấy xem phần tiểu thuyết đã viết trong lúc cô ấy đi làm. Hai chúng tôi sẽ không dao động trước bất cứ điều gì khác nữa và sẽ cùng nhau sống thật lâu. Cùng với một ai đó chui ra chui vào dưới một mái nhà nhỏ, cứ như thế sống với nhau không biết chừng cái bóng của tôi sẽ xuất hiện. Nếu cái bóng đẹp đẽ ấy xuất hiện, có lẽ tôi sẽ ngay lập tức đến nhà thờ, đánh vào sau gáy cha xứ Paul điển trai một cái rồi xin rửa tội cho con tôi. Hãy cho nó một

cái tên Thánh thật hay. Đừng giống như tên Paul. Mỗi năm một lần chúng tôi sẽ làm giỗ cho Jeong Sik. Chẳng phải cậu ấy chết mà không có con cái hay sao. Trong lúc nghĩ như vậy, bóng một con chim to lớn bay qua đầu tôi. Tôi nhìn lên trời. Kỳ lạ thật. Không có trăng tại sao lại có bóng chim. Tôi co người lại. Nhờ đó, sự tưởng tượng hão huyền chấm dứt. Tôi cởi bỏ quần áo, chui vào trong giường.

Và khóc.

Dù có yêu em

1. Nam

Mùa đông năm ấy, ngày nào tôi cũng đi bơi. Năm rưỡi sáng, tôi đã dụi mắt, leo ra khỏi giường, đeo chiếc túi đựng bộ đồ bơi để sẵn trên đầu giường rồi ra khỏi nhà. Với mong muốn giảm cân, bất chấp những cơn gió lạnh thấu xương buổi sớm, tôi đi bộ đến bể bơi. Tôi nổi cả da gà mỗi khi thay đồ ở phòng thay đồ. Đến tận lúc đó, tôi vẫn chưa thực sự tỉnh ngủ. Bước vào nhà tắm, được tắm bằng dòng nước ấm, tôi mới tỉnh ngủ hẳn. Tôi tắm qua một lần rồi đội mũ bơi, đeo kính, vội vã nhảy xuống bể bơi, ngụp xuống. Hôm nào bơi giỏi, ngụp tốt, tôi thấy rất sảng khoái vô cùng, nhưng gặp hôm tư thể không tốt, mắt kính bị tuột hay bụng kêu “poong” một cái y rằng ngày hôm đó mọi việc chẳng suôn sẻ, không như ý mình. Vậy nên thông qua việc lặn, tôi có thể dự đoán vận mệnh của ngày hôm đó.

“Nhìn xuống đầu ngón chân đi”.

Giáo viên dạy bơi đã dạy chúng tôi như vậy. Khi nhảy xuống nước, phải tự nhìn đầu ngón chân của mình. Tuy nhiên, không phải là cứ làm vậy sẽ chắc chắn thành công. Ngoài việc đó ra, có một điều còn quan trọng hơn. Nhưng thực sự không thể giải thích việc đó bằng lời.

Mỗi ngày chúng tôi thường xuyên lặp đi lặp lại một việc nhàm chán, đơn điệu nhưng lâu lâu trong bể bơi cũng xảy ra một số việc kỳ lạ. Vào một ngày nọ, một phụ nữ trung niên chỉ đội mũ bơi và đeo kính xuất hiện ở bể bơi. Cô ta cởi bộ đồ bơi ra để tắm trắng rồi cứ thế treo nó lên móc chỗ vòi hoa sen và tiến

về phía bể bơi. Những cô gái đang trong bể bơi ra sức vẫy tay ra hiệu cho cô ta quay vào trong. Nhưng ngược lại, cô ta lại tưởng họ đang gọi mình về phía bể bơi. Cô vội vã bước tới, đứng trên thành một hồi rồi nhảy tồm xuống nước. Đã nhảy xuống rồi, giờ muốn lên không phải chuyện đơn giản. Bỗng chốc, bể bơi trở nên im lặng lạ thường. Các học viên khác bao vây cô ta thành một vòng tròn. Cô gái mặc bộ đồ bơi màu đen hãng Arena leo lên cầu thang bước ra khỏi bể bơi, đi vào phòng tắm. Mọi ánh mắt dưới bể bơi đều dồn về phía cô gái và dõi theo bước chân cô. Một lát sau đó, cô cầm bộ đồ bơi quay trở lại. Cô cũng lúng túng như thể chính mình không mặc đồ bơi. Ngay lập tức, cô đưa bộ đồ bơi cho bà cô kia. Khuôn mặt chủ nhân bộ đồ bơi méo máo như sắp khóc. Cô ta cẩn thận mặc lại bộ đồ. Một phụ nữ khác tháo chiếc mũ của mình, đổi cho cô. Tiếng còi của huấn luyện viên lại vang lên. Buổi tập bơi lại tiếp tục. Tất cả các học viên đều xoải tay đập chân. Lần lượt từng người bơi về phía trước. Ai nấy nhìn đều giống nhau nên rất khó để phân biệt được đâu là nhân vật chính của vụ xô xát vừa xảy ra. Hình ảnh cái háng thâm đen và bộ ngực chảy xệ của người phụ nữ trung niên hồn nhiên, không biết mình đang trong tình trạng như thế nào cứ thế坦然 nhiên bước xuống bể bơi đọng mãi trong đầu tôi, không dễ gì biến mất. Dẫu đó chẳng phải việc đáng buồn, hay nực cười đi chăng nữa, nhưng nó cũng để lại một ấn tượng thật kỳ lạ.

Sau vụ ồn ào ngày hôm ấy, ban quản lý bể bơi đặt một chiếc gương lớn trước cửa ra vào phòng tắm. Mọi người có thể đứng trước gương chỉnh sửa quần áo rồi đi ra bể bơi. Kể từ đó, không thấy xuất hiện các cô gái hở thân trong bể bơi nữa. Thay vào đó, tôi đã gặp một người bạn thời trung học đang trong trang phục đồ bơi.

“Park Yeong Su phải không? Lâu lắm rồi mới gặp cậu”.

“Ừ, đúng vậy. Cậu vẫn ở khu này nhỉ”.

“Cậu đang học lớp nào vậy?”

“Mình học lớp trung cấp, đang học bơi bướm. Còn cậu?”

“Mình mới sơ cấp thôi”.

“Nhưng sao hôm nay bọn mình mới gặp nhau nhỉ?”

“Vì đợt trước, mình học buổi tối”.

“Lớp sơ cấp chỉ học đập nước thôi nhỉ?”

“Xong giai đoạn đập nước rồi, bây giờ đang học thở”.

“Học thở chắc khó lắm”.

Cô ấy thở một hơi dài.

“Bạn có thể ngừng nhìn ngực mình được không?”

“Xin lỗi. Vì mình chẳng còn chỗ nào để nhìn”.

Cô ấy học thở. Tôi tập bơi bướm. Rơi xuống nước, tay giơ cao như người chết, cuối cùng uống đầy nước trong bể bơi. Cô ấy quay đầu qua, quay đầu lại cũng uống nước, tôi ngẩng đầu lên, cúi đầu xuống cũng không tránh khỏi uống nước trong bể bơi. Có người cười khà khà nói rằng trong bể bơi có thuốc khử trùng nên nếu uống nhiều nước vi khuẩn sẽ chết hết. Người đó chính là huấn luyện viên của chúng tôi. Sau buổi tập, tôi vào phòng tắm súc miệng còn nồng nặc mùi thuốc khử trùng, rồi đi ra ngoài. Cô bạn kia đang đợi tôi bên ngoài.

“In Suk à”.

“Bạn vẫn đợi mình à?”

“Uống với mình một ly cà phê nhé?”

Cô ấy mở màn hình điện thoại lên xem đồng hồ.

“Bảy rưỡi sáng có quán nào mở cửa không nhỉ?”

“Không”.

Tôi chỉ vào chiếc máy bán hàng tự động. Chúng tôi ngồi trong phòng nghỉ, uống cà phê sữa lấy từ máy bán hàng tự động.

“Lúc này tớ xin lỗi nhé”.

“Bạn nói sao cơ?”

“Ngực”.

“Được rồi. Ở bể bơi mà”.

Nói vậy nhưng cô ấy vẫn vòng tay lên che vòng ngực căng phồng. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt In Suk.

“Cậu không có chút thay đổi nào nhỉ. Vẫn giống hồi cấp hai”.

“Không trang điểm nên vậy. Đừng có nhìn hoài thế”.

“Thì ra vậy. Nếu trang điểm chắc không nhận ra đâu nhỉ?”

“Chắc vậy”.

Cô ấy đưa chiếc cốc giấy đã uống hết cà phê cho tôi rồi đứng lên.

“Ngày nào cậu cũng đến đây à?”

“Ừ”.

“Ngày mai gặp”.

Nhưng kể từ đó, cô ấy không còn xuất hiện ở bể bơi nữa. Tại sao phải đến lại bể bơi có tên bạn cấp hai cứ nhìn chăm chăm vào ngực mình cơ chứ. Nhưng tôi không bỏ bất cứ ngày nào. Hôm nào tôi cũng đến bể bơi từ sáng sớm đến nỗi huấn luyện viên nghĩ tôi dị thường.

“Cậu không uống rượu đấy chứ?”

“Vâng. Em vốn không uống rượu”.

“Cậu chăm chỉ tập bơi nhỉ. Hè này định đi nghỉ mát ở đâu à?”

“Không. Chỉ là em thích nước thôi”.

“Từ hôm nay cậu xuất phát đầu nhé”.

“Vâng”.

Giáo viên gọi tên tôi đầu tiên trong lớp trung cấp. Tôi rẽ nước bơi thẳng về phía trước. Những học viên khác trong lớp bơi theo sau tôi. Nếu người dẫn đầu bị rớt lại thì tốc độ của cả đoàn phía sau cũng bị chậm theo, nên tôi tự thấy mình cần có trách nhiệm hơn. Đến bảy giờ, buổi tập kết thúc nhưng tôi không về nhà. Tôi giả vờ ở lại luyện tập những kỹ thuật còn thiếu sót như bơi bướm hay bơi ngửa. Trong lúc tôi vẫn đang bơi dưới nước, đột nhiên huấn luyện viên tìm tôi.

“Cậu là sinh viên à?”

“Vâng”.

“Ra là vậy”.

Cứ vậy, người đó không nói gì thêm nữa. Anh ta chỉ hỏi cho có chuyện, thực tình cũng chẳng phải do quan tâm đến học viên. Nhìn anh ta có vẻ ủ rũ trong bộ đồ huấn luyện viên. Nhưng đến khi mặc đồ bơi trông rất phong độ. Khi mặc đồng phục huấn luyện ngồi trên thành bể bơi nhìn giống như nhân viên giao hàng ở các nhà ăn Trung Quốc.

“Thầy định nói gì sao?”

Anh ta nghiêng đầu.

“Tôi...”

“Thầy cứ nói đi”.

“Lần trước tôi thấy cậu nói chuyện với Jeong In Suk. Khoảng mấy ngày trước ở trong phòng nghỉ...”

“À, cô ấy là bạn học cấp hai của em. Nhưng dạo này không thấy cô ấy đến”.

“Tại sao lại không đến, cậu có biết lý do không?”

Tôi không thể nói là do bộ ngực của cô ấy được. Tôi chỉ lắc đầu thôi.

“Cậu có số điện thoại của cô bé đó không?”

“Trên thẻ thành viên không ghi sao?”

Nếu có, bản thân tôi cũng muốn biết.

“Tôi đã gọi vào số ghi trên đó nhưng không được. Chắc cô ấy đổi số rồi”.

Trong khi tôi đang suy nghĩ không hiểu từ lúc nào vị huấn luyện viên kia lại quan tâm đến sự chuyên cần của một học viên bình thường, anh ta đứng lên về mặt đầy thất vọng. Khi người đó đứng dậy định quay lưng đi, tôi nói sẽ lục lại album tốt nghiệp hay vào trang thông tin hội đồng môn để tìm số điện thoại. Nghe tôi nói vậy, khuôn mặt người đó vui như đứa trẻ nhận được món quà là chiếc máy chơi game. Đoạn, người đó chỉnh lại tư thế cho tôi.

“À, đợi chút. Lúc này, tôi thấy cậu bơi bướm, chân cong như vậy không được. Phải ở tư thế thoải mái nhất, rồi đạp nước mạnh kêu boong boong mới được”.

Người ấy dùng tay làm mẫu cho tôi xem. Nhìn kỹ lại khuôn mặt, đột nhiên tôi thấy anh ta còn trẻ hơn cả mình. Cũng có thể do khuôn mặt sạm nên nhìn anh ta già hơn độ năm sáu tuổi.

Nhưng tình cờ hôm đó tôi lại gặp In Suk đúng lúc đi mua giấy thể thao ở trung tâm thương mại cạnh bể bơi. Cô ấy khoác tay bạn cùng đi. Lần đầu tiên, tôi không thể nhận ra cô ấy.

“In Suk, gặp cậu ăn mặc như thế này, đúng là tớ không thể nhận ra”.

Bố tôi thường nhấn mạnh với tôi rằng trong cuộc sống, lời chào đóng vai trò rất quan trọng. Quan điểm của bố tôi là chỉ cần biết cách chào hỏi, không bao giờ bị đối. Nhưng tôi lúc nào cũng vì lời chào mà bị ăn chửi. Tôi quên mất rằng trong lời chào không cần sự chân thật. In Suk bĩu môi.

“Ai nghe thấy lại tưởng chúng ta thân nhau lắm”.

“Xin lỗi, mình đã định nói những câu tử tế hơn rồi”.

Khuôn mặt In Suk có chút kiêu ngạo. Nhưng thực sự, cô ấy ăn mặc tử tế nhìn rất xinh. Không còn là In Suk trùm kín đầu bằng mũ bơi, không còn nhìn thấy lông mày đâu nữa. Tóc làm phồng, trang điểm cẩn thận, lại thêm ánh đèn của trung tâm thương mại làm cho In Suk thực sự xếp vào hàng mỹ nhân.

“Huấn luyện viên ở bể bơi tìm cậu đấy”.

In Suk dẩu môi lên nói.

“Hả, thật sao. Người này bám dai ghê”.

“Cậu biết anh ta hả?”

“Là huấn luyện viên lớp buổi tối. Vì anh ta mà mình phải chuyển lên lớp buổi sáng”.

“Có chuyện gì sao?”

“Cậu không cần biết đâu”.

“Sao cậu không đến bể bơi?”

“Mình hơi bận. Với lại cậu chuyển lời tới anh ta đừng làm chuyện không đâu mà hãy lo dạy bơi đi”.

“Mình biết rồi”.

In Suk và bạn cô ấy bước đi. Tiếng bước chân cộc cộc. Tôi quên bém mắt mình định mua gì ở đây nên tôi ra khỏi trung tâm thương mại. Mặt trời đã lên giữa bầu trời. Tôi đi về phía bể bơi, trình thẻ thành viên và bước vào trong cở tất rồi đi ra sân. Huấn luyện viên lớp trung cấp thổi còi hướng dẫn mấy đứa trẻ. Thấy tôi gọi, anh ta vội vàng chạy đến. Bộ ngực hoành tráng với hai bên mông tương đối lép vế ra hai hướng khác nhau.

“Em đã gặp In Suk rồi. Tình cờ gặp cô ấy ở trung tâm thương mại”.

“Đã gặp rồi sao? Nhanh nhĩ”.

Ánh mắt anh ta toát lên vẻ ghen tị.

“Chỉ là tình cờ gặp trong lúc tới trung tâm thương mại thôi”.

“Chuyện của tôi, cậu đã nói giúp rồi chứ?”

“Em nói đúng những gì cô ấy nói được không?”

Mặt người đó méo xẹo.

“Cô ấy đã nói gì vậy?”

“Cô ấy bảo chuyển lời đến thầy rằng đừng làm chuyện không đâu mà hãy chăm chỉ dạy bơi đi”.

Mặt người đó đỏ ửng lên. Hơi thở trở nên nặng nề.

“Nếu có gặp lại In Suk, chuyển lời giùm tôi: Tôi chúc cô ấy hạnh phúc”.

“Em không phải là người chuyển lời. Không phải là chim bồ câu”.

“Này, tôi nói cậu làm thì cậu cứ làm đi”.

“Vâng”.

Tôi ra khỏi bể bơi ẩm ướt, hít thở không khí khô ráo của mùa đông. Chưa lau khô chân, tôi vẫn xỏ tất vào nên chân hơi dính dính. Những người cộc cần thường rất ghét việc này. Nhưng thật lạ, lúc đó, trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh người phụ nữ khỏa thân chỉ đội mỗi chiếc mũ bơi đường đường tiến đến bể bơi. Tôi cũng không biết tại sao mình lại nhớ đến hình ảnh này nhưng mỗi lúc bị lãng mạ hay dồn vào tình huống khó xử, hình ảnh đó lại ẩn hiện dai dẳng trong đầu tôi. Cũng vì thế, tôi đánh

mất dũng khí để chửi lại người ta hay cố thoát khỏi tình huống khó xử đó. Hình ảnh vật thể đến gương mặt cũng không có, chỉ độc mỗi thân người làm tôi liên tưởng đến bức tượng bán thân không đầu không tay. Cứ mỗi khi bị coi thường, chắc tượng bán thân sẽ nói như thế này: Gì đến nông nổi như thế này chứ? Đã bảo là cố lên mà!

2. Nữ

Xem lại những dòng nhật ký sau ngày tôi ngủ cùng người ấy, tôi đã viết như thế này “Tình yêu đã cố gắng không gọi tên tôi”. Tôi đã viết như vậy. Cảm xúc của tôi không khác gì bé gái đang dậy thì vô cùng ấu trĩ. Hoàn toàn không được tỉnh táo. Chứng cứ đầu tiên chính là việc viết nhật ký. Bắt đầu từ ngày đi siêu thị chọn băng vệ sinh vứt vào xe đẩy cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ viết nhật ký nữa.

Tôi mở ngăn kéo tủ lấy con dao rọc giấy ra, đẩy mũi dao lên trên. Sau đó đặt cây thước nhựa vào tờ giấy viết nhật ký và kẻ một đường bằng dao. Tôi cắt tờ giấy có dòng chữ “Tình yêu cố gắng không gọi tên tôi”. và “Hình như mình đã yêu anh ấy”. Và giờ nó đã thành một cuốn nhật ký mới. Tôi cũng chuẩn bị bước vào một cuộc sống mới. Tôi xé nát tờ giấy tôi đã cắt rồi bỏ vào thùng rác. Sau đó tắt điện và chui lên giường. Kim đồng hồ ánh dạ quang điểm một giờ sáng. Tôi vùi đầu xuống gối và khóc. Hức hức. Vừa khóc, tôi vừa nấc lên tiếng ba chữ “đồ khốn nạn” tự đáy lòng. Dầu có khóc lóc thảm thương đến thế nào đi chăng nữa vẫn không cảm thấy thoải mái trong lòng. Ngược lại, hình ảnh, thói quen, giọng nói và cả mùi cơ thể của người ấy càng hiện lên rõ mồn một trong tâm trí tôi. Người mà tôi đã từng yêu, người ấy rất thích nói thế này: “Chính trị là nghệ thuật. Chúng rất giống nhau. Tất cả đều là trò lừa đảo. Dầu bị lừa cũng phải làm ra vẻ không biết. Người đi lừa cảm thấy thú vị nhưng người

xem mấy trò lừa đảo ấy nhiều khi cảm thấy chán ngán vô cùng. Nếu tiếp tục đẩy trò đùa lên cao trào, chỉ có những người làm trò tự chơi với nhau thôi”.

Anh ta luôn thể hiện đẳng cấp thông qua những chiếc cà vạt cao cấp, và tự cho mình cái quyền giễu cợt người khác. Thực tế anh ta không đủ tư cách để làm điều đó, nhưng hể mở miệng ra y rằng tỏ thái độ khinh thường người khác. Tôi thừa biết điều này, nhưng không bao giờ thể hiện trước mặt. Những anh con trai ngờ nghếch dễ dàng lộ cảm xúc cho người ta biết. Những cô con gái sắc sảo nhắm mắt cho qua việc đó sẽ nhận được nhiều thú. Người đó phải tăng ca nhiều như cơm bữa nên thường gọi điện cho tôi vào đêm khuya.

“Anh đang ở đâu đấy?”

“Tòa nhà quốc hội”.

“Ngài nghị sĩ thì sao?”

“Tắm hơi”.

“Nghe nói không có phòng tắm hơi dành cho nữ à?”

“Ừ”.

“Vậy những nghị sĩ nữ thường tắm ở đâu?”

“Ở nhà chứ đâu”.

“Hôm nay công việc thế nào?”

“Đang trong giai đoạn thanh tra Chính phủ nên mấy cơ quan bị thanh tra mời dùng bữa. Uống một ly rồi về ngủ thôi”.

“Con đường đến với nghệ thuật có vẻ xa và nguy hiểm nhỉ”.

“Thực tập sinh còn mệt hơn nhiều”.

“Ngày mai lại phải chuẩn bị tài liệu, hồ sơ à?”

“Phải làm chứ. Dạo này em làm gì?”

“Em học bơi”.

“Em học bơi làm gì?”

“Để giảm mỡ bụng”.

“Nhưng anh thấy em không có mỡ bụng mà. Chắc là cũng phải học đập nước nhỉ?”

“Em học xong rồi, giờ đang học thử”.

“Thử khó lắm đấy, không phải việc thường đâu”.

“Anh bơi giỏi không?”

“Không. Anh không biết bơi. Hết đợt thanh tra này gặp nhau nhé. Ngài nghị sĩ chuẩn bị đi sang đảng khác thì phải...”

“Có gì gọi điện cho em nhé”.

“Em làm việc chăm chỉ nhé”.

Vừa là trợ lý nghị sĩ quốc hội, vừa là một công chức quèn, không có đặc quyền nên khó lòng gặp gỡ người đó bất cứ khi nào. Cả gia đình duy chỉ có người ấy là công chức nhà nước. Có việc cần mọi người lại nhờ anh ấy. Anh ta không đến nỗi tồi.

“Em không phải là người đầu tiên đấy chứ?”

“Lần đầu đấy. Vì cuộc vận động tranh cử nên hơi bận, với lại chẳng có tiền”.

“Không phải bây giờ vẫn không có tiền còn gì?”

“Thay vào đó lại có quyền lực còn gì. Một chút quyền lực”.

“Quyền lực giúp em họ được làm trong cơ quan nhà nước thay cho đi nghĩa vụ quân sự sao?”

“Em vẫn chưa quên nhỉ”.

“Em nhớ dai lắm”.

“Nếu xảy ra chiến tranh, trường hợp xe tăng của địch vi phạm luật giao thông, thay vì phải đối đầu với nguy hiểm ra bắt lỗi của địch, có thể chuyển sang nhiệm vụ an toàn hơn như canh giữ lăng mộ của vua chúa bại trận. Việc làm này cũng coi như có công cứu mạng rồi. Coi lăng cũng được coi là thành công”.

“Giỏi quá nhỉ”.

“Em có biết tại sao con trai lại cố hết sức để thành công không?”

“Không biết”.

“Để không bị từ chối”.

Tôi bắt đầu làm thêm trong một phòng nghiên cứu điều tra không tên tuổi ở khu vực Yeouido từ đầu năm ngoái, một năm trước khi diễn ra cuộc bầu cử Tổng thống. Đây là nơi vừa điều tra dư luận, vừa quảng bá chính trị nhưng ngày thường tôi chưa nghe thấy bao giờ. Tôi tò mò không biết nhân viên ở đây lấy tiền đâu ra để sống, nhưng lúc nào ông giám đốc cũng rất vui vẻ. Theo lời giám đốc, ở Yeouido này, quanh năm mới có một mùa cao điểm phải làm nhiều việc thôi. Ban đầu, tôi được giao làm công việc lên kế hoạch điều tra, xử lý dữ liệu nhưng thực chất lại chuyên nhập kết quả điều tra vào máy vi tính. Đang trong lúc choáng váng vì phải nhìn các con số thì trưởng nhóm gọi lại, đưa cho tôi một cái phong bì và kêu tôi gửi đến Văn phòng nghị sĩ. Là một nhiệm vụ tôi khá thích nhưng không nên thể hiện sự thích thú đó ra mặt nên tôi đã hỏi thế này.

“Gửi qua e-mail không được hay sao thưa trưởng nhóm?”

Trưởng nhóm chán nản nhìn tôi và nói:

“Đây là công việc hoàn toàn phải bảo mật đấy. Cô cần cẩn thận kẻo bị mất trộm”.

Tôi ôm chặt chiếc phong bì và đi đến Văn phòng nghị sĩ. Tôi gặp người ấy ở đó. Lúc đầu tôi tưởng người đó là nghị sĩ quốc hội nên cúi đầu chín mươi độ chào nhưng nhìn ra mới biết nghị sĩ là người đàn ông lớn tuổi đầu hói và người đó là trợ lý. Lần thứ năm tôi đến đó đúng vào giờ ăn trưa.

“Cô chưa ăn trưa đúng không?”

“Vâng”.

“Cô có muốn cùng chúng tôi ăn cơm nhà nước không?”

“Cơm nhà nước ấy ạ?”

Người đó dắt tôi đến nhà ăn của Văn phòng nghị sĩ đông nghịt người mặc áo vest đen. Tôi đã ăn món canh sườn bò nấu cải.

“Cô nói cô học khoa thống kê à?”

Người ấy bắt đầu thủ thỉ nói chuyện. Bình thường tôi không thích những người như vậy nhưng lạ thay tôi lại không cảm thấy ghét người ấy.

“Tôi đang trong thời gian bảo lưu”.

“Tại sao?”

“Vì tôi muốn vậy thôi. Tự nhiên cảm thấy ngày tốt nghiệp đến gần quá mà tôi vẫn còn muốn chơi và học hỏi thêm nhiều điều về thế giới này”.

“Không giống như đang chơi chút nào”.

“Tôi đang chơi đấy chứ”.

“Khi nào?”

“Sau khi làm việc xong”.

“Chúng ta cùng đi chơi nhé?”

Người ấy xĩa răng. Tay áo trắng lộ ra khỏi chiếc áo vest. Trắng sạch đến mức nhìn mà lóa cả mắt. Trên ngón áp út bên tay phải của anh có đeo một chiếc nhẫn cưới bằng vàng bóng loáng. Đúng lúc đó, tôi lại cảm thấy người ấy toát ra mùi nhà nghèo. Vì cái áo trắng khá gọn gàng sạch sẽ của anh ta. Tôi đã tưởng tượng ra hình ảnh người vợ mỗi ngày đều giặt giũ, sáng sủa là thật phảng cho chồng vì chồng không có nhiều áo mặc.

“Cùng đi chơi với tôi nhé”.

“Trả lời nhanh đi”.

Tôi nhấn số điện thoại của tôi vào điện thoại người ấy. Và nhận danh thiếp của người ấy. Trên danh thiếp tên đất nước được in màu vàng ánh. Vẫn còn cải bẹ và sườn bò trong bát canh. Chúng tôi đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Người ấy đi đến phòng 318 của Văn phòng nghị sĩ, trong khi đó tôi về lại công ty. Và đêm hôm đó chúng tôi gặp lại nhau, vừa uống rượu vừa đàm đạo về các hoạt động của Ủy ban thường trực Quốc hội, thế công kích chính trị vô liêm sỉ của đảng đối lập, triển vọng của cuộc bầu cử sắp tới, và lòng dân ở mỗi địa phương. Lần đầu tiên tôi ngồi uống rượu ở nơi như thế này. Mặc dù chủ đề nói chuyện không mấy thú vị nhưng nhờ cách nói chuyện lạnh lùng của người ấy tôi vẫn cảm thấy rất hào hứng. Sự cuốn hút của người đó nằm ở đặc điểm không mang trong mình đặc trưng khoác lác vốn có của bọn đàn ông.

“Nhà cô ở đâu?”

“Nhà tôi ở Jamsil”.

Hóa ra tôi và anh ta ở cùng một khu. Taxi đến, hai chúng tôi cùng lên ghế sau ngồi. Đi qua cầu Banpo thì đèn sáng rực lên. Anh ta kích động tôi rằng không phải vì đất nước đang trong thời kỳ chính trị bất ổn, nên tuổi trẻ càng phải sống vui vẻ hay sao? Và tôi đồng ý. Thực ra tôi chẳng quan tâm đến cái gọi là vận mệnh đất nước, nhưng tôi sẽ rủ lòng thương mà để ý đến anh ta vì sự nghèo khó mỗi lúc một rõ hơn trong quán rượu. Chỉ uống mấy ly bia thôi nhưng phải đi lấy hoá đơn đỏ. Nhìn hình ảnh đó ai mà không yếu lòng. Chúng tôi đi vào khu nhà nghỉ ở Sincheon, đặt một phòng. Sau khi ân ái xong, tôi đã hỏi.

“Vợ anh là người thế nào?”

“Tò mò à?”

“Anh đã gặp vợ anh trong hoàn cảnh nào?”

“Cô ấy học khóa dưới, cùng khoa với anh”.

“Rồi sao?”

“Mỗi lần gặp nhau anh đều la mắng cô ấy. Đừng trang điểm. Đừng mặc váy. Đầu óc cô bị sao thế? Nhìn lờ lợt thế kia à? Hãy suy nghĩ đến những người lao động ở khu công nghiệp Kuro. Phải biết xấu hổ chứ. Làm vậy hoài thì chắc sẽ bị thần kinh đấy”.

“Vậy đã đổ luôn rồi sao?”

“Không. Mỗi lần nhìn thấy anh cô ấy tránh hết như nhìn thấy sâu bọ. Dù đau lòng nhưng còn cách nào khác đâu? Gã trai quê cũng phải biết tình yêu là gì chứ. Dù rất muốn hẹn hò với cô ấy nhưng mỗi lần mở miệng ra lại toàn nói những lời không tốt đẹp gì. Thật không còn gì để nói”.

Cuối cùng, anh ta bám theo cô gái ấy. Cô ấy đi xuống ở ga tàu điện Sân vận động Jamsil rồi đi vào khu nhà nghỉ. Vào năm diễn ra Olympic lần thứ tám mươi tám, để tăng thêm chỗ ở, chính phủ đã hỗ trợ tích cực các ưu đãi về thuế cho những người kinh doanh nhà nghỉ. Nhờ đó nhà nghỉ, khách sạn được xây dựng khắp nơi như măng mọc sau mưa. Đang đi dọc khu nhà nghỉ, cô gái ấy đi vào một nhà nghỉ trong khu đó rất tự nhiên. Người sau này trở thành một công chức nhà nước quên không thể tin được

chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình. Anh ta đứng yên tại chỗ, rồi bước sang bên đường, ngồi chờ cô gái trên chiếc sập gỗ trước một quán nhỏ ven đường. Trời tối, hàng quán đóng cửa, đường phố đông loạt lên đèn nhưng cô gái ấy vẫn chưa ra. Dù lạnh đến run lẩy bẩy, anh ta vẫn khẳng khẳng ngồi đợi ở đó đến rạng sáng. Khi trời dần hửng đông, cơn buồn ngủ kéo đến, không thể tiếp tục chịu đựng, anh ngồi co ro rồi thiếp đi lúc nào không hay. Lúc anh thức dậy, cô gái đã đứng trước sập gỗ nhìn anh.

“Tại sao lại thế này?”

Cô đưa anh ta vào nhà nghỉ. Người anh run bần bật.

“Mẹ ơi, mẹ mở cho con một phòng”.

“Ai đây?”

“Anh ấy học khóa trên ở trường con. Con thấy anh ấy ngủ ở đằng trước”.

“Không phải nó bị điên đó chứ?”

Anh ta được đưa vào một phòng trống, làm ấm người lên. Cô gái pha cho anh một ly trà nóng.

“Việc nhà em kinh doanh nhà nghỉ, anh giữ bí mật nhé. Tại em ngại lắm”.

“Biết rồi”.

“Nhưng anh ơi, chủ nhà nghỉ cũng coi là tư sản à?”

“Không, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Người sở hữu tư liệu sản xuất mới là tư bản. Chủ nhà nghỉ có tư liệu sản xuất gì chứ. Cái đồ đầu bã đậu này”.

“Thì ra vậy. Em phải đi học đây”.

“Cùng đi nào”.

Sau hôm đó, cả hai trở nên thân thiết hơn. Nghèo nàn trở thành ánh hào quang của anh ta. Xuất ngũ về, anh tham gia cả những tổ chức xã hội và tổ chức vận động chính trị, sau đó hai người cưới nhau. Đến tận lúc đó mẹ vợ anh ta vẫn gọi anh ta là “tên khùng, tên điên”. Khi đó, chủ hôn lễ đã từng là nghị sĩ địa phương thuộc đảng đối lập. Đồng chí, chiến hữu của anh đến dự hôn lễ rất đông. Những người đến hôn lễ hôm đó đã cùng hát

bài ca chúc phúc mang tên “Chúng ta hãy cùng bước trên con đường của chúng ta”. Đây thực chất là một bài hát vận động phong trào chính trị. Những người tham gia hôn lễ hôm ấy chỉ còn chủ hôn và chú rể có thể thực hiện được mục tiêu “chúng ta cùng nhau” đi đến cùng. Anh ta đứng dậy, mở hé cửa sổ trong nhà trọ. Để tránh ăn trộm và tự tử, người ta đóng song nhôm chắn ngang cửa sổ.

“Muốn xem không?”

“Xem gì?”

Tôi quần mền đứng dậy, đi ra phía cửa sổ. Người ấy dùng ngón tay chỉ về phía nhà nghỉ đằng kia chếch theo hướng kim đồng hồ chỉ 10 giờ. Nhà nghỉ có tên gọi “Park Motel” với ánh đèn neon nháy đỏ.

“Là chỗ kia”.

Tôi đâm vào ngực người ấy.

“Sao anh có thể như vậy?”

“Không sao đâu. Họ bán chỗ đó và đi định cư ở Úc rồi. Không biết gì ngoài mấy con kangaroo đâu”.

“Dầu vậy em thấy kỳ làm sao đấy. Không phải gặp cô gái nào anh cũng dẫn đến đây đó chứ?”

“Hơ. Vậy thì thích lắm nhỉ? Nhưng anh là mối tình đầu của em còn gì”.

Không biết tôi có hạnh phúc khi gặp người ấy không nữa. Bạn bè tôi có hỏi tại sao tôi lại gặp người đó, một người chẳng phải nghị sĩ quốc hội, chỉ là một anh trợ lý quèn, rồi chúng tôi nói đầu tôi bị sao mà đi gặp người như vậy. Tôi định cho họ xem hình của người ấy, nhưng đột nhiên họ chuyển sang chuyện khác chẳng liên quan. Họ tranh cãi nhau về giới nghệ sĩ hay về việc đầu đó mới mở một nơi nghỉ dưỡng, rồi chuyện cạnh tranh xin việc hiện nay. Tôi chưa nói với họ người ấy đã có vợ, nhưng chỉ nhìn hình thôi chắc họ cũng tự đoán ra. Nếu là họ, tôi cũng hành động tương tự vậy thôi. Vì chẳng cần phải nói thật hết mọi chuyện ra làm gì. Duy có con bạn thân nhất đã nói thật lòng với tôi trong lúc vào nhà vệ sinh sửa lại lớp trang điểm.

“Cần khăn giấy không? Ừ. Cám ơn. Mà nên kết thúc việc đó đi. Không tốt đâu. Hơn nữa, việc này chẳng đi đến đâu? Mà không sao đấy chứ? Không phải mà đang nghiêm túc đấy chứ? Kết thúc ngay đi, còn gì phải luyến tiếc”.

Tôi vỗ nhẹ vào hông nó một cái. Á. Nó kêu lên. Hôm đó, đã rất muộn rồi nhưng tôi vẫn gọi cho người ấy.

“Có muộn lắm không?”

“Không, không sao. Vợ anh ngủ rồi”.

“Đã ngủ rồi cơ à?”

“Cô ta ngủ nhiều lắm. Ngủ từ khi xem bản tin thời sự lúc 8 giờ tối. Có giống lợn không chứ?”

“Chắc do sáng không ngủ được đúng không?”

“Vợ anh cũng đi bơi vào sáng sớm”.

“Vậy hả? Ở đâu? Chỗ em đi ấy hả?”

“Chắc vậy. Ở khu này còn chỗ nào khác nữa đâu? Đi bơi về rồi à?”

“Về rồi. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Huấn luyện viên ở đó cứ bám theo em”.

“Quấy rầy em hả?”

“Có cần báo cảnh sát không?”

“Trường hợp này báo cảnh sát được rồi. Bạn anh cũng có đứa từng bị điều tra. Hồi đó, lúc nó bị truy tố, anh đã từng phải rút lót ba trăm ngàn won”.

“Bạn tốt nhỉ. Nhưng mà không đến nỗi vậy đâu. Lâu lâu trong bể bơi anh ta vờ đỡ người em. Ngoại trừ việc sờ vào bụng ra, những hành động khác đều không đến mức quá thể. Liên tục gọi điện cho em nhưng em chặn số nên không gọi được nữa”.

“Tên khốn kiếp. Hấn hay sờ em lắm à?”

“Không sao đâu. Chỉ là cảm thấy không vui thôi. Máy cô khác cũng biết mà. Không biết dạy bơi hay sờ soạng nữa”.

“Vậy em đổi lớp đi”.

“Em cũng đang định đổi sang lớp buổi sáng”.

“Không khéo lại cùng chơi đùa với vợ anh dưới nước đấy. Thực ra đây sớm cũng tốt cho sức khỏe. Và hơn nữa...”

“Anh nói sao cơ?”

“Có lẽ chúng ta phải dừng lại ở đây thôi”.

Đôi khi tiếng anh ta và tiếng tivi lẫn lộn vào nhau. Sợ nghe nhầm, tôi hỏi lại.

“Anh vừa nói gì vậy?”

“Anh nói chúng ta dừng lại đi”.

“Anh đang nói cái quái gì thế?”

“Em không hiểu tiếng Hàn Quốc à? Dừng gặp nhau nữa. Nửa cuối năm việc chính trị căng thẳng lắm...”

“Thôi. Được rồi”.

Tắt điện thoại, tôi không biết phải nói sao. Người đàn ông gần bốn mươi tuổi, làm trợ lý trong Văn phòng nghị sĩ đã một cô sinh viên đại học hai mươi ba tuổi đơn giản như uống canh kim chi củ cải vậy sao? Nằm trên giường nhưng tôi không sao chớp mắt được. Gì mà việc chính trị nửa cuối năm? Đó là lý do chia tay một cô gái sao? Có vẻ anh ta nghĩ mình có thể trở thành ứng cử viên Tổng thống gì đó hay sao đấy? Tôi bật dậy, bật đèn xem lịch. Bức ảnh con đường trải đầy tuyết đập ngay vào mắt tôi. Tháng Mười Hai rồi. Sắp đến Giáng sinh rồi còn nửa cuối năm gì nữa? Tôi gọi điện lại cho anh ta.

“Lý do thực sự là gì?”

“Hình như vợ anh biết rồi”.

“Cô ta nói gì rồi à?”

“Không. Chỉ là anh cảm thấy thế thôi. Đạo này lạ lắm. Vợ anh nói chuyện với anh không còn thân mật như trước nữa”.

Ra vậy. Anh ta còn một người vợ hợp pháp nữa. Con người bất cứ nơi đâu cũng xảo trá, hay bẻ ngón tay, cũng chẳng có chút năng lực gì vẫn còn một người vợ hợp pháp.

“Chỉ vậy thôi à?”

“Không”.

“Vậy sao nữa?”

“Anh cảm thấy áy náy như đám vợ mình một nhát vậy. Hơn nữa, thực ra ông nghị sĩ nói sẽ rời khỏi đảng và muốn sang đảng bên kia”.

“Vậy nên?”

“Anh không đi được”.

“Tại sao?”

“Xem nào. Cũng chẳng biết nữa. Không được là không được thôi”.

“Vì là đảng đối lập à?”

“Không”.

“Vậy thì sao?”

“Em không hiểu đâu”.

“Em sẽ cố gắng hiểu nên anh cứ nói đi”.

“Anh không thể nói cho vợ anh biết được. Cũng không thể giấu cô ấy rời sang đảng khác. Làm việc trái với đạo đức có thể giấu được, nhưng giấu sao được đảng phái mình đang hoạt động”.

“Bây giờ anh đang nói đến việc làm trái với đạo đức ấy hả?”

“Chẳng là việc làm trái đạo đức sao? Không phải hả?”

Cho dù tôi đã quá quen với kiểu nói chuyện của anh ta đi chăng nữa nhưng lần nào tôi cũng cảm thấy bị tổn thương.

“Vậy anh định làm sao?”

“Ngày mai anh sẽ nói với ông nghị sĩ. Anh sẽ nói anh ở lại đảng này”.

“Tiếp tục ở lại chắc anh thành lập được Chính phủ lâm thời ở Thượng Hải^[11] sao. Nhưng mà chuyện đấy và em có liên quan gì đến nhau?”

“Vì sau này chắc anh phải sống có đạo đức hơn”.

“Năm mới, anh định như người cai thuốc lá, dẹp bỏ hết những mối quan hệ cũ để trở thành một người mới à?”

“Anh xin lỗi. Cứ mở miệng ra anh lại nói những lời không hay ho”.

Chưa kịp chúc nhau sống tốt, tôi đã đập máy. Thực sự đầu tôi chỉ chứa đầy những câu tục tĩu, không tốt đẹp gì. Bên tai chỉ nghe thấy âm thanh gì đó rất lạ. Nhưng dù ngày mai có xảy ra chuyện gì tôi cũng phải thức dậy từ sáng sớm để đến bể bơi. Nếu cứ thế đổ vỡ, tôi cũng không bao giờ tha thứ cho anh ta. Jeong In Suk! Vì một người như vậy, mà nhất định không được để mất bất cứ thứ gì. Hãy hành động như những gì mà đã làm đi. Phải hạnh phúc. Hãy trả thù.

Sáng hôm sau tôi thức dậy lúc 5 giờ 40 phút hùng hục lòng căm thù với cánh làm chính trị. Chuông báo thức đang kêu. Tôi cầm bộ đồ bơi đã chuẩn bị sẵn và đi ra ngoài. Mới sáng mà mọi người đã bắt đầu bận rộn với công việc rồi. Những cô chú nhân viên vệ sinh quần chiếc đai dạ quang nhấp nháy đang quét con đường lớn, mấy bà cô mặc những chiếc quần ngủ thoải mái đang lên xe buýt đi đến chợ. Tôi đi bộ qua đường hầm vào tòa nhà trung tâm thương mại có bể bơi trong đó. Các cửa hàng xung quanh đều vẫn chưa kéo cửa xếp lên. Tôi chưa quen với quang cảnh buổi sáng sớm như thế này nhưng tâm trạng có vẻ như khá hơn phần nào. Sau khi vào bể bơi, tôi trình thẻ hội viên. Từ hôm nay tôi sẽ được đổi sang lớp buổi sáng. Cô nhân viên thu tiền đáp lại bằng giọng rất vui vẻ. Sau đó, cô ấy đưa sổ hội viên cho tôi, bảo tôi điền lại địa chỉ và số điện thoại. Làm theo chỉ dẫn xong đâu đấy, cô ấy đưa cho tôi chìa khóa và khăn lau người. Nhận mấy thứ đó xong tôi đi đến phòng thay đồ. Nhìn đồng hồ lúc đó đã 6 giờ 5 phút. Hơi muộn rồi. Cầm đồ bơi, mũ bơi và mắt kính, tôi đi về phía phòng tắm. Tôi mở vòi nước, nước lạnh chảy ra. Tinh thần có vẻ phấn chấn hơn chút rồi. Nước chảy nhỏ giọt. Đợi một lát sau bắt đầu chuyển sang nước ấm, tôi mới vặn vòi cho nước chảy mạnh hơn. Vừa xoa xà bông lên người tôi vừa nghĩ về công tác chính trị nửa cuối năm, quyết định khó hiểu của người trợ lý nghị sĩ đó, và việc thường xuyên chuyển đảng như chim sẻ của những người làm chính trị. Trong những người tắm cùng tôi hôm đó chắc chỉ có mình tôi suy nghĩ và căm ghét

chính trị Hàn Quốc. Đúng lúc đó, đột nhiên một bà cô béo đi ngang qua và đập vào vai tôi. Làm sao phải vội vàng như vậy. Người phụ nữ ấy chỉ đeo kính, đội mũ bơi, mở cửa kính đi thẳng về phía bể bơi rồi nhảy xuống nước. Chỗ người ấy vừa dời đi vẫn còn treo nguyên bộ đồ bơi trên móc. Cả bể bơi im lặng, mọi âm thanh đều tắt ngấm. Tiếng còi của huấn luyện viên, tiếng đập nước, tiếng cười nói ầm ĩ. Một lát sau, một người phụ nữ khuôn mặt đỏ bừng, nháo nhác chạy tới tìm vật gì đó. Tôi cầm bộ đồ treo trên móc đưa cho cô ấy. Cô ta nhận bộ đồ bơi, cúi đầu tiến về phía bể bơi.

Đến tận khi nhảy xuống nước, người phụ nữ kia chắc vẫn chưa biết mình không mặc đồ. Có lẽ, trước đó cô ta đã ý thức được điều này. Nhưng trong bể bơi, mọi người đang nhìn về phía cô ta nên lúc này nhảy xuống nước là kế sách an toàn nhất. Tắt nước vòi hoa sen, tôi ngâm mình trong dòng nước ấm. Nước vẫn chưa nóng lắm, chỉ ấm ỉm thôi. Tôi thả lỏng chân, thoải mái vùng vẫy. Cứ nghĩ đến dáng người phụ nữ khỏa thân nhìn từ đằng sau tôi lại cảm thấy khó chịu. Hôm đó, tôi không ra bể bơi. Ở lại phòng tắm hơi, tôi lật qua lật lại đồng hồ cát một lát rồi ra về.

Ngày hôm sau, tôi cũng thức dậy từ sớm đến bể bơi với lòng căm thù hừng hực trong lòng. Ở đó, tôi đã gặp thằng bạn cấp hai thỉnh thoảng hay lén nhìn ngực tôi. Mua cho tôi ly cà phê nhạt nhẽo ở máy bán hàng tự động rồi tiếp tục nhìn. Huấn luyện viên giả vờ đứng từ xa sắp xếp khăn tắm nhưng kỳ thực đang nhìn trộm bọn tôi nói chuyện. Dần dần, tôi cảm thấy chán ghét cái bể bơi này. Cũng chẳng có liên lạc nào từ người trợ lý nghị sĩ. Công ty cũng không sai tôi gửi phong bì đến Văn phòng nghị sĩ nữa. Tôi vẫn làm công việc thường nhật vô cùng đơn giản: nhập kết quả điều tra ngôn luận vào máy tính. Mắt đau nhức như vừa bị ai đó móc hai con ngươi ra.

Lâu lâu, cuối tuần, tôi ghé qua trung tâm thương mại và lại gặp Park Young Soo ở đó. Như thường lệ, tôi phải nghe chuyện về tên huấn luyện viên dạy bơi tôi rất ghét. Trong khi nói

chuyện, tôi cũng không biết ánh mắt của Park Young Soo đang hướng vào đâu trên người mình nữa.

“Hay tôi cởi hết đồ ra rồi đi đi lại lại nhé?”

Sau khi mắng cho cậu ta một trận, ánh mắt của cậu ta tỏ vẻ rất lo lắng. Hôm đó tôi mới biết tên huấn luyện viên bơi lội vẫn còn muốn bám theo tôi. Trên đường về, tôi xé thẻ hội viên và vứt vào thùng rác. Sau đó mặc chiếc áo phông mới mua ở trung tâm thương mại, vừa ăn bim bim lấy ở quán karaoke vừa xem tivi. Đang đêm, chuông điện thoại rung lên. Là số gọi từ Yeouido. Chần chừ một hồi do sợ đánh thức cả nhà dậy, tôi mới nghe máy. Là trợ lý nghị sĩ. Anh ta say rồi. Anh ta nói đi nói lại một chủ đề, không nghe tôi nói. Phải một tiếng trôi qua tôi mới có thể tổng hợp lại nội dung anh ta muốn nói. Tôi bảo anh ta đừng gọi cho tôi nữa. Cứ thế anh ta chẳng nói năng gì, rồi tắt máy.

Đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được mọi chuyện đã kết thúc thực sự. Ngày hôm sau, anh ta cho tôi biết quyết định của mình, rằng anh ta đã viết đơn từ chức và mang đến văn phòng nghị sĩ Quốc hội. Ngài nghị sĩ bảo anh ta ngồi xuống. Anh ta nhẹ nhàng bỏ chiếc phong bì đựng đơn xin thôi việc màu trắng vào chiếc áo vest. Ngài nghị sĩ cười khẩy. Nụ cười của kẻ có quyền lực. Anh ta quyết tâm không bị mềm lòng trước bất cứ lời thuyết phục nào. Anh ta đã dâng hiến cả tuổi thanh xuân để đấu tranh với đảng đó cũng như những người theo phe đó. Không có lý gì bây giờ anh ta phải gia nhập đảng đó! Anh ta đã chuẩn bị sẵn một bài diễn văn bi thương không giống tác phong vốn có của mình. Nhưng sự nhạy cảm và chiều sâu suy nghĩ của anh ta không thể theo được sếp mình. Ông nghị sĩ già đầu bạc rút chiếc phong bì trong túi ra đưa cho anh ta.

“Cái này...?”

“Ừ, thời gian qua cậu đã vất vả nhiều rồi. Hai vợ chồng đi đâu hóng gió cùng nhau đi. Trong thời gian qua, vì công tác chính trị, cậu không có kì nghỉ nào rồi. Không biết cậu đã từng nghe chưa? Lần này tôi định đi tìm một trợ lý mới thay cậu. Hình thức hoạt động chính trị của Đảng bên đó cũng khác. Dẫu sao... Tôi cũng đã gửi cậu cho một số nghị sĩ khác, sẽ có người liên lạc

sớm với cậu thôi. Làm việc bên đảng đối lập cũng vất vả hơn. Chuyển cậu qua đó, tôi thấy phiền cho cậu lắm. Nếu cậu tiếp tục đi theo con đường này sớm muộn gì cũng gặp lại nhau thôi. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vậy phải không? Cái xã hội này...”

Anh ta không hề có cơ hội được nói lên quan điểm chính trị của riêng mình đã bị ngắt lời. Đơn xin việc bị vút vào trong máy hủy tài liệu. Anh ta kể câu chuyện đó cho người đồng chí cũ đang làm giảng viên hợp đồng ở một trường đại học nghe. Nghe xong, anh ta ngồi cười khì khì. Chuyện này chẳng có gì to tát cả. Cậu nghĩ cậu là trợ giảng ở trường đại học à? Trong hoàn cảnh tương tự cậu sẽ làm gì? Rồi anh bạn đó khuyên thế này. Này, những người lạnh lùng nếu cứ thành thật tùy tiện cũng không hay đâu. Hãy đi gặp ngài nghị sĩ và cầu xin ông ta đi. Hãy nói là tôi sẽ đi theo ông. Và đến đó cậu vẫn cứ sống lạnh lùng. Như vậy tốt hơn đấy.

“Khốn kiếp. Vì cái đơn xin thôi việc đó. Dù không có nó, tôi cũng có thể cầu xin được. Ông ấy ngồi trước mặt tớ cảm giác đang nhìn chăm chăm vào đơn xin thôi việc trong túi quần tớ. Lúc đó đầu óc lú lẫn, không biết nói gì luôn”.

Có nên làm vậy hay không. Ngày hôm sau, tôi ra cửa hàng di động đổi số mới. Nhất định tôi sẽ không gọi điện cho anh ta nữa. Và tôi đến trường xin nhập học trở lại. Tôi muốn trở thành một sinh viên bình thường. Trường tôi học rất xa Yeouido.

3. Nam

Dù đã qua Giáng sinh nhưng tôi vẫn đi bơi. Bắt đầu tháng mới, năm mới cũng là lúc tôi đã được lên lớp cao cấp. Tôi chưa biết bơi bướm nhưng cũng đứng đầu trong lớp này. Trên lớp cao cấp tôi đang học là lớp vận động viên, nhưng nghe nói học đến đó rất mệt. Khi nào tôi mới có thể trở thành con bướm hoàn hảo nổi trên mặt nước nhỉ?

Vẫn không thấy cô bạn học cùng cấp hai của tôi xuất hiện ở bể bơi. Do tôi, hay tại huấn luyện viên cũng không biết nữa. Và cũng từ lâu, không thấy bóng dáng vị huấn luyện viên đó. Chắc anh ta dạy lớp khác, không phải lớp sáng sớm. Một phần vì tò mò về tin tức của hai người đó nên tôi có thể chăm chỉ đi bơi như vậy.

So với huấn luyện viên cũ, người giáo viên mới rất thô lỗ, cục cằn. Không có chuyện anh ta nhẩy xuống nước thị phạm, chỉ đứng trên bờ thao thao bất tuyệt. Anh ta nói lớp cao cấp phải như vậy nhưng thật sự tôi chẳng thấy anh ta có chút thành ý nào. Nhưng dầu sao tôi cũng là người dẫn đầu lớp nên tôi có tinh thần trách nhiệm cao, và cố hết sức bơi trước để rẽ đường nước.

Như thường ngày, tôi vào phòng thay đồ, hong khô đầu bằng quạt gió rồi nghe bản tin thời sự. Các đài cạnh tranh nhau đưa tin buổi sáng theo hình thức phóng sự ngắn. Rất nhiều bản tin đáng chú ý như quảng bá, giới thiệu khu du lịch suối nước nóng đáng đi trong mùa đông này, dòng áo khoác lông vịt được ưa chuộng trở lại. Trong đó, bản tin chính trị thông báo việc năm vị nghị sĩ Quốc hội sau khi rút khỏi chính đảng, hoạt động độc lập, nay đã cùng gia nhập một đảng khác. Các vị ấy quyết tâm cải cách bộ máy chính trị lạc hậu của Hàn Quốc với một niềm tin mạnh mẽ và nguyện sẽ hiến thân phụng sự nhân dân, đất nước như những người lính. Biên tập viên còn nhấn mạnh trước thềm cuộc bầu cử Tổng thống, xuất hiện nhiều các cuộc chia chia hợp hợp trong các đảng phái chính trị. Bản tin cũng phát sóng hiện trường rất thảm khốc của vụ tai nạn liên hoàn do một chiếc xe đâm liên tiếp mười hai chiếc khác trên đường cao tốc Kyungbu. Có quá nhiều sự việc xảy ra trong một thời gian ngắn tại một đất nước. Cuối cùng là tin về một vụ giết người. Họ quay lại hình ảnh cảnh sát đi lên đồi cao, khám nghiệm hiện trường. Một huấn luyện viên bơi lội họ Kim ở một bể bơi A thuộc Seoul bị bạn gái là sinh viên phụ tình. Cô ta đã nói với hắn rằng đừng gặp cô ta nữa. Cảm phần tốt độ, hắn bắt cóc cô ta bằng xe hơi của mình, lái lên một ngọn đồi ở khu vực Yongin, tỉnh Gyeonggi

và bắn súng hơi vào đầu sát hại cô nữ sinh. Họ còn quay lại hình ảnh một người đàn ông mặc chiếc áo khoác dài đến bắp chân mà các nam vận động viên thể thao thường hay mặc cúi gằm mặt, bước vào phòng điều tra ở Đồn cảnh sát. Mọi người trong phòng thay đồ đổ xô chăm chú nhìn về hướng ti vi. Nhân viên bể bơi đang xếp khăn cũng dừng lại. Các cô gái trong quầy thanh toán đứng lên khỏi vị trí. Bản tin thời sự kết thúc ngay sau đó. Cô nhân viên quầy thanh toán cầm điều khiển bấm chuyển kênh. Tôi hỏi nhân viên quầy thanh toán.

“Là người đó đúng không?”

“Để xem nào. Anh định nói đến ai?”

“Huấn luyện viên dạy lớp trung cấp tháng trước dạo này không thấy đến đây?”

“Ai nhĩ? Tôi mới đến nên không biết rõ lắm”.

Mặt cô nữ nhân viên hiện rõ vẻ bàng hoàng. Cô ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi vào bên trong căn phòng có ghi dòng chữ “Không phận sự miễn vào”. Tóc hong chưa được khô lắm nhưng tôi vẫn chỉnh lại rồi đi ra ngoài. Tôi muốn đến đồn cảnh sát, nói cho họ biết rằng cô bạn cấp hai không phải là người yêu đã thay lòng của hấn. Chỉ có hấn ta bám theo cô ấy thôi. Sao có thể chỉ tin lời của một kẻ bị tình nghi giết người rồi lập biên bản điều tra như vậy. Tôi vô cùng phần nộ nhưng đầu tiên phải mặc quần áo chỉnh tề vào đã. Vì họ không thể tin mấy gã mặc đồ thể thao như vậy được.

Tôi về nhà, mở quyển album tốt nghiệp cấp hai ra xem. In Suk mái tóc ngắn ngang vai đang nở nụ cười rực rỡ trong một tấm ảnh hình tròn. Tự nhiên nước mắt tôi ứa ra. Cho dù Hàn Quốc là đất nước có tỉ lệ giết hại phụ nữ cao, nhưng việc chết dưới tay súng của một tên huấn luyện viên bơi lội luôn bám theo mình chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao. Tôi lật trang giấy ghi địa chỉ trong cuốn album tốt nghiệp và tìm số điện thoại nhà của cô ấy. Cô ấy nói vẫn chưa chuyển nhà nên chắc gia đình cô ấy vẫn sử dụng số điện thoại này. Tôi xem đồng hồ. Tám giờ sáng. Tôi chỉ nói những gì tôi biết thôi. Ít nhất sẽ nói cô ấy không phải là người yêu của tên khốn đó.

Tôi gọi điện thoại.

“Alô”.

“Alô”.

Một người phụ nữ có giọng nói hết sức trầm lắng nhắc máy.

“Đây có phải là nhà của In Suk không ạ?”

“... Nhưng ai đó?”

Có vẻ người nhận điện thoại đang cảnh giác điều gì đó.

“Cháu có điều muốn nói”.

Người phụ nữ đó không nghe lời tôi nói. Một lúc sau điện thoại được chuyển cho một người khác. Giọng nói này nghe có vẻ trẻ hơn.

“Alô”.

“Alô”.

“Tôi là In Suk đây. Ai thế?”

“Ớ? Ai cơ?”

“Jeong In Suk đây, ai thế?”

“... In Suk à?”

“Ai thế?”

“Tôi, Park Young Soo đây”.

“Có chuyện gì thế? Mới sáng ra?”

“À... à không có gì đâu”.

Đột nhiên đầu bên kia im lặng, rồi In Suk nói.

“Có phải trẻ con đâu, cậu làm trò gì thế?”

“Xin lỗi. Sáng nay cậu có xem thời sự không?”

“Không”.

Tôi định nói với cô ấy về kẻ tình nghi giết người chính là huấn luyện viên bơi lội, nhưng nghĩ lại chẳng có gì rõ ràng.

“Sao dạo này cậu không đến bể bơi?”

“Dạo này tôi bận. Không có gì để nói thì tắt điện thoại nhé. Tôi phải đi đến thư viện bây giờ”.

“Ừ, chào nhé”.

Còn sống là may rồi. Nói vậy giống lời thoại trong phim kinh dị quá. Từ lúc nào sức tưởng tượng của tôi trở nên kỳ lạ đến vậy nhỉ. Nhưng dầu sao cô ấy còn sống là vui rồi. Đột nhiên, hình ảnh bức tượng bán thân lại hiện lên trong đầu tôi. Bức tượng thân nhiên quay về phía tôi và nói “Sống được là may rồi”. Không lẽ mong người ta chết sao? Không, tôi có mong vậy đâu. Chỉ là sự thật quá khác với những gì tôi nghĩ thôi. Tượng bán thân lại nói tiếp, “Tôi cũng không biết mình ra nông nổi này. Trước khi trở thành như thế này, tôi cũng là một con người lành lặn”. “Hóa ra, trong đầu cậu rất ghét tượng bán thân”. “Xin lỗi cô”. Tôi lắc đầu, rồi ngồi ăn cơm mẹ đã chuẩn bị sẵn cho. Bơi nhiều quả thật rất đói bụng. Ăn hết hai bát để nạp năng lượng, tôi lấy tờ báo sáng ra đọc. Tờ báo này cũng đưa tin tên huấn luyện viên bơi lội đã dùng súng hơi sát hại cô nữ sinh. Đọc đi đọc lại tôi vẫn không hiểu gì. Tôi mở sách Toeic ra ôn nhưng chẳng hiểu chữ nào. Nếu xin được công việc ổn định, mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Tôi cố gắng suy nghĩ lạc quan rồi tập trung học từng từ mới một. Bao giờ mới chiến đấu được hết rừng từ vựng và câu văn trong này đây.

Vị khách cuối cùng

“Dù thế nào thì cũng phải chuẩn bị cơm tối chứ”.

Yeong Seon cởi đôi găng tay màu hồng hướng về phía phòng khách và hỏi. Một chiếc bàn ăn màu vỏ óc chó vừa đủ cho hai người ngồi được kê giữa phòng khách và phòng bếp. Phía bên kia bàn ăn, Jeong Su vẫn ngồi quay lưng lại và tiếp tục làm việc của mình.

“Cơm nước gì chứ. Ông ấy chỉ đến một lát rồi đi ngay thôi. Em đừng bận tâm”.

Jeong Su vừa dùng bàn tay trái đang đeo găng tay vải lau mồ hôi, vừa nói. Yeong Seon lau bồn rửa bằng một chiếc khăn khô và ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa phía trên bồn rửa. Đôi lúc có thể thấy những con mèo hoang ngồi bên cửa sổ đang nhìn chăm chăm xuống căn phòng tầng bán hầm của họ. Những lúc ấy, Yeong Seon thường ném cho chúng mẩu cá ăn thừa. Tuy nhiên, dạo gần đây, lũ mèo ghé thăm đây thưa thớt hơn trước.

Jeong Su nhúng cây bút vẽ vào lọ nước trắng. Yeong Seon mang lọ nước đỏ vào nhà vệ sinh đổ vào bồn cầu và thay một lọ nước mới.

“Sao cứ phải đến vào ngày như hôm nay chứ? Lại còn vào giữa đêm”.

Chiếc tivi vẫn bật ở phòng khách đang chiếu cảnh dòng người đổ xô đến đường Jongro để xem Lễ đánh chuông ở Tháp chuông Bosingak, thủ đô Seoul.

“Chắc mình cũng tò mò nhỉ”.

“Dù sao chúng ta cũng là những con cú đêm thôi. À, nghe nói năm sau là năm khỉ?”

Yeong Seon mang lọ nước đến và nhẹ đặt tay lên vai Jeong Su. Jeong Su đang trộn nhiều loại màu vẽ với nhau để tạo ra màu mình mong muốn.

“Em tuổi khỉ nhỉ?”

“Đúng rồi”.

Yeong Seon hai mươi tư tuổi. Cô tốt nghiệp khoa điêu khắc của một trường đại học nổi tiếng về mỹ thuật và đã kết hôn với Jeong Su, tiền bối cùng khoa với cô trước khi mực trên bảng tốt nghiệp chưa kịp khô. Đám cưới của bọn họ sớm đến nỗi khi phát thiệp mời, rất nhiều bạn bè đã nghĩ đó chỉ là một trò đùa. Trước khi kết hôn, cô đã xin được việc ở một công ty liên quan đến internet và làm công việc thiết kế đồ họa, còn chồng cô làm việc ở bộ phận mỹ thuật của một công ty điện ảnh nhờ sự giới thiệu từ một người quen. Người làm việc ở công ty đầu tư mạo hiểm quy mô nhỏ như Yeong Seon cũng bận nhưng Jeong Su còn bận hơn. Việc thức đêm thức hôm làm việc diễn ra như cơm bữa. Chưa một bộ phim nào có lịch trình thoải mái. Đó quả thực là những tháng ngày vất vả, sống chung với búa, với đồ nghề để hoàn thành tác phẩm cho bộ phim. Cặm cụi làm những đạo cụ đẹp để trong mấy ngày rỗng, rồi lại đập vỡ chính những đạo cụ vừa làm đó chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ. Cái gọi là làm việc ở bộ phận kỹ thuật ấy, làm tốt là chuyện bình thường, việc đương nhiên, chẳng ai nhận ra. Nhưng làm không tốt, sản phẩm lỗi đập ngay vào mắt người ta. Làm công việc này bị ăn mắng nhiều hơn được nghe những lời khen tốt đẹp. Yeong Seon luôn cảm thấy tiếc cho tài năng của chồng bị mai một ở một nơi như vậy nhưng cô không bao giờ nói ra.

Một tuần trước, Jeong Su đến cửa hàng bán đồ vẽ và mua mang về nhà một đồng nguyên liệu.

“Tất cả những cái này là gì vậy?”

“Đồ cần để làm thi thể. Đạo diễn bảo anh thử phát huy chuyên môn xem sao”.

Bộ phim Jeong Su bắt đầu làm đạo gần đây là một bộ phim kinh dị về những vụ giết người hàng loạt. Trong kịch bản có

năm cảnh xuất hiện thi thể, trong đó có bốn cảnh các diễn viên hóa trang đặc biệt và quay trực tiếp. Một cảnh còn lại giao cho bộ phận mỹ thuật phụ trách. Phải hóa trang và thay đổi hình dạng thích hợp cho ma-nơ-canh sao cho trông giống như thi thể thật. Jeong Su thật sự đã làm việc rất chăm chỉ. Bằng việc vận dụng tất cả các kiến thức và kỹ thuật được rèn luyện suốt năm năm ở khoa điêu khắc, cũng như các kỹ xảo học lỏm được từ đoàn làm phim trong quá trình công tác, anh đang tạo ra một thi thể nữ sinh học cấp ba khá ổn. Tất nhiên, Yeong Seon cũng giúp đỡ anh những lúc cô rảnh rỗi. Bộ đồng phục cho ma-nơ-canh mặc cũng do Yeong Seon thiết kế và làm. Hai người họ mới cưới chưa lâu, bó hoa cô dâu cầm tay trong ngày cưới vẫn chưa kịp héo. Yeong Seon vẫn như thời sinh viên, chỉ cần làm việc cùng nhau, cô thấy hạnh phúc vô cùng, cho dù đó là việc làm ma-nơ-canh nữ sinh học cấp ba bị sát hại đi chăng nữa.

“Đạo diễn nói khi nào đến?”

“Ông nói sắp đến nơi rồi”.

“Ông ấy đến một mình à?”

“Ừ.”

“Ông ấy kết hôn chưa?”

“Rồi chứ. Máy tháng trước vợ ông ấy đã bỏ sang New Zealand, đưa theo cả cô con gái đang học cấp hai”.

Yeong Seon nhìn chăm chú theo từng động tác của chồng. Anh đang dùng bút vẽ vết máu chảy từ miệng xuống dưới cổ bằng mực vẽ màu đỏ sậm. Jeong Su cảm thấy vô cùng căng thẳng khi chạm bút đến phần mặt đòi hỏi nét vẽ tỉ mỉ nhất. Chắc chắn sẽ có cảnh quay cận cảnh. Ngay cả dưới ánh đèn huỳnh quang nhàn nhạt, phần gáy nạn nhân đã bắt đầu biến sắc trông y như thật. Nếu có tên trộm nào đột nhập vào nhà, vấp vào chân ma-nơ-canh này ngã xuống chắc sẽ thót tim, rồi bất động mất. Nghĩ vậy, Yeong Seon bật cười.

“Có gì đáng cười vậy?”

“Không, không có gì cả. A, xong hết rồi anh nhỉ?”

“Em cũng vất vả cùng anh rồi. Chỉ cần đạo diễn nói ổn, từ ngày mai chúng ta có thể nghỉ ngơi thoải mái. Mai hai vợ chồng mình cùng đi suối nước nóng gần đây nhé?”

“Suối nước nóng gì chứ, như thể người già vậy”.

“Năm mới mà”.

Yeong Seon liếc nhìn đồng hồ treo tường. Đã sắp đến mười một giờ đêm rồi. Jeong Su nhìn từ đầu đến chân ma-nơ-canh rồi chỉ vào phía chân.

“Ồ, cái chân phải kia phải sửa vẹo ra sau một chút. Chẳng phải là thẳng quá sao. Trong kịch bản có nói cổ chân bị tẹo khi chạy trốn mà”.

Yeong Seon nắm chân phải của ma-nơ-canh nữ sinh cấp ba vắn nhẹ. Nhưng cái chân vẫn ngoan cố ngoài dự kiến. Cô dùng cả hai tay gắng sức vắn ngược cổ chân ra phía ngoài. Ken két. Cổ chân lại quay về như cũ. Không hiểu sao, cô có cảm giác thật tệ. Đúng lúc đó thì, reng reng, chuông cửa kêu. Jeong Su dừng bút vẽ, còn Yeong Seon đi ra phía cửa. Cô mở cửa ra thì thấy vị đạo diễn đeo kính đang đứng ngoài đó. Yeong Seon nhớ khuôn mặt này thỉnh thoảng xuất hiện trên chuyên mục nghệ sĩ của báo.

“Mời ông vào nhà. Hôm nay lạnh thật đấy ạ?”

Ông đạo diễn lảng lạng lấy túi ni lông bọc bột giặt tổng hợp ra.

“Cô hãy nhận lấy cái này đi”.

“Dạ, cái này...”

“Chỉ là món quà nhỏ khi đến nhà người mới cưới thôi...”

Yeong Seon nhận gói quà bột giặt, đặt dựng đứng bên cạnh bàn ăn. Ông đạo diễn không cởi áo khoác ngoài mà bước ngay đến phòng khách, nơi Jeong Su đang đứng. Ông gật đầu chào Jeong Su, không nói lời nào. Đoạn, ông thận trọng nhìn xuống mô hình thi thể đang đặt nằm ngang ở phòng khách như một cảnh sát thuộc đội trọng án.

“Là cái này nhỉ?”

“Vâng”.

Yeong Seon thoáng nhìn trộm gò má Jeong Su đang dần ửng đỏ lên như đũa trẻ nghịch ngợm bị phát hiện. Jeong Su lúc nào cũng có biểu cảm như vậy mỗi khi hoàn thành một tác phẩm định gửi đi triển lãm này, triển lãm kia. Cô đã quá quen với dáng vẻ đó của anh. Đạo diễn có vẻ không quan tâm đến biểu cảm của anh lúc này.

“Làm tốt lắm”.

Ông đạo diễn chép miệng. Chục. Yeong Seon hiểu ý Jeong Su qua ánh mắt, bèn quay sang hỏi đạo diễn.

“Ông có muốn dùng một tách cà phê không ạ?”

“À vâng, cho tôi một tách”.

Yeong Seon mời ông đạo diễn đến bàn ăn, nơi hai vợ chồng họ vẫn ngồi đối diện nhau mỗi sáng. Dù đang đi về phía bàn ăn nhưng ánh mắt của ông đạo diễn vẫn không rời mô hình thi thể đặt ở phòng khách. Ông vừa cởi áo khoác ngoài làm bằng lông ngỗng có mũ vừa ngồi xuống ghế. Jeong Su cũng ngồi xuống vị trí đối diện với đạo diễn.

“Ha ha, vậy là một năm lại qua đi rồi”.

Ông đạo diễn vừa nhìn cuốn lịch treo trên tường bếp vừa nói.

“Đúng vậy đấy ạ”.

Jeong Su bất thành linh đứng dậy. Roạt, anh bóc tấm lịch tháng Mười Hai để lộ ra khoảng tường trống chỗ treo tờ lịch. Có lẽ được tờ lịch che suốt một năm nên chỗ đó ít bẩn và trông sáng sủa hơn những chỗ xung quanh.

“Chắc anh đã vất vả lắm nhỉ?”

“Vất vả gì đâu ạ”.

“Lần đầu anh làm thi thể đúng không?”

“Vâng, nhưng đúng là khó hơn tôi nghĩ”.

Jeong Su gãi đầu nói.

“Đúng vậy đấy”.

“Đạo diễn cũng lần đầu làm phim kinh dị phải không?”

Ông đạo diễn không trả lời. Thay vào đó ông đưa hai tay lên vuốt hai má theo động tác rửa mặt. Trông ông khá mệt mỏi.

Yeong Seon nhắc ấm khởi máy pha cà phê, rót cho chồng và đạo diễn. Ông đạo diễn bỏ viên đường vào tách rồi dùng thìa khuấy đều lên. Thấy hơi gượng gạo nếu cứ đứng mãi như vậy, Yeong Seon bèn mang chiếc ghế đầu nhỏ đến ngồi giữa hai người.

“Tầm bao giờ thì khởi chiếu phim?”

Ông đạo diễn nhìn chằm chằm Yeong Seon. Ngay lập tức cô kéo lọ đường trên bàn để tránh ánh mắt đó.

“Cũng chưa biết được. Phải quay xong mới định thời gian được”.

Ông đạo diễn nhún vai và nâng tách cà phê lên uống một ngụm. Yeong Seon biết rõ về kiểu đàn ông như vậy. Những người đàn ông luôn tỏ thái độ không rõ ràng trong mọi việc, thậm chí tự cho rằng như vậy là oách. Tại sao ông ấy lại ly hôn nhỉ? Lẽ nào do ngoại tình. Cô thử suy nghĩ nhưng không tìm ra câu trả lời. Trong lúc đó, ông đạo diễn quay lại, nhìn về phía ma-nơ-canh nữ sinh cấp ba đang nằm ở phòng khách. Jeong Su và Yeong Seon cũng hướng ánh mắt về phía đó theo ông. Cuối cùng, cả ba ánh mắt đều tập trung vào ma-nơ-canh nữ sinh cấp ba đang mặc đồng phục nằm gục ở đó, trong khi máu không ngừng chảy. Yeong Seon chột hổi.

“Gần như đã hoàn thiện rồi... Khi nào ông định mang nó đi thế?”

Một lần nữa đạo diễn nhìn thẳng vào mắt Yeong Seon rồi chậm rãi nói.

“Có thể để nó ở đây vài ngày được không?”

“Tại sao vậy, thưa đạo diễn?”

“Có mang đi cũng không có chỗ nào thích hợp để đặt. Vẫn còn mấy ngày nữa mới quay đến cảnh này. Văn phòng chúng tôi hơi chật...”

Yeong Seon vô thức nhăn mặt. Con ma-nơ-canh miệng chảy máu đặt trong nhà đúng là có vấn đề đấy, nhưng điều khiến cô băn khoăn hơn cả là với tính cách của chồng mình, nếu có tác phẩm ở trước mặt, anh sẽ liên tục sửa không ngừng. Nhưng biết làm sao được. Ông ấy đã nói không có chỗ nào mang đi rồi.

Sau khi uống hết sạch tách cà phê, ông đạo diễn đứng dậy. Sau khi lén nhìn ma-nơ-canh nữ sinh cấp ba nằm ở phòng khách lần cuối, ông xỏ đôi giày màu đen trước cửa. Ông nhìn quanh như thể đang tìm cái bót đi giày nhưng ông bỏ cuộc và cứ thế nhét gót chân vào.

“Ông đã về rồi ạ?”

“Chúc mừng năm mới. Cả Jeong Su nữa”.

Yeong Seon mở cửa cho ông.

“Ông lại nhà ạ”.

“Tôi sẽ liên lạc sau”.

Họ nghe thấy tiếng bước chân ông leo lên cầu thang tầng bán hầm. Ông ấy bước đi thật chậm rãi. Hai người cẩn thận khóa cửa, cố gắng để không gây ra tiếng động lớn. Và họ trở lại phòng khách, cùng ngồi lại bên ma-nơ-canh. Yeong Seon cúi xuống nhìn chăm chăm vào bộ đồng phục tự tay cô làm đang mặc trên người ma-nơ-canh. Jeong Su gạt vệt màu vẽ đã bắt đầu khô cứng.

“Nhìn xem này. Nó vốn dĩ đang mở mắt như thế này à?”

Tay Jeong Su chỉ vào mắt của ma-nơ-canh. Không phải chỉ một hai lần cô bị chồng đùa như vậy, nhưng thật lạ, lần nào cô cũng giật mình bởi ánh mắt sinh động của ma-nơ-canh và không khỏi rùng mình.

“Ấy, anh sao vậy? Làm em sợ”.

Yeong Seon liếc xéo và đánh nhẹ vào cánh tay Jeong Su. Họ nghe ở đâu đó có tiếng mèo kêu “meo meo”. Ngẩng đầu lên nhìn thấy có một con mèo hoang lông sọc trắng đang ngồi trên bệ cửa sổ, Yeong Seon bước về phía cửa sổ nhìn con mèo một lúc. Đó là một con mèo lạ. Yeong Seon giang tay ra, “kwang”, cửa sổ đóng sầm một cách thô bạo như thể kính cửa có thể vỡ ngay ra được. Đúng lúc đó, họ nghe thấy người dẫn chương trình đang đếm ngược trên tivi.

Teng teng, teng. Năm mới đã đến cùng với ba mươi ba tiếng chuông vang nặng nề. Hàng trăm người đang tụ tập ở đường Jongro cùng hét lên. Pháo hoa được bắn lên bầu trời thành phố.

Lúc đó, Jeong Su ngược mắt lên nhìn vào màn hình tivi, khuôn mặt không bộc lộ bất kỳ biểu cảm nào. Yeong Seon đứng dậy nhặt cái điều khiển đang nằm lăn lóc trên nền nhà. Anh tắt tivi trong sự im lặng đông quánh như thạch, rồi từ từ đi xuống phòng tân hôn. Năm mới đã đến.

Khúc ca giáng sinh

Không phải chúng ta cần gặp nhau một lần nữa hay sao? Jeong Sik chính là người đầu tiên đưa ra lời đề nghị gặp mặt. “Thì ra cậu đã xem bản tin thời sự rồi. Cậu đã liên lạc với Jung Kwon chưa? Thế à, để mình gọi thử xem sao”. Yeong Su cúp máy rồi cẩn thận nhấn số điện thoại của Jung Kwon. Không dễ gì anh mới bấm máy cho hẳn được. Jung Kwon không có nhà, cũng không bắt máy điện thoại di động. Thằng khốn lăm lăm lì lì như chũi này, rốt cuộc đã đi đâu cơ chứ. Yeong Su ném điện thoại lên ghế sofa rồi đứng dậy. “Có chuyện gì sao anh?” Từ trong bếp, vợ anh nheo mắt nhìn ra rồi hỏi chồng. Cô cũng đoán già đoán non có chuyện gì đó. “Chẳng phải chuyện gì ghê gớm đâu em. Anh có hẹn đi ăn liên hoan cuối năm ấy mà”. “Trời, anh uống rượu vừa vừa thôi nhé. Cứ uống thế rồi chẳng mấy chốc anh phải xuống mồ đâu đấy”. Vợ Yeong Su cầm túi rác rồi bước về phía hành lang. “Em đi vứt rác đây”.

Khi cô bước ra ngoài, Yeong Su gọi lại cho Jung Kwon nhưng không ai bắt máy. Không phải cậu ta lại gây ra tội gì đấy chứ? Yeong Su lại bấm máy gọi cho Jeong Sik. “Jeong Sik à. Mình không liên lạc được với Jung Kwon”. Sự yên lặng như bức tượng Jangseung^[12] đứng sừng sững một chỗ bao trùm lên hai người đàn ông. Có lẽ, hai người bọn họ đang có chung một suy nghĩ... Lẽ nào... Không thể. “Chẳng nhẽ cậu ta đã hành động đến mức đó hay sao?”. “Ừ. Đúng. Ai cũng có thể gây ra tội. Được rồi. Vậy chỉ mình với cậu gặp nhau nhé?” “Ừ, làm vậy đi. Chúng ta gặp nhau ở đâu đây?” “Cứ đến đó đi. Máy giờ? Bốn giờ được không?” “Giờ đó không phải hơi gấp sao?” “Thế thì Năm giờ nhé. Chúng ta nói chuyện một chút rồi đi ăn cơm cùng nhau”. “Rồi. Mình đồng ý”.

Đổ rác xong, vợ Yeong Su quay vào nhà. Trên tay cô cầm theo một chiếc phong bì màu đỏ. “Em thấy cái này trên hòm thư nhà mình”. “Gì thế em? Xem nào, trông giống như thiệp Giáng sinh”. “Có người gửi thiệp Giáng sinh cho anh cơ à? Trời, thì ra việc gì cũng có thể xảy ra”. Nói đoạn, cô thô lỗ ném phong thư cho Yeong Su. Dù đi vào bếp, nhưng cô vẫn dồn sự chú ý về phía phong thư. “Anh không mở ra xem à?” Yeong Su liếc nhìn phong thư. Trên cùng phía bên trái thiệp có ghi một dòng chữ “Jin Suk” nho nhỏ. “Ai thế anh?” Vợ anh hỏi. “Xem nào, anh cũng không rõ nữa”. Yeong Su xé chiếc phong bì. Hình một ông già Noel gắn vào lò xo bật ra và cùng lúc ấy, âm thanh điện tử vang lên: “Ti ti ti ti ti ti ti ti... Santa Claus is coming to the town. Giáng sinh vui vẻ. Anh à. Em. Jin Suk đây. Lâu lắm rồi anh nhỉ? Giờ em mới gửi thiệp cho anh”. Vợ của Yeong Su cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa, cô từ bếp lao ra phòng khách. “Rốt cuộc thì đây là thiệp gì vậy anh?” Trước khi Yeong Su kịp cầm lấy tấm thiệp, nó đã nằm trong tay vợ anh. Vẻ mặt cô như đâm lê. “Jin Suk? Là Jin Suk nào? Sao cô ta lại gửi cho anh loại thiệp kiểu này? Hai người quen thân lắm đấy à? Đã gặp nhau rồi sao? Gặp bao giờ? Hả? Em bảo để em xem mà anh lại cứ giữ cái thiệp thế này à? Các người đang chơi trò gia đình đấy hả? Rốt cục bản nhạc này là sao? Anh nhìn kiểu đó ý muốn tôi rút khỏi cái nhà này đúng không?” Yeong Su không nói một lời, anh yên lặng chờ đến khi vợ ngừng dồn dập đưa ra những câu hỏi. Khi cô đã dần trấn tĩnh, Yeong Su mới mở miệng. “Em thôi đi”. “Anh bảo em thôi là thôi cái gì? Em vẫn còn chưa bắt đầu đâu”. “Anh biết rồi nên em cũng dừng lại đi”. “Sao anh cứ bắt em phải làm vậy?” “Jin Suk, cô ấy chết rồi”. “Chết rồi? Chết bao giờ? Chết rồi làm sao cô ta gửi thiệp cho anh được?” “Cô ấy chết mấy ngày trước rồi”.

Yeong Su lúi túi cúi dưới ngăn bàn trong phòng khách đưa cho vợ xem. Nghi ngờ một kiểu bào Đức bị sát hại trong khi hồi hương. Cảnh sát phát hiện thi thể một kiểu bào Đức về thăm quê vào ngày mười lăm tháng Mười hai vừa qua tại một nhà nghỉ thuộc phường Changcheon, Seoul. Hiện cảnh sát đang thực hiện điều tra làm rõ nguyên nhân. Thi thể được phát hiện bởi

một nhân viên nhà nghỉ. Người này cảm thấy có chút nghi ngờ khi đến mười hai giờ trưa vẫn không thấy bóng người nào xuất hiện. Nạn nhân bị giết hại đã man bởi hung khí sắc bén, tuy nhiên ví tiền cùng tư trang quý giá trên người vẫn còn nguyên. Xem xét các tình tiết trên, bước đầu, cảnh sát suy đoán đây là một vụ án mạng xảy ra do thù hận hoặc yêu đương mù quáng và hiện đang tiến hành điều tra thẩm vấn, tập trung vào các đối tượng xung quanh người bị hại. Vợ Yeong Su dán mắt vào tờ báo, không ngẩng đầu lên. Cứ giữ nguyên tư thế đó, cô hỏi chồng: “Anh đã gặp cô ấy rồi sao?” Yeong Su đột nhiên nháy mắt lên. “Em nói thế là sao? Sao anh lại gặp cô ấy? Em mất trí rồi à?” Yeong Su bất ngờ thét lớn. Vẻ mặt anh đông cứng, cắt không một giọt máu. “Không phải thì thôi”. Suk Kyung đứng dậy rồi đi vào bếp. Đứng trước bồn rửa bát, người cô dần dần thu nhỏ lại hết như được nhìn qua ống kính máy ảnh. Cuộc chiến không một tiếng súng. Đình chiến không cần hội đàm, hai vợ chồng họ yên lặng chăm chú vào công việc riêng của mình một lúc lâu.

Yeong Su mở tivi còn Suk Kyung tiếp tục làm bếp. Cô rửa hành, rửa cá vây chân, nhặt giá đỗ, rồi mang tờ báo đặt trên chiếc bàn cạnh ghế sofa chồng cô đang ngồi đi vào trong bếp và để túi giá lên tờ báo đó. Những cộng giá che khuất bài báo về vụ án mạng chết người. Dù vậy, cô vẫn có thể nhìn thấy nội dung bài báo qua kẽ hở giữa phần đầu và thân cây giá. xx bào sống tại xx, xx vẫn xx chết do tội phạm ra tay. Vào ngày mười lăm tháng Mười Hai vừa qua, thi thể xxx của một kiều bào sinh sống tại Đức đang trong thời gian xx được phát hiện tại một nhà nghỉ thuộc phường Changcheon, Seoul, và cảnh sát đã vào cuộc điều tra làm rõ. xx được phát xx bởi một xx viên do người này cảm thấy nghi xx khi đã mười hai giờ trưa mà không thấy xx xuất hiện. Nạn nhân bị giết xx đã xx bởi hung khí sắc xx và ví tiền cùng những tư trang đồ quý giá của người bị hại vẫn còn xx, dựa trên các đặc điểm trên, cảnh sát coi đây là một vụ xx mạng do xx hận hoặc xx và hiện đang xx điều xx vấn xx đối tượng là những xx xung quanh người bị hại. Từng sợi giá đỗ được nhặt

sạch rồi bỏ vào bát, những dòng chữ trong bài báo bị che lấp nhờ đó mà lộ ra. Đến đây, Suk Kyung mới hiểu rõ nội dung. Vì thế, anh ấy mới nói Jin Suk đã chết rồi.

Ai đó đã vào nhà nghỉ rồi giết chết cô ả. Người ta còn nói cô ấy bị đâm bằng một con dao sắc. Suk Kyung thoáng nhìn qua người chồng đang ngồi trong phòng khách. Anh vừa cắn móng tay vừa rung đôi chân đặt trên bàn uống trà. Rõ ràng, khuôn mặt anh toát lên vẻ bất an. Không nhẽ anh ấy đã giết người? Suk Kyung bẻ mạnh phần đầu giá mà cô nắm trong tay. Ai cũng có thể giết người được chắc? Không có lí nào một người rảnh rỗi lại chuẩn bị dao rồi đột ngột xông vào nhà nghỉ gây ra án mạng làm thay đổi cuộc đời mình. Cô hiểu khá rõ về chồng mình. Chồng cô là một nhà văn chưa một lần thử đặt trước vé xem phim. Tóm lại, anh là người nước đến chân mới nhảy. Hơn nữa, chồng cô không phải người quyết đoán. Ngay cả căn hộ họ đang ở hiện tại, nếu không nhờ cô, mãi mãi họ cũng chẳng mua được. “Anh không đồng ý chuyện nợ nần”. Yeong Su vừa lắc đầu vừa kịch liệt phản đối. “Hai mươi triệu có thấm vào đâu mà gọi là nợ nần?” “Nợ vẫn là nợ. Người trả nợ không phải là em còn gì?” “Vậy ai sẽ trả nào? Chính là anh đây này”. Nếu giữa cô và anh có bất đồng ý kiến về vấn đề tiền bạc, anh sẽ hỏi số tiền ấy là tiền của ai. Một người như thế không có lí nào lại đi giết Jin Suk. Một kẻ nhỏ mọn. Giả sử Jin Suk đã vùi tiền thì sao? Không thể nào. Jin Suk sao làm thế được. Dẫu có như vậy đi chăng nữa cũng không có chuyện trưởng phòng kế toán Jeong Yeong Su cầm dao đột ngột xông vào nhà nghỉ của cô. Nhưng nếu như một phần vạn, anh ấy làm như thế thật thì sao?

Trường hợp phạm tội giết người, dùng dao đâm chết ai đó, đúng, nhẹ nhất cũng phải lãnh án tù chung thân. Nếu vậy, quyền sở hữu căn hộ này và tất cả các tài sản khác nghiêm nhiên được sang tên cô. Việc ly hôn với người chồng không có khả năng duy trì cuộc sống hôn nhân sẽ nhanh chóng được thụ lý. Anh là nguyên nhân chính khiến cuộc hôn nhân của họ không thể tiếp tục duy trì nên sẽ không có rắc rối nào xảy ra. Về mặt pháp lí, chắc cô phải trả phí thuê luật sư nhưng đó là

chuyện chẳng dừng. Làm cho có lệ mà thôi. Nếu anh ấy chết vì tai nạn giao thông, cô sẽ được chi trả bảo hiểm trọn đời. Như vậy, câu chuyện tài sản càng thêm phần hoàn hảo. Nhưng chuyện đã đến nước này rồi cô cũng không thể mong đợi hơn gì nữa. Hừm. Lưỡi dao sắc bén lướt qua đầu móng tay ngón trỏ của cô. Dù không đứt tay, cô vẫn thấy đau nhói. Rốt cục mình đang suy tính điều gì thế này. Cô lắc đầu. Trong đầu cô tưởng tượng cảnh Jin Suk chảy máu đang nằm bất tỉnh trong nhà nghỉ. Không biết mình cảm thấy thế nào khi chứng kiến cảnh máu chảy đầm đìa từ chính cơ thể mình. Phải chăng mọi thứ đều mơ hồ như cảm giác sau khi uống thuốc ngủ hay không.

Jin Suk là một đứa luôn sống buông thả. Trước khi kết thúc năm thứ nhất đại học, ả ta đã bị đuổi khỏi kí túc xá vì đi ngủ lang mà không xin phép ban quản lý đến ba lần. Mọi người đồn ầm lên rằng ả ăn nằm với đám đàn ông bên ngoài. Trong số những nhân vật chính của tin đồn ấy đương nhiên có cả Yeong Su. Dĩ nhiên chồng cô chối bay chối biến chuyện này. “Chỉ là tin đồn vớ vẩn thôi em. Anh với Jin Suk có thân thiết gì, chỉ quen biết bình thường thôi”. Cô ta đâu chỉ quen một hai người đàn ông.

Thuở sinh viên, phòng Jin Suk ở trước phòng Suk Kyung. Đúng một lần. Đúng vậy. Duy có một lần. Suk Kyung vừa đem chỗ giá đồ đã nhặt sạch bỏ vào trong nôi vừa mím chặt môi. Cô đã từng lấy trộm đồ lót của Jin Suk. Đám con gái rất thích đồ lót của người có quan hệ phức tạp với đàn ông như Jin Suk. Mình khác chúng mà. Suk Kyung lắc đầu nguây nguẩy. Lí do mình ăn trộm? Suk Kyung ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Mình cũng chịu. Chuyện đó giờ ai còn nhớ nữa? Nhưng mình đã làm gì chiếc quần lót đó nhỉ? Chắc đã vứt nó vào thùng rác. Đúng thế. Mấy vụ trộm cắp trong kí túc xá vẫn xảy ra như cơm bữa. Mỗi ngày, đều xảy ra ít nhất một vụ trộm đồ của người khác. Đương nhiên chính cô cũng hay bị mất đồ. Nào mỹ phẩm, nào đồ lót và cả đồng hồ nữa. Suk Kyung nghĩ trong số đó không biết chừng có đồ đang ở chỗ Jin Suk. Cái thứ đàn bà nhơ nhớp, đồ rác rưởi đàng điếm, lằng lộn nên mới có nhiều quần lót đẹp thế này đây. “Cậu

mua đồng đồ lót này ở đâu thế?” Có ai hỏi thì Jin Suk vẫn trả lời theo kiểu lấp bắp rất đặc trưng. “Tớ được tặng đấy”. Nào thì “Đây là quần lót người ta tặng tớ”. Nào thì “Tớ có thể được tặng đồ lót mà”. Các cô gái sống trong kí túc xá há hốc miệng. Họ quá đỗi ngạc nhiên trước những câu trả lời chân thật của Jin Suk. “Quà gì đấy?” “Ừ, đây là quà sinh nhật này, đây là quà Giáng sinh này”. Thậm chí trên chiếc quần lót được tặng nhân dịp Giáng sinh còn có hình ông già Noel. “Cô ả không phải đồ ngu đâu nhỉ?” Trở về phòng, Suk Kyung hỏi bạn cùng phòng, và cô bạn kia đáp lại chẳng thêm suy nghĩ. “Ả đấy à? Chẳng là đồ ngu còn gì. Cậu có biết biệt danh của ả là gì không? Chính là máy bán hàng tự động đấy”. “Ai nói như thế cơ?” “Một anh chàng tớ quen”. “Người ta đồn cô ả nổi tiếng trong khoa lắm. Liệu ả có biết chuyện này không?” “Chắc không”. Đương nhiên, về sau cũng có người đã cho ả biết những lời đồn đại đó. Jin Suk buồn rĩ rượi mất mấy hôm nhưng ả nhanh chóng quay về bộ dạng vốn có của mình. Nếu ai hỏi ả có nhan sắc điểm lệ hay không, đương nhiên câu trả lời là không. Suk Kyung vẫn luôn thắc mắc từ bấy đến giờ tại sao một đứa con gái mập mạp, khuôn mặt quá tầm thường trông chẳng khác gì đứa con gái nuôi của ông trưởng ga dưới quê lại có thể kết giao với nhiều đàn ông đến thế.

Đoạn, cô ngoái đầu lại nhìn tờ báo trải trên sàn bếp. Nghi vấn cái chết do tội phạm ra tay. Rốt cuộc ai đã ra tay sát hại Jin Suk? Trong suốt mười năm sống ở nước ngoài, chắc ả cũng qua lại với vô số đàn ông. Không lẽ hung thủ là một trong số đó? Nếu chẳng may chồng cô làm việc này. Hẳn sẽ ồn ào trong một thời gian dài đây. Cảnh sát và đám phóng viên nhà báo ùn ùn kéo đến, nhà cửa bị khám xét, bên nhà chồng chắc cũng sẽ kéo lên ở lì nhà cô. À, mình sẽ sống thế nào nhỉ? Trở thành vợ của một tên sát nhân quả là một trải nghiệm hiếm có. Cô không hề hay biết chồng mình là một hung thủ ác độc như vậy sao? Các tạp chí phụ nữ sẽ tranh nhau phỏng vấn mình cho mà xem. “Chồng tôi là kẻ sát nhân!” Đúng là một cái “tít” tuyệt vời. Tất cả mọi người hẳn sẽ tò mò về chuyện sinh hoạt vợ chồng, việc dùng bữa tối và kỳ nghỉ trăng mật với kẻ giết người như thế nào.

Trong lúc cô đang mải mê suy nghĩ, chồng cô chuẩn bị ra ngoài. “Anh đi đâu thế?” “Anh ra ngoài một lát rồi về ngay”. “Em hỏi anh đi đâu cơ mà?” “Vừa nãy Jeong Sik gọi điện đến còn gì. Anh đi ăn tối với cậu ấy rồi về”. “Anh không thấy em đang làm món cá vây chân hấp từ nãy đến giờ à? Với lại, sao anh lại đi gặp anh Jeong Sik? À, Jin Suk qua đời nên các anh định đến viếng đám tang sao? Các anh định tụ tập rồi làm điệu văn đấy à?” Yeong Su không trả lời. Anh mặc áo khoác, rồi choàng khăn quàng cổ. Anh nhét chiếc bút đi giày vào giữa giày và gót chân rồi đáp lại bằng giọng nói rất nhỏ, lúc nghe được, lúc không. “Lúc mẹ nào cũng lải nhải được thế?” Suk Kyung đang định nói thêm điều gì đó thì rầm, cánh cửa đã đóng sầm lại. Cô ném chiếc muôi múc canh vào bồn rửa bát.

“Chết tiệt”. Yeong Su buông câu chửi thề sau lưng rồi ra khỏi nhà. Anh lê thân hình nặng nề vào chiếc xe đỗ ở trước cửa nhà. Anh kéo dây an toàn thắt ngang qua bụng. Thân hình anh nhìn thật thô kệch. Yeong Su khởi động xe, băng qua khu chung cư rồi chạy thẳng ra đường lớn. Mỗi lúc dừng xe khi có tín hiệu đèn giao thông, Yeong Su lại gọi điện thoại cho Jung Kwon nhưng vẫn không ai bắt máy.

Khi anh đến nơi, Jeong Sik đã đến trước đó rồi. Gương mặt hần như sắp bị một cơn bão cát thổi qua. Jeong Sik liếc nhìn Yeong Su, hần nói thầm. “Này, không phải chúng ta không nên gặp nhau hay sao?” Nhân viên phục vụ chìa thực đơn với vẻ mặt thờ ơ. “Cho tôi một tách cà phê”. “Chà... chà. Tôi thì cái gì cũng được, vậy đi, cho tôi một tách americano”. “Này, cậu nói gì thế hả? Mình với cậu gây ra tội tình gì nào? Còn có cả lí do khiến chúng ta không nên gặp nhau hay sao?” Jeong Sik bóc vỏ kẹo bỏ vào miệng. “Không phải thế, thằng khốn này, không khéo người ta sẽ nghi ngờ chúng ta đấy. Tính ra chúng ta cũng chẳng có lí do gì để gặp nhau”. “Này, nhưng mấy tên kia không phải bọn cớm đấy chứ?” Jeong Sik chỉ tay về phía những người đàn ông ngồi ở trong góc quán. “Hình như không phải. Cớm có mặc vest đâu”. “Cũng có thằng mặc đấy”. Tách cà phê của Yeong Su được mang ra. Yeong Su uống một ngụm cà phê không nóng cũng

chẳng lạnh. “Cậu... Không phải đúng không?” Không rời mắt khỏi ly cà phê, Yeong Su hỏi. “Một điều mình biết chắc chắn...” Jeong Sik đảo mạnh viên kẹo trong miệng. “Người giết Jin Suk không phải mình”. Vậy là ai? Lần đầu tiên kể từ lúc gặp, hai người họ bất giác cùng nhìn nhau. “Cũng có thể là thằng khốn này lắm chứ. Thằng Jung Kwon, bây giờ đang sống ly thân với vợ nhỉ?” “Ôi trời, đáng quá”. Đến lúc đó Yeong Su mới nhận ra mình chưa cho đường vào cà phê. Anh cứ thế cho hai muỗng đường vào tách của mình. “Sống ly thân với vợ và giết người có liên quan gì đến nhau?” Jeong Sik thận trọng lên tiếng phản đối nhưng dường như anh cũng không dám chắc điều đó. “Nghe nói hình như năm ngoái việc kinh doanh của thằng Jung Kwon đổ bể?” “Nó kinh doanh gì thế?” “Nó mở chuỗi cửa hàng gà rán. Xem nào, thấy bảo bán gà rán, ban ngày bán thêm cà phê và thịt xiên nướng, đại loại thế. Mà mình cũng chẳng biết nữa. Làm ăn thua lỗ, còn phải sống ly thân với vợ nữa”. “Ngày trước, có lúc nó từng sống cùng Jin Suk trong một thời gian ngắn đúng không?” “Gọi là sống, nhưng cũng chỉ ngủ với nhau vài lần thôi”. “Thỉnh thoảng Jin Suk cũng đến nhà trọ của nó còn gì?” “Yeong Su, không phải cậu từng trọ cùng với thằng Jung Kwon à?” “Vậy sao? À, đúng rồi, đại loại mấy tháng gì đó”. “Nói gì thì nói, Jin Suk cũng có chút phóng túng”. “Không phải phóng túng mà hư hỏng”. “À, nghe nói cô ả bị đâm bằng dao đấy. Thằng khốn nào không biết. Cần quái gì phải ra tay như thế. Chỉ cần bóp cổ, tách, thế là chết rồi”. “Hừ, mình cũng có ý đấy đấy. Mà cậu cai thuốc rồi à?” “Ừ, vừa mới cai thôi”. “Cái thằng này tài thật. Cai thuốc lá khó khăn chẳng khác gì bắt bọn nghiện cờ bạc bỏ nghề xóc đĩa”. “Cậu cũng bỏ đi. Bỏ được thì tốt”. “Với tình hình này cậu nghĩ bỏ được chắc”. “Tình hình này là tình hình nào?” “À, cậu chưa nhận được liên lạc từ phía cảnh sát đúng không?” “Mình chưa, còn cậu?” “Chưa thấy gì. Chắc cảnh sát không biết việc chúng ta gặp nhau đâu nhỉ?” “Dĩ nhiên là không biết. Bọn họ làm sao biết được”. “Bọn mình ra đây vô ích rồi. Thật đúng là”. “Mình với cậu nghe Jung Kwon nói ra đây hẹn nên mới đến. Giờ thì sao?”

Hai người im lặng, không nói gì một lúc lâu, mặt toát lên vẻ hối hận. “Đêm đó chuyện thành ra như thế thật sao?” “Chắc vậy”. “Hôm đó, không phải chúng ta gặp nhau cùng đi nhậu rồi Jin Suk về nhà nghỉ à?” “Chắc cô ấy đã gặp ai ở đó. Có thể một người nào đó đã tự tìm đến. Nếu không, cũng có khả năng cô ả gọi kẻ đó đến”. “Là ai cơ chứ?” “Mình chịu. Cô ấy đâu chỉ cặp kè với một hai thằng đàn ông”. Jeong Sik nheo mắt nhìn rồi hỏi. “Hôm đó, cậu cứ thế về nhà sớm thôi đúng không?” Yeong Su dúm mạnh điều thuốc lá vào gạt tàn. “Cậu đang nghi ngờ mình đấy à?” “Không, chỉ là mình muốn biết cậu về nhà an toàn không thôi”. “Chuyện này rồi sẽ gây rắc rối cho chúng ta mất”. “Chuyện gì?” “Chẳng phải cảnh sát cũng sẽ điều tra mấy thứ gọi là bằng chứng như sổ ghi chép hay gì đó sao? Kiểu gì họ cũng lục lọi được lịch trình các cuộc hẹn trong sổ ghi chép hay số điện thoại liên lạc”. Yeong Su châm lại điều thuốc vừa dúm xuống gạt tàn. “Cậu lo lắng điều gì? Không phạm tội thì kệ đi”. “Không phải thế, ngày mai, ngày kia mình phải đi công tác nước ngoài. Trường hợp cảnh sát phát hiện ra tên mình, họ sẽ đến điều tra. Nhưng, lúc đó, nếu mình đang ra nước ngoài công tác, chắc chắn bọn họ sẽ nghi ngờ mình đầu tiên. Không phải vậy sao? Đúng không?” “Xem nào... Không biết chừng còn bị cấm xuất cảnh cũng nên. Đạo gần đây chỉ cần nằm trong nhóm đối tượng tình nghi, ngay lập tức bị cấm xuất cảnh”. “Trời, vậy thì mình tiêu luôn. Ngoài mình ra, không ai có đủ chuyên môn về công việc trong lần đi công tác nước ngoài này. Mình không đi được, hợp đồng xuất hàng trong triển lãm đồ nội thất sẽ đổ bể mất. Cậu có biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào không? Biết ăn nói thế nào với công ty đây? Chẳng lẽ nói vì dính đến vụ án giết người nên bị cấm xuất cảnh, rồi đành lòng từ bỏ triển lãm này hay sao? Phải trình bày rằng một con đàn bà quen biết đã mười mấy năm về nước nên cùng ả đi uống một ly rượu. Rồi đúng hôm đó ả từ già cỗi trần nên tôi đen đủi chịu lệnh cấm xuất cảnh hay sao?” Yeong Su giơ tay chặn ngang lời nói của Jeong Sik. “Sao cậu lại nổi cáu với mình? Mình có phải người ra lệnh cấm cậu xuất cảnh đâu. Mà hiện tại vẫn chưa biết cậu có bị cấm xuất cảnh hay không, không phải thế sao? Bình tĩnh lại đi.

Chuyện đến nước này vợ cậu vẫn chưa biết gì à?” “Vì cái thiệp Giáng sinh chết tiệt đó nên bây giờ...” “Khoan, thiệp? Thiệp nào?” “Jin Suk đã gửi thiệp Giáng sinh đến nhà mình. Vợ mình thấy nó đang nổi khùng lên kia. Mình thật sự không thể hiểu rốt cuộc sao cô ấy lại làm âm lên như thế. Nói toạc ra mình và Jin Suk có ngủ với nhau đâu”. “Chẳng ngủ chung với nhau rồi còn gì”. “Ngủ bao giờ?” “Ngày trước ấy”. “Đấy là chuyện ngày xưa ngày xưa rồi”. “Chuyện đó đã qua, nói thêm về chuyện cái thiệp đi. Có phải nó được bỏ vào một chiếc phong bì màu đỏ không?” “Ừ. Màu đỏ”. “Thiếu nữ mới dậy thì sao còn vẽ vờ thiệp Giáng sinh này nọ?” Jeong Sik đứng bật dậy khỏi ghế. “Đúng thật đã mắc phải rắc rối, giờ còn rắc rối hơn”. “Ý cậu là sao?” “Lúc đi ra ngoài, mình nhìn thấy một phong bì màu đỏ trong hòm thư. Nghĩ là mấy tờ quảng cáo linh tinh nên cứ để kệ đấy rồi đi. Chết tiệt, hóa ra lại là phong bì của Jin Suk?” “Con khốn. Chết rồi mà vẫn còn làm mấy trò điên rồ. Mình đi trước đây”.

Nói đoạn, Jeong Sik bước ra ngoài, bốc mấy viên kẹo ở quầy lễ tân. Vừa lên xe cậu ta đã cho một viên kẹo vào miệng. Cậu ta nhai viên kẹo bằng răng hàm, cắn vỡ rồi đảo lưỡi mấy lần. Mất độ mười phút, Jeong Sik lái xe về đến nhà. May thay, tấm thiệp Giáng sinh vẫn nằm nguyên trong hòm thư. Vợ Jeong Sik không biết Jin Suk nhưng dẫu vậy chắc chắn cô ấy sẽ không thấy vui vẻ gì với tấm thiệp này. Khi Jeong Sik lấy tấm thiệp ra khỏi hòm thư, có ai đó đến đứng bên cạnh anh. “Anh Lee Jeong Sik?” “Vâng, đúng tôi đây”. “Anh đi cùng chúng tôi một lát?” “Anh nói sao cơ? Anh cảnh sát, anh nói vào trong nhà hay sao?” “Anh xem này, anh Lee. Anh tưởng anh là ai vậy? Có loại điều tra gì lại làm ở xó nhà?” Jeong Sik lẳng lặng đi theo những người đó ra xe của họ, rồi anh đứng lại.

Để tránh gây hiểu nhầm rằng anh định chạy trốn, Jeong Sik khẽ hất nhẹ cánh tay đang bị họ túm, chạy về phía hòm thư. “À, tôi chỉ định đặt lại cái này vào chỗ cũ. Đây là đồ gửi cho vợ tôi”. Anh đang cầm trên tay chiếc thiệp Giáng sinh màu đỏ Jin Suk gửi cho. Một viên cảnh sát đưa Jeong Sik lên xe, trong khi đó, một người khác đi đến trước hòm thư rồi lôi chiếc thiệp mà ban

này Jeong Sik vừa cho vào. “Sao anh lại lục soát hòm thư nhà người khác như thế? Anh không mau để nó lại chỗ cũ? Xem này, tôi sẽ kiện các anh đấy. Các anh có lệnh bắt giữ không?” Viên cảnh sát không thèm để ý đến sự phản kháng của Jeong Sik. Sau khi bỏ tấm thiệp Giáng sinh vào túi áo trong, anh ta ngồi lên ghế phụ. “Nào, đi thôi”.

Chiếc xe chở Jeong Sik chậm chậm lăn bánh rời khỏi khu chung cư. Hóa ra đây là bưu thiếp nạn nhân gửi đến. Viên cảnh sát ngồi ghế phụ khẽ mỉm cười. Anh ta thấy vô cùng sung sướng trước việc bất ngờ tìm thấy dấu vết của nạn nhân. “Còng tay hắt lại”. Viên cảnh sát ngồi ở ghế phụ lái ra lệnh. Người đồng nghiệp của anh ta ngồi ở ghế sau liền còng tay Jeong Sik lại. Jeong Sik nhận ra họ đang bắt đầu lo lắng anh sẽ tiêu hủy chứng cứ và bỏ trốn. Jeong Sik dần dần dịu cơn nóng giận lại. “Xin các anh đừng làm như vậy. Tôi vô tội. Tôi xin hỏi các anh một câu. Rốt cuộc tại sao các anh lại làm thế này?” Không một viên cảnh sát nào trong xe trả lời Jeong Sik. Như một người công nhân khuôn vác thùng chứa coca không nói chuyện với chai nước và chẳng khác nào những lái buôn giữa một chợ gia súc không nói chuyện với đám bò, những viên cảnh sát không hề mở miệng với kẻ bị tình nghi đang trong quá trình áp giải về đồn.

Vừa đến đồn cảnh sát, họ đã đưa Jeong Sik đến đội điều tra trọng án. Anh chính thức bị lấy cung tại đây. Một căn phòng tối mịt, cây đèn sợi đốt đung đưa, máy đánh chữ... Cảnh tượng ấy chỉ tồn tại trong các bộ phim, thực tế chúng không hề tồn tại trong các đồn cảnh sát. Nhìn sơ qua, nơi đây trông giống sở thuế hơn. Trước vẻ mặt uể oải của các cán bộ viên chức, người dân khúm núm ngồi giải thích cặn kẽ về tình cảnh của mình. Tuổi? Nghề nghiệp? Jeong Sik trả lời đầy đủ những câu hỏi phía cảnh sát đưa ra. Không, mình phải cố gắng để lại ấn tượng tốt mới được. Mình không có gì phải che giấu mà cũng không có lý do gì để che giấu. Do đó, hỏi gì cứ việc hỏi. Nhưng có vẻ kế sách của anh không thành công. Anh càng cố để lại ấn tượng tốt thì chính những lời anh nói lại giống như những câu thanh minh hèn hạ. Như trong truyện ngụ ngôn, anh có cảm giác mỗi lời

tuôn ra từ miệng đều biến thành rần rết và ếch nhái. “Jin Suk là người phụ nữ tôi quen trước đây. Chỉ có vậy thôi. Việc gặp lại bạn học cũ gần đây cũng rất phổ biến. Cô ấy sinh sống ở nước ngoài. Lâu ngày mới về nước nên gặp mặt bạn bè, nhân tiện chúng tôi tụ tập thôi. Cớ gì tôi đi cầm dao đâm vào ngực người bạn học lâu ngày không gặp mặt của mình? Vâng? Các anh thử nghĩ mà xem”. Viên cảnh sát chăm chú theo dõi Jeong Sik đang ngồi đối diện anh qua chiếc màn hình máy tính xách tay tinh thể lỏng rồi tùm tùm cười. “Con khốn chết dẫm. Nó chết là đáng đời lắm”, anh đã từng nói vậy đúng không?” “Sao? Anh nói gì cơ? À, chuyện đó... Nhưng anh cảnh sát này, anh có thể mang cho tôi mấy viên kẹo không? Tôi vừa mới cai thuốc không lâu. Anh có hút thuốc không? Vậy chắc anh biết đó. Người ta gọi đây là triệu chứng thèm thuốc khi đang trong giai đoạn cai thuốc. Nếu không có thứ gì đó như kẹo, tôi thấy bức bối lắm. Nếu anh có thể mang kẹo...” Sau khi lắc đầu, viên cảnh sát thông thả đặt câu hỏi cho Jeong Sik. “Con khốn chết dẫm đó chết là đáng đời lắm”. Anh đã từng nói vậy đúng không?” “Vâng. Nhưng đó chỉ là lời nói lúc tôi đang nóng giận. Nếu tôi biết cô ấy chết, tôi sẽ không bao giờ thốt ra những lời như vậy”. “Vào ngày hôm đó, sau khi cùng Jeong Yeong Su, Park Jung Kwon và nạn nhân Cho Jin Suk đi uống rượu, các anh chia tay ra về. Rồi anh đã đến nhà nghỉ nơi cô Cho Jin Suk đang ở đúng không?” Jeong Sik ngẩng đầu lên. Anh thở một hơi đầy khổ sở rồi nói: “Anh cảnh sát, nếu không có kẹo, anh có thể cho tôi xin một điếu thuốc lá được không?” Viên cảnh sát đưa cho Jeong Sik một điếu thuốc. Jeong Sik vụng về châm thuốc với vẻ mặt khúm núm đặc trưng của kẻ vừa thay đổi suy nghĩ. Vì con khốn đó, mình lại phải hút thuốc sau bao nỗ lực cai. “Tôi đã đến đó. Nhưng anh cảnh sát chưa từng như vậy bao giờ hay sao? Sao có chuyện chưa bao giờ chứ. Jin Suk và tôi vốn dĩ như vậy đấy. Ban đầu chúng tôi cùng một hội. Do đó, cùng đi uống rượu, tôi lén bỏ đi, rồi lại gặp cô ấy ở một nơi như nhà nghỉ. Rồi sao thì anh hiểu rõ đúng không? Nhưng vào ngày hôm đó, người đầu tiên rời đi là anh Park Jung Kwon chứ? Sao anh cảnh sát biết được cả những chuyện này vậy? Chẳng nhẽ Jung Kwon đã đến đây rồi sao?” “Anh không cần biết điều này,

ừm, anh cứ trả lời câu hỏi của tôi đi đã”. “Hừm, anh cảnh sát không biết quan hệ của chúng tôi rồi. Có nói anh cũng không hiểu đâu. Thế này, trước đây cả ba chúng tôi đồng sở hữu Jin Suk. Đầu tiên, chúng tôi cũng không hề hay biết. Sau này, khi cùng ngồi nhậu với nhau, ba thằng tôi mới nhận ra. Hình như, thằng Yeong Su nói ra trước. Vì thế tất cả chúng tôi đều biết việc cùng lúc, cả đám ba người cùng chung chăn gối với Jin Suk. Trong tình huống như thế, cảnh đàn ông có hai phương hướng giải quyết. Lựa chọn thứ nhất, chúng tôi cắt đứt quan hệ với nhau. Xét cho cùng, Jin Suk cũng chỉ là ‘khu vực an ninh chung’ thôi. Ha ha. Nếu Jin Suk mà xinh đẹp, hấp dẫn, khôn ngoan hơn, có lẽ chúng tôi đã làm thế rồi. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ người phụ nữ mang tên Jin Suk này có phần hơi đàn độn. Cô ta đàn độn đến mức lần đầu tiên làm chuyện đó với tôi, cô ta tưởng tôi đứt ngón tay vào trong đó. Đúng là con người không có suy nghĩ. Tôi chẳng tài nào hiểu được một đứa như thế sao có thể học lên đến đại học. À, còn lựa chọn thứ hai là coi người đàn bà đó chưa từng tồn tại. Cả bây giờ, chúng tôi cũng coi cô ta không hề tồn tại. Thế nên, chúng tôi không nhắc gì đến cô ta, nhưng vẫn sẽ tiếp tục duy trì mối quan hệ riêng của từng người. Sẽ không có chuyện tất cả chúng tôi cùng nhau gặp mặt cô ấy. Nói cho cùng thì cô ả cũng chỉ là một bóng ma. Nếu tất cả mọi người đều nhìn thấy ma thì chắc chắn sẽ rất kì quặc rồi. Đúng vậy. Bây giờ chắc anh cũng đã hiểu rồi. Do cô ta không hề tồn tại, nên dù chúng tôi có cùng chia sẻ đi nữa, cũng chẳng có vấn đề gì. Ngày trước, chuyện này chẳng nhan nhản ở mấy vùng quê đấy thôi. Ở mỗi làng đều có một mộ điên. Mộ ta quan hệ với từ một ông già bảy mươi tuổi đến một chàng trai mười lăm mới đến ngưỡng cập kê. Dù sao mọi chuyện ở cái làng đó vẫn tiếp diễn đều như thường thôi. Chuyện của chúng tôi cũng chính là trường hợp như vậy”.

Chuông điện thoại reo lên, viên cảnh sát liền nhắc máy nghe. “Alô, tôi nghe. Tôi hiểu rồi. Tôi cúp máy đây”.

Anh ta không hề ghi lại những lời Jeong Sik nói ở đoạn sau câu chuyện. Không một viên cảnh sát nào rảnh rỗi ghi lại bài

diễn thuyết tràn giang đại hải của hắn. Bởi ngoại trừ sự thật rõ ràng trong hồ sơ điều tra, họ không được ghi chép thêm bất cứ điều gì khác. Dẫu sao viên cảnh sát vẫn kiên nhẫn lắng nghe anh ta trình bày. Điều này là do anh ta đã điền những hạng mục cần thiết trong hồ sơ điều tra và đang chờ kết quả khám nghiệm hiện trường của Viện Pháp y Quốc gia. Dựa theo kết quả khám nghiệm, nội dung hồ sơ điều tra sẽ có sự thay đổi. Cố chen vào câu chuyện đó chỉ tổ tốn thời gian của anh ta. Cuối cùng cuộc điện thoại thông báo kết quả khám nghiệm lần thứ nhất viên cảnh sát đang chờ cũng đến. Anh ta chỉ đưa ra những câu hỏi để nghi phạm ngồi trước mặt mình không nắm bắt được nội dung cuộc gọi. “Anh nói ai? Vậy sao? Anh chắc chứ? Tôi hiểu rồi”. Viên cảnh sát cúp máy rồi vừa kéo chiếc máy tính xách tay lại, vừa hỏi Jeong Sik. “Anh không giết cô ấy?” “Trời ơi, sao tôi lại đi giết cô ả cơ chứ”. “Nhưng tại sao anh lại nói cô ta đáng chết?” Viên cảnh sát vừa nhấm một que diêm vừa hỏi. “Đấy chỉ là lời nói đùa. Anh có hay đùa như vậy không?” Que diêm dứt rồi. Jeong Sik vừa xua tay vừa lộ ra nét mặt sợ sệt. “Tại nhà nghỉ anh đã gọi Park Jung Kwon đến rồi tiếp tục uống rượu đúng không? Trong lúc đó các anh có nói chuyện đúng không?” “Vâng. Lúc đó anh Park Jung Kwon nói vì con khốn đó, cuộc đời của anh ta thành ra thế này”. “Thực ra, lúc này, anh ta định đi giết cô ta. Các anh đã nói chuyện đại loại như vậy đúng không?” “Vâng, có lẽ là vậy”. “Anh nghĩ tại sao Park Jung Kwon lại cho rằng cuộc đời anh ta bị thảm như vậy là do nạn nhân?” “Nói đến Jung Kwon, thật ra vấn đề ở chính bản thân cậu ta. Cậu ta có hơi... Jin Suk. Hừm. Thằng đó, thật nực cười. Hình như cậu ta hơi thích Jin Suk thật. Cái ả đàn bà đàn độn ấy. Mười năm trước đám chúng tôi bắt hòa là do Jung Kwon. Khi đó, tất cả chúng tôi đều đã tốt nghiệp. Yeong Su thi đỗ kì thi kế toán, và đi làm tại một văn phòng kế toán. Tôi vừa tìm được việc nên phải tham gia đào tạo này nọ. Ai cũng rất bận rộn. Nhân tiện khao cả đám vì tôi đã xin được việc, hơn nữa lâu ngày không gặp nhau, nên tôi mời mọi người một bữa. Hôm đó, Jung Kwon không hề say rượu nhưng đột nhiên cầm dao. Cậu ta quá khích đến độ tôi tưởng không thể sống sót qua hôm đó. Cậu ta nói sẽ giết hết chúng tôi. Nếu chúng tôi chạm vào Jin

Suk thêm một lần nữa thôi, cậu ta sẽ không để yên. Khốn kiếp, nếu ả nói không thích, chúng tôi động vào đấy chắc. Chúng tôi có đến ả ta cũng không ghét bỏ gì nên chúng tôi mới ngủ lại thôi. Trường hợp anh cảnh sát có một cô ả như vậy, anh sẽ không đi sao? Cái thằng Jung Kwon đó lại không như thế chắc? Chúng tôi cũng chỉ làm y như vậy thôi. Tình yêu đến rồi lại tàn. Chúng tôi chỉ tán tỉnh, đùa giỡn tý thôi. Đâu ra cái lý cưỡng ép con nhà người ta chứ? Thật ra, thằng Jung Kwon kể ra cũng thật bất hạnh. Cho đến tận khi tốt nghiệp, ngoài Jin Suk ra, chẳng con nào ngó ngang đến cậu ta. Cậu ta đã chĩa dao về phía những thằng bạn, tức là chúng tôi đây, rồi dọa sẽ giết chết. Xem ra cậu ta có phần quá khích. À không, tôi nói vậy không có nghĩa nó đã ra tay sát hại Jin Suk. Gì chứ, làm ăn thất bại, lại bị vợ ly hôn, chắc nó buồn bực trong lòng lắm”. “Không phải ly hôn mà là ly thân”, viên cảnh sát chỉnh lại lời Jeong Sik. “Anh đã biết cả rồi sao?” Jeong Sik nuốt nước bọt ừng ực. Sao nước bọt cứ tiết ra nhỉ? Jeong Sik lo lắng không biết tiếng nuốt nước bọt có đến tai viên cảnh sát hay không. Anh ta lo lắng, lo rằng rốt cuộc tại sao bản thân lại lo sợ một nỗi lo vô ích như thế này. Viên cảnh sát báo lại cho anh một tin tốt lành. “Chà, bây giờ anh có thể về được rồi. Hiện tại, anh đừng đi đâu quá xa. Những điểm nghi vấn vẫn chưa được làm rõ hoàn toàn đâu nhé”.

Jeong Sik ngập ngừng do dự định nói một điều gì đó rồi lại thôi. Đoạn, anh đứng dậy khỏi ghế. Có lẽ anh muốn nói về chuyến đi công tác nước ngoài bắt buộc của mình vào tháng sau. Nhưng vấn đề cấp bách hàng đầu lúc này là phải rời khỏi cái nơi gọi là đồn cảnh sát ngay lập tức. Không nên làm ồn ào hơn nữa. Thật ra, phân nửa câu chuyện về hội nghị triển lãm đồ nội thất quốc tế mà anh nói với Yeong Su chỉ là nói khoác. Dù đi đến đâu, vào bất cứ lúc nào anh cũng muốn khoe khoang năng lực của mình. Và nói bóng gió rằng chuyện sẽ thất bại nếu anh vắng mặt. Chẳng có nhẽ nếu hần không đi thì triển lãm nội thất quốc tế sẽ phải hủy sao. Yeong Su đã nghĩ vậy khi nghe Jeong Sik nói.

Sau khi, Jeong Sik vội vã trở về lấy tấm thiệp Giáng sinh trong hòm thư, Yeong Su cẩn thận nhận lấy tách cà phê được rót

đầy của mình. Anh vừa nhâm nhi, vừa ngồi rất lâu trong quán. Không hiểu sao anh không muốn về nhà. Dường như gần nhà anh có mấy viên cảnh sát hình sự đang ngồi mai phục và theo dõi nhất cử nhất động của anh. Vợ anh, Suk Kyung sẽ truy hỏi chuyện anh và Jin Suk bằng giọng nói sắc bén không kém gì cảnh sát. Ngay cả khi học đại học, Suk Kyung chỉ cần nghe nói đến chuyện của Jin Suk đã khó chịu ra mặt rồi. “Em biết mỗi khi ngủ với em anh luôn so sánh em với cô ta”, một ngày nọ, Suk Kyung đã nói vậy với chồng khi hai người đang nằm trên giường. “Em hay cô ta đâu có khác nhau. Có phải anh đang nghĩ như vậy không?” Mỗi lúc như vậy, Yeong Su lại khốn khổ để xoa dịu, dỗ dành vợ. Thật tình đúng là em và cô ấy không khác nhau mà? Nếu có điểm khác giữa vợ anh và Jin Suk, có lẽ cô khác Jin Suk ở chỗ cô chỉ ngủ với mình anh thôi. Trong lòng Yeong Su nghĩ vậy, nhưng anh rất khó thanh minh. “Anh không làm gì cùng Jin Suk hết, tại sao em cứ liên tục giày vò anh?” “Tự nhận không làm bất cứ điều gì, tại sao hể cứ nhắc đến ả đàn bà đó anh lại toát mồ hôi lạnh?” Suk Kyung ngoan cố. Đương nhiên ngay cả lúc đang vỗ về Suk Kyung như vậy, Yeong Su vẫn tiếp tục quan hệ với Jin Suk.

Đôi lúc anh cũng thấy thật tò mò. Jin Suk cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì có thể khiến anh tự lôi mình vào cuộc sống như vậy được. “Nói cho cùng thì thế này”. Sau khi từ Đức trở về, Jin Suk đã giúp anh trả lời thắc mắc đó. “Khi đó em nghĩ em chẳng là gì đối với các anh. Giống như cách các anh gọi em ấy, đúng thế, em là rác rưởi, em nghĩ mình chính là thứ rác rưởi đáng bỏ đi. Nếu nghĩ vậy, chẳng chuyện gì em không làm được. Chỉ cần các anh không cưỡng hiếp và giữ phép lịch sự tối thiểu, sẽ chẳng có vấn đề gì phát sinh. Có người đã nói với em rằng sống như vậy không được đâu. Người ấy giờ là chồng em”. “Gã người Đức đó sao?” “Đúng thế, đó là một người đàn ông Đức. Anh ấy đã nói vậy đấy. Em rất cao quý. Ôi, trời ơi, lần đầu tiên trong đời em được nghe câu này. Em không phải là rác rưởi, em là một người cao quý. Anh có biết chồng em là Trưởng chi nhánh Đảng Xanh ở Dusseldorf, Đức hay không? Đương nhiên em cũng là đảng

viên Đảng Xanh rồi. Khi em về nước, việc em làm được gọi là nhà hoạt động môi trường trên tạp chí nào đó, ừm, không phải là sự thật đâu. Em chỉ là đảng viên Đảng Xanh. Xét về mặt ý nghĩa chặt chẽ mà nói, em không phải nhà hoạt động môi trường. Vì Đảng Xanh cũng đã thay đổi rất nhiều rồi. Em cũng đã thay đổi sao? Xem nào. Em lúc nào cũng sốt ruột. Khi ở Đức, em thường nghe người ta nói Hàn Quốc đang thay da đổi thịt nhanh chóng. Chính quyền Xô Viết tan rã, nền kinh tế Hàn Quốc khởi sắc, rồi tiếp đó tham gia Quy Tiền tệ Quốc tế IMF. Nếu em trở về Hàn Quốc, các anh ạ, em lo không biết xã hội Hàn Quốc đã thay đổi đến mức nào. Liệu em có thích nghi được tốt hay không. Thế nhưng đến khi trở về, em mới là người thay đổi nhiều nhất. Các anh vẫn vậy. Các anh không thấy khó chịu hay sao?” Khi cô ả đang bình tĩnh phân tích lại mười năm qua của đời mình, trong đầu Yeong Su dấy lên suy nghĩ mình đã trót ngủ với người phụ nữ này. Suy nghĩ ấy biến ngay thành lời nói. Em trở nên thông minh hơn thật đấy. Jin Suk bỗng ngẩng đầu lên. Các anh chắc vẫn coi em là con ngốc đúng không. Đúng thế. Đúng, em từng là một con ngốc. Thế nhưng, các anh có biết các anh là người như thế nào không? Ở cái tuổi mới đầu hai mươi, mọi người nghe thì đừng khó chịu nhé. Dẫu sao chuyện cũng đã qua cả rồi. Thế đấy, ừm, các anh giống y hệt mấy con chó đi đại tiện vậy. Các anh chẳng có những thứ như thì giờ để suy nghĩ về người khác. Các anh căm ghét, ghê sợ chính bản thân mình vì chỉ mãi mê theo đuổi dục vọng nên chẳng còn dư sức để đồng cảm với một ai khác. Các anh tự cho mình xuất sắc rồi coi thường mọi người nhưng lại chui vào phòng trọ của em để giải quyết nhu cầu sinh lý trong vòng vòn mười phút, rồi lại chui ra ngoài chẳng khác gì những thằng ăn trộm, nhưng lại tưởng bản thân mình đã trở thành lính du kích”. “Bọn anh biết cả, nên em đừng nói nữa. Bọn anh sai rồi”, Yeong Su cắt ngang lời Jin Suk. Cô đang rất bình tĩnh. “Em nói ra không phải để nhận lời xin lỗi hay thứ gì tương tự. Các anh phải xin lỗi vì điều gì chứ. Thực tế vấn đề lớn nhất khi đó là việc em tự coi mình như những thứ rác rưởi thấp kém. Một người phụ nữ tự coi mình như rác rưởi liệu ai có thể đối đãi với cô ta giống một con người bình thường

được. Duy có một điều, hình như khi đó các anh coi em như một con Adada^[13] ngu ngốc, nghĩ tiền có thể giải quyết tất cả mọi việc. Em rất muốn một lúc nào đó làm thay đổi suy nghĩ đó của các anh. Đương nhiên suy nghĩ đó chỉ xuất hiện sau khi em đi Đức”. Giây phút đó rõ ràng Yeong Su đã mang ý định giết người. Đúng vậy. Đó chính là sự thật. Cô ả là một cuốn băng ghi hình sống. Trong cuốn băng, những hành vi xấu xa trong quá khứ bản thủ của anh được lưu giữ nguyên vẹn. Cô ả chỉ cần nhấn nút “bật” thôi, vèo vèo, không cần đến nguồn điện hay pin những hình ảnh và âm thanh chân thật nhất vẫn tuôn ra ồ ạt. Trong lúc ả đang nói chuyện, thôi thúc giết người liên tục lóe lên trong đầu Yeong Su, càng lúc càng mạnh mẽ. Anh tưởng tượng mình dùng một con dao đâm điên loạn vào vùng bụng cô ả hay dùng gỏi đê lên mặt khiến ả ngạt thở, hoặc anh sẽ đưa ả lên tầng thượng rồi đẩy xuống. Cảnh tượng đâm con dao dài và sắc vào ngực ả khi ả ta đang ngủ khiến Yeong Su mê mẩn nhất. Máu sẽ phun tung tóe như một đài phun nước và khi cả căn phòng đã sặc một mùi máu tanh, anh sẽ thay một bộ quần áo được chuẩn bị sẵn rồi cứ thế ung dung nhàn nhã rời đi. Khụ khụ, mỗi khi máu từ tim phun ra, Jin Suk lại rên rỉ và từ miệng lại nôn ra máu. “Xin lỗi nhé. Anh cũng đâu muốn làm thế này. Em không nên trở về. Ba người bọn anh tất cả đều đang sống rất tốt, rất hạnh phúc. Sinh con, mua nhà, cuối tuần thì đi đến siêu thị E-mart mua sắm. Anh đã quên sạch những chuyện trong quá khứ như việc cùng chia sẻ một người đàn bà rồi. Do vậy, em nên biến mất đi”.

Tuy nhiên, tất cả chỉ do anh tưởng tượng mà thôi. Yeong Su không hề gây ra tội. Trước khi trí tưởng tượng của Yeong Su bay xa hơn, Jung Kwon và Jeong Sik đã đến nơi hẹn. Cuộc tụ tập gượng gạo giữa bốn người bắt đầu. Ba người đàn ông đều thống nhất ở một điểm rằng họ cảm thấy không thoải mái trước sự xuất hiện đột ngột sau mười năm của Jin Suk. Họ đã tin cô ả hoàn toàn biến mất. Phải cảm ơn ả chứ. Ngay sau khi tốt nghiệp, ả đã đi đến một vùng đất xa xôi khác. Thực ra, ngay cả sự thực cô ả đã biến mất khỏi đất nước này, ba người bọn họ cũng đã

quên sạch. Làm sao họ có thể dễ dàng đón nhận sự thật cô ả dần dần, luôn nghĩ tiền có thể giải quyết mọi chuyện lại trở thành nhà hoạt động môi trường và trở về nước được. Hơn nữa, họ lại cùng nhau tụ tập tại một địa điểm. Tình huống nực cười này càng khiến họ khó chịu hơn nữa. Đúng vậy. Giữa họ nếu tồn tại thứ được gọi là “quyền lực” thì thứ quan hệ “quyền lực” đó rõ ràng đã bị hoán đổi. Giờ đây, cô ả lại là người tập trung ba người họ và làm chủ cuộc tụ tập. Chuyện không tưởng đó giờ trở thành có thể. ả hiểu rõ ba người bọn họ nhưng họ không thể biết được bằng cách nào hai người còn lại tạo được mối quan hệ với Jin Suk. Họ chỉ có thể suy đoán. Thực tế, giữa bọn họ luôn tồn tại một mối quan hệ chặt chẽ, nhưng bọn họ luôn phủ nhận. Và bây giờ, nhờ Jin Suk, sự thật đó được thừa nhận và đưa ra ánh sáng. Bởi vậy, đương nhiên thế chủ động được chuyển cho Jin Suk.

Dù không nói ra, nhưng vào hôm đó, ba người bọn họ, không ai không có ý định muốn giết Jin Suk, người đã chỉ ra điểm yếu của bọn họ rất dễ dàng. Bởi vậy, khi nghe tin Jin Suk bị sát hại, ba người họ không thể không quan sát tử mị bàn tay của chính mình. Nếu, mình, trong lúc chính mình cũng mơ hồ, không rõ đã lao vào đâm ả ta bằng dao thì sao. Có đúng đêm đó mình thật sự không làm gì, chỉ bắt taxi về nhà không. Thực tế, thời gian qua, đã vài lần họ mơ thấy Jin Suk bị sát hại. Máu của cô ả tuôn ra như vô tận. Không có chuyện anh phải đền tội. Anh không cần hối lỗi về một tội mình không gây ra. Anh không giết ả sao có thể sám hối được. Nhắm đương đầu với việc bị giới chức trách bắt giữ, tức là khi bị cảnh sát hỏi lấy cung, để không thốt ra mấy lời ngớ ngẩn vô nghĩa gây ra sai sót, ngày thường bọn họ tuyệt đối không làm những hành động đại loại như hối lỗi hay tỏ ra ăn năn. Thay vào đó, họ phải trả giá cho điều đó trong giấc mơ. Họ luôn mơ thấy những cảnh tượng khủng khiếp, hoang mang. Không, cả khi tỉnh giấc, họ cũng hoảng sợ chẳng kém trong mơ.

Về đến trước nhà với tâm trạng hoang mang, sợ hãi, Yeong Su lén lút quay lại nhìn phía sau. Dường như có ai đó đang dùng

kính viễn vọng quan sát anh. Anh cảm giác mình đang bị theo dõi. Đương nhiên, chỉ là chứng hoang tưởng thôi. Sau khi đã quan sát xung quanh cẩn thận, anh nhấn chuông cửa. Cánh cửa mở ra. Từ trong nhà tỏa ra mùi tanh của canh giá đỗ. Vợ anh lẳng lặng ra mở cửa rồi quay vào phòng khách, ngồi phía trước chiếc tivi. “Có cuộc điện thoại nào gọi đến không em?” Trước câu hỏi của chồng, Suk Kyung đáp lại một cách thô lỗ. “Hừm, ở đâu ra cuộc điện thoại nào? Không có cuộc gọi nào hết. Buổi họp của những kẻ đồng lõa kết thúc tốt đẹp chứ?” Suk Kyung châm chọc. Yeong Su cố nhịn không nổi giận. Tuy nhiên, Suk Kyung không chịu dừng lại. “Đến tận bây giờ cảnh sát vẫn chưa ập vào cái nhà này, quả thật tội phạm có đầu óc có khác nhỉ”. Không thể nhịn được hơn nữa, Yeong Su đi đến trước mặt Suk Kyung. Gương mặt anh méo mó đáng sợ đến nỗi Suk Kyung không thể nào không cảm thấy run rẩy. “Tắt tivi đi”. Suk Kyung phản đối: “Sao phải thế?” “Tôi nói cô tắt tivi đi”. Suk Kyung tắt ti vi. Ngay trước khi tivi được tắt, Yeong Su đã đi vào phòng trong, lên giường nằm. Suk Kyung lại bật tivi lên. Kênh truyền hình cáp đang phát sóng bản tin thời sự trong ngày nhưng nhà đài không đưa thêm tin tức về vụ án giết người ở nhà nghỉ phường Changcheon. Thật ra, việc một người phụ nữ bị đâm đến chết liệu có quá quan trọng không. Bản tin cũng chỉ đưa tin nhanh về vụ cho vay bất hợp pháp số tiền khổng lồ của các doanh nghiệp đầu tư mạo hiểm và tình hình cải tổ cơ cấu ngành ngân hàng thôi.

Suk Kyung đứng dậy rồi đi về phía chồng đang nằm. “Sao anh không xin nghỉ đi đâu đó chơi? Về quê chẳng hạn”. Yeong Su đột nhiên ngồi dậy. “Sao em cứ như thế này nhỉ? Đó là hành vi của bọn tội phạm. Anh không có tội tình gì ngoài việc đã cùng Jin Suk uống một ly rượu. Tất cả chỉ có vậy”. Mặt Suk Kyung bỗng sáng lên. “Rượu? Anh nói anh đã uống rượu sao? Cùng Jin Suk? Ôi trời. Chuyện đó xảy ra bao giờ?” Yeong Su cúi gằm mặt. “Ngày mười lăm”. “Ngày mười lăm sao? Không phải đó là ngày Jin Suk bị sát hại hay sao? Vẫn đang ở trong cái nhà này, anh dám làm thế sao?” Yeong Su đột nhiên đứng bật dậy, túm lấy tóc Suk Kyung rồi ném cô lên giường. “Á á”, Suk Kyung hét lên thất

thanh. “Được, giết chết tôi đi, giết tôi đi. Giết thêm một người nữa có gì khác đâu?” Yeong Su trèo lên người Suk Kyung rồi bóp cổ cô. Khụ khụ. Thế nhưng, chuyện không kéo dài lâu. “Đồ đàn”. Suk Kyung đẩy mạnh Yeong Su đứng dậy rồi lạnh lùng khắc ra như nhỏ nước bọt rồi bước ra khỏi phòng. Vừa nằm trên giường Yeong Su vừa nghĩ. Mình chưa chạm đến một đầu ngón tay của Jin Suk làm sao vợ chồng mình phải đến nước này chứ. Không có lí do gì để mình phải cảm thấy sám hối hết. Con chó khốn kiếp ấy. Anh chửi vợ. Chồng đang rơi vào thế hiểm nghèo cô ta không thể dúi dằm một chút được hay sao? Cô ta nói cái gì tội phạm có đầu óc có khác? Cô mong tôi giết người thật đấy à? Thật tình, cô định bỏ đi di dân đúng không. Ngay khi vợ vét hết tài sản, hẳn cô ta sẽ nhanh chóng sang vùng đất của những giấc mơ - Canada. Con khốn. Không có tôi liệu cô có hãnh diện, ngẩng cao đầu như thế được hay không? Đúng lúc đó. Bíp bip. Chuông điện thoại di động rung lên. Là Jeong Sik. Anh ta nói vô cùng ngắn gọn. “Cậu bật tivi lên đi”. Yeong Su vội vàng tìm điều khiển rồi bật nguồn chiếc tivi cỡ nhỏ đặt ngay phòng trong. Kênh số 7. Màn hình chiếu hình ảnh Jung Kwon vừa bị trói vừa bị người ta kéo xềnh xệch đi. Phần tóm tắt bản tin đã kết thúc nên anh vẫn không rõ đầu đuôi, sự tình. “Thế này là thế nào?” Yeong Su hỏi. Theo bản tin, Jung Kwon đã giết người. Yeong Su máy móc hỏi ngược lại. “Tại sao Jung Kwon lại làm thế?” Jeong Sik như đã được giải tỏa căng thẳng, hẳn yếu ớt đáp bằng một giọng nói có chút tiếc nuối. “Mình không biết. Theo lời cảnh sát cậu ta ôm mối hận vì không được gặp ả nên mới gây ra hành động phạm pháp này. Cậu cũng biết đấy, hôm đó chúng ta đã cùng uống rượu mà”. “Chẹp”, Yeong Su chẹp miệng. “Có lẽ nó không được gặp riêng cô ả. Cái thằng Jung Kwon này, đời nó coi như chấm dứt. Hừ, chỉ thằng đó chấm dứt cuộc đời chắc. Jin Suk về nước được một thời gian thôi cũng kết thúc cuộc đời. Mà cậu không sao chứ? Vợ cậu biết hết rồi à? Liệu có yên thân được không đấy?” “Mình ổn nên cậu không phải lo đâu. Nhưng cũng lạ, tại sao mình với cậu lại thấy bức bối thế này chứ. Khốn kiếp, tay mình chưa bao giờ dính một giọt máu”. Jeong Sik cúi tiết. “Thì tay ai đã dính máu đâu? Cái cuộc đời chó má này không

phải đều như thế sao. Mấy ngày này mình chẳng ngủ được tưởng chết đến nơi rồi. Bây giờ có thể đuổi thẳng chân ngủ thoải mái rồi. Chà, mình gọi lại sau nhé”. Anh cúp điện thoại. Yeong Su ra khỏi phòng, đi về phía vợ đang nhìn chăm chăm vào màn hình tivi vừa bĩu môi hờn dỗi. Anh nói bằng giọng dịu dàng. “Em xem này, đã đến Giáng sinh rồi đấy. Em có muốn chúng mình đi mua cây thông Noel hay thứ gì đó ở trung tâm thương mại không?” Yeong Su nói bằng ngữ điệu và cử chỉ phô trương hết mức, y như một pháp sư báo tin tốt lành cho vợ anh. Cô ta đang lộ vẻ mặt ngạc nhiên như muốn hỏi không chừng anh lại nói cái quái gì thế. “Jin Suk ấy, người ta nói do thằng Jung Kwon giết. Vừa nãy trên tivi có nói đấy. Đáng ra thằng khốn đấy phải liên lạc gì đó chứ. Em lo lắng vô ích rồi!” Suk Kyung nhìn chăm chăm Yeong Su nói như nhai như nhổ, vừa có chút tiếc nuối lại vừa có chút khinh miệt. “Đúng là bạn tốt quá cơ!” Yeong Su nén giận rồi nói thêm một lần nữa. “Em có đi mua cây thông không? Em không đi chứ gì?” Suk Kyung không trả lời. “Thế thì thôi”. Yeong Su dùng dùng nổi giận rồi bỏ vào nhà vệ sinh. Dòng nước anh rửa tay chảy ra trông như dòng máu. Mình không giết cô ả. Anh ngẩng đầu lên nhìn vào gương thì thấy một người đàn ông xa lạ với lớp mỡ bụng xệ xuống và đuôi mắt kéo dài đang đứng nhìn anh chăm chăm. Mẹ đã bảo con bỏ cái đó xuống cơ mà. Suk Kyung như phát điên thét lên với đứa bé. Santa Claus is coming to the town. Có vẻ bé đang chăm chú nhìn vào chiếc thiệp Giáng sinh màu đỏ Jin Suk gửi đến. Tiếp đó vang lên tiếng vợ anh xé chiếc thiệp thành từng mảnh nhỏ. Thế nhưng trong con chip sản xuất ở Trung Quốc được lắp nhạc vẫn tiếp tục vang lên bài ca Giáng sinh điện tử buồn tẻ. Từ lúc nào Yeong Su đã huýt sáo theo nhịp nhạc. Ông già Noel biết cả đấy. Ông biết bé nào ngoan, bé nào hư. Đêm nay ông sẽ đến thị trấn của chúng ta đấy. La la la la la la la la. Sau khi vút bức thiệp vào thùng rác con chip vẫn tiếp tục kêu dai dẳng. Suk Kyung lục lại thùng rác tìm nó, mở cửa sổ rồi ném ra khỏi ban công. Santa Claus is coming to the town. Cho đến khi pin hết hẵn thì khúc ca Giáng sinh vẫn bèn bĩ ngân vang. Đương nhiên đó chẳng qua chỉ là một giai điệu buồn tẻ không đáng nghe với cả Suk Kyung và Yeong Su.

[1] Hòn đảo nhỏ cách thủ đô Seoul chừng hơn một giờ đi ô tô, nổi tiếng là trường quay bộ phim *Bản tình ca mùa đông*.

[2] Đơn vị đo diện tích của Hàn Quốc. 1 pyeong = 3,3 m².

[3] Gaya (Gia Da) là 12 tiểu quốc bộ lạc, được coi là nằm ở nam và tây của thung lũng sông Nakdong, Triều Tiên vào niên đại 42–532 SCN.

[4] Một sa mạc tại Trung Á, trong khu vực thuộc Khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ - Tân Cương của Trung Quốc.

[5] Một món ăn kèm tương tự như dưa góp của Việt Nam.

[6] Một nghi lễ trong Đạo Thiên Chúa.

[7] Vị thần của sự khởi đầu và quá trình chuyển đổi trong Thần thoại La Mã.

[8] Một tu sĩ, linh mục người Ý, đồng thời là một nhà thần học và triết học có nhiều ảnh hưởng trong truyền thống chủ nghĩa kinh viện.

[9] Một giống chó của Nga.

[10] Những ngôi sao tự phát sáng và phát nhiệt, trong khi hành tinh không có khả năng này.

[11] Chỉ việc trượng nghĩa, vĩ đại.

[12] Tượng đá hay gỗ theo cặp tượng nam nữ, dựng đầu làng để bảo vệ cho các ngôi làng.

[13] Nhân vật nữ chính trong tác phẩm *Cô Adada khờ dại* của nhà văn Kye Yong-mook.

1. Anh đã trở về
2. Chuyển nhà
3. Người đàn ông bán linh hồn
4. Dù có yêu em
 1. 1. Nam
 2. 2. Nữ
 3. 3. Nam
5. Vị khách cuối cùng
6. Khúc ca giáng sinh

